

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 40

Dijous, 20 de desembre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 26, segona i darrera reunió

Í N D E X

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, del 7 de gener, d'enjudiciament civil (tram. 270-00003/08) (p. 3)

Interpellació

al Govern sobre les relacions amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals
(tram. 300-00088/08) (p. 10)

Interpellació

al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00089/08) (p. 15)

Interpellació

al Govern sobre el control i la supervisió dels centres i dels establiments sanitaris
(tram. 300-00086/08) (p. 21)

Interpellació

al Govern sobre el sistema sanitari català (tram. 300-00087/08) (p. 25)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana (tram. 302-00067/08) (p. 29)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari
(tram. 302-00068/08) (p. 34)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 302-00069/08) (p. 40)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball (tram. 302-00070/08) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 302-00071/08) (p. 51)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 26.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut i els consellers d'Innovació, Universitats i Empresa, i de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, del 7 de gener, d'enjudiciament civil (tram. 270-00003/08)

Ho farem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

Atès que no hi ha cap diputat nomenat per la comissió per presentar el dictamen, passarem directament al posicionament dels grups parlamentaris, per ordre de major a menor. I per tant, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, avui, en aquest punt de l'ordre del dia, permetin-me que faci una extrapolació i surta del que és aquesta cambra, perquè realment els protagonistes no som, no hauríem de ser nosaltres, sinó que hauria de ser –que desconec si tenen la intenció de venir o no; en tot cas, no veig que estiguin avui presents aquí– la família Vendrell - Llauredó.

La família Vendrell - Llauredó tenen un fill, que es diu David, que té autisme de Kanner i que està en una residència. Aquesta família fa uns mesos va tenir, doncs, l'oportunitat..., també a través del fet que el Parlament de Catalunya hagués instaurat i hagués aprovat la constitució de la Comissió de Peticions i, per tant, la possibilitat que hi hagi ciutadans i ciutadanes d'aquest país que, atenent als greuges que poden sentir o que poden rebre o que ells poden tenir dubtes sobre qualsevol qüestió, presenten a la Comissió de Peticions un escrit d'empara, un escrit sol·licitant que hi hagi algú que els escolti i, a partir d'aquí, que es pugui fer o que es pugui vehicular una solució al problema que ells plantegen.

Aquesta família, Vendrell - Llauredó, amb el seu fill, van demanar que des de l'Administració, des del Parlament de Catalunya, des de la Comissió de Peticions, es coltessin la seva veu, en el sentit d'intentar que hi hagi una solució a un problema que ells van patir. El problema era que el seu fill –hi insisteixo, tenia autisme, té autisme de Kanner– està en una residència i ells estaven en un procés d'incapacitació del seu fill: no té mobilitat, no té capacitat per a governar-se per si mateix, i per tant havien instat un procediment d'incapacitació.

El magistrat, el jutge magistrat que portava aquest cas, no es va voler desplaçar fins al lloc de la residència on estava ingressat el seu fill i per tant, no va poder fer els tràmits, el peritatge, l'actuació judicial per a poder portar a terme aquest procediment d'incapacitació. I, en conseqüència, doncs, els pares no van poder acabar el procediment judicial d'incapacitació del seu fill.

Per tant, avui estem culminant un procés, que la iniciativa materialment potser sí que és dels grups parlamentaris, perquè els grups parlamentaris de la Comissió de Peticions, doncs, tots hi hem estat d'acord i hem tramitat aquest cas amb unanimitat i jo crec que amb sensibilitat... Doncs, no som els protagonistes; ho són, hi insisteixo, aquesta família que ha tingut aquest problema i que ha tingut la valentia de venir al Parlament de Catalunya, a aquesta Comissió de Peticions que el Parlament de Catalunya posa a disposició de la ciutadania per a poder plantejar qüestions com aquestes.

També vull dir, vull destacar que aquest és el primer cas, és la primera solució, és la primera iniciativa parlamentària que succeeix a una petició en la Comissió de Peticions. Per tant, és la primera vegada que aquesta cambra coneix a través o en origen d'una petició en la Comissió de Peticions la substanciació, en aquest cas, d'aquesta Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil. Per tant, crec que hem de manifestar i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió manifestem la nostra satisfacció i també el nostre orgull per haver pogut participar en tot aquest procés, hi insisteixo, que és de justícia.

Estem fent avui, des del meu punt de vista, un acte de justícia pel greuge rebut. Uns ciutadans del nostre país han tingut un problema, han volgut solucionar un problema amb les lleis actualment en vigor, però aquestes lleis que s'han fet per part del poder legislatiu, en aquest cas de l'Estat espanyol, no han estat suficients, no han estat capaces, no han estat àgils a l'hora de defensar els interessos d'un ciutadà del nostre país.

I és per aquest motiu, com deia abans també, que és satisfacció per part del grup parlamentari que represento, de Convergència i Unió..., per felicitar-nos tots plegats per mostrar aquesta satisfacció i aquest orgull d'haver pogut participar en aquest projecte legislatiu que avui comença també en aquesta cambra.

Es tracta, com he dit abans, de l'addició d'un apartat, d'un nou apartat, a l'article 759 de la llei esmentada, la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, a partir del qual adicionariem unes lletres a aquest article, que consten en l'expedient que vostès saben i que

contenen..., que obligaria els jutges i els magistrats a fer aquest desplaçament des de la seu judicial fins al lloc on es trobi aquesta persona incapacitada o en què es vol fer aquest procediment d'incapacitació, en el cas que es demostrí, òbviament, que hi ha una impossibilitat material o que hi ha uns riscos, com és el cas del David, que n'impedeixen el desplaçament als òrgans judicials.

Per tant, crec que la proposta és encertada, la proposta és oportuna, la proposta és necessària des del punt de vista que estem resolent un tema que, hi insisteixo, nosaltres no teníem resolt i la llei actualment en vigor tampoc resol.

Crec que també és oportú, doncs, ressaltar que nosaltres no podem aprofitar com a partits polítics –i em consta la unanimitat de tots els grups– aquest cas com un cas per donar-li un aspecte..., per polititzar-lo, per entendre'ns, no? Crec que seria un error que volguéssim polititzar un cas com aquest. És un cas de justícia, és un cas de necessitat.

Jo vull donar les gràcies, per la part que em correspon i com a grup parlamentari, a totes les persones que han pogut participar en aquest procés, als diputats i diputades de la Comissió de Peticions, per descomptat, perquè han estat també, tots conjuntament i per unanimitat, artífexs d'aquesta proposició, però també no vull deixar d'esmentar el lletrat, el senyor Antoni Bayona, i la responsable de la comissió, la senyora Dolors Balagué, per la seva tasca ingent que em consta que han fet, que a vostès també els consta, en benefici d'aquest expedient i d'aquesta iniciativa.

També confio que els diputats i les diputades dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra sabran fer les gestions oportunes en els respectius partits i forces polítiques del Congrés dels Diputats i del Senat, en el seu cas, perquè hi hagi la unanimitat que el Parlament de Catalunya expressa avui, confio que expressi avui, en aquesta cambra, a favor d'aquesta iniciativa legislativa i a favor d'aquesta proposta de modificació de la Llei d'enjudiciament civil; hi insisteixo, que els diputats i les diputades d'aquesta cambra i els grups parlamentaris d'aquesta cambra sapiguem fer gestions davant dels grups parlamentaris i dels partits respectius en el Congrés i en el Senat per poder tenir també i mantenir aquesta unanimitat en un acte de justícia, en un acte de necessitat de la nostra societat que avui estem patint.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bon dia a tothom. Jo vull subratllar algunes de les coses que ja ha explicat prou bé el diputat del Grup de Convergència i Unió, però ho vull fer en forma d'agraïment. De fet, la meua intervenció es resumeix en dos agraïments; el que passa és que, darrere de cadascun d'aquests agraïments, de fet hi ha una reflexió política.

Recordem el cas que avui ens ocupa, eh? El cas que avui ens ocupa és el del pare d'un jove que pateix autisme de Kanner, que per la seva malaltia no pot acudir a les dependències judicials per ser sotmès a l'examen per part del jutge, tal com és preceptiu en qualsevol procés d'incapacitació. Sabem que la Llei d'enjudiciament civil obliga, per tal de tenir l'expedient d'incapacitació en regla, que la persona discapacitada hagi estat examinada personalment pel jutge. El que no explica la llei de manera prou clara –i aquest és el problema amb què ens hem trobat– és si el jutge té l'obligació o no de desplaçar-se a la casa, a les dependències, al centre on estigui vivint la persona que està sotmesa a procés d'incapacitació, en cas que la seva situació no li permeti desplaçar-se.

Per tant, la proposta de modificació legislativa que fem nosaltres és prou clara, no? El que volem és que la LEC, la Llei d'enjudiciament civil, sigui explícita, sigui completament explícita a l'hora de dir que tant el metge forense com el jutge magistrat s'hagin de desplaçar al lloc de residència del presumpte discapacitat quan es constati que hi ha greus dificultats perquè aquest es desplaci, es desplaci a les dependències judicials, òbviament, i que aquestes dificultats es deriven de la seva malaltia o de la seva invalidesa, diguem-ne, no?

Un cop explicat el cas, jo vull que comencem fent un agraïment, que dic que és una reflexió política, als peticionaris, amb qui comptàvem avui, i hi ha hagut aquesta, diguem-ne, evolució imprevista de l'ordre del dia d'aquest Ple, que ha fet que finalment els senyors Vendrell no hagin pogut acudir al Ple, tal com era la seva voluntat.

Per què crec que hem de fer un agraïment als senyors Vendrell? Ja ho vaig dir a la meua primera intervenció en el Ple: hem de fer un agraïment als senyors Vendrell perquè ells, en la seva compareixença davant de la Comissió de Peticions, ens van explicar clarament que en el punt en el qual es trobaven ja no els era necessari fer la petició per tal de resoldre el seu problema; ells ja estaven en condicions de resoldre el problema del seu fill sense necessitat que es modifiqués la LEC, la Llei d'enjudiciament civil. El que passa és que les insuficiències d'aquesta llei a ells els havien fet passar per un calvari. I quina és la decisió dels senyors Vendrell? La decisió dels senyors Vendrell és, per civisme, per compromís amb el col·lectiu, posar de manifest els problemes, el calvari amb el qual s'havien trobat ells, per tal que ningú més hagi de passar per una situació com aquesta.

Jo crec que la principal lliçó de tota aquesta reforma, d'aquest «primer cas que els membres de la Comissió de Peticions portem al Ple amb aquest orgull, perquè és la primera vegada que demostrem davant del Ple que la Comissió de Peticions és útil i és necessària...», tot això que ja vam dir l'altre dia i tot això que ha tornat a explicar el diputat Pelegrí avui, doncs, la principal lliçó no és que la Comissió de Peticions és útil –això, molt bé, ho hem demostrat; si no ho haguéssim demostrat avui, ho hauríem demostrat un altre dia–, la principal lliçó no és que la Comissió de Peticions ens serveix per detectar aquelles insuficiències que tenen determinades lleis; insuficiències que només es poden posar de manifest en el moment de l'aplicació concreta davant de casos

concrets, diguem-ne, eh? Ara no farem una reflexió de filosofia del dret, però és evident que entre la realitat concreta i les generalitats que preveu la llei es poden donar tensions que es posen de manifest i per això està la Comissió de Peticions, per resoldre-les. Molt bé.

Però la principal lliçó, com dic, no és aquesta. La principal lliçó és la d'uns senyors que després d'haver passat per un calvari –no cal que fem la narració del calvari, diguem-ne, no?; l'ha explicat el senyor Pelegrí–..., la jutgessa va manifestar la seva negativa a desplaçar-se al lloc de residència del malalt, malgrat que el malalt havia acreditat de manera fefaent que desplaçar-se al jutjat suposava un risc per a la salut del malalt, per a la salut dels familiars i per a la salut dels treballadors de les dependències judicials, eh? I davant de la impossibilitat de desplaçar-se a les dependències judicials, el que va decidir la jutgessa –jutge o jutgessa, perdó– va ser suspendre provisionalment el procés d'incapacitació, però la suspensió del procés d'incapacitació fa que aquesta família no es pugui acollir als beneficis que preveuen la legislació i la normativa vigent en casos de malaltia o d'incapacitat, diguem-ne, no?

Doncs, molt bé. La lliçó, com dic, no és la utilitat de la Comissió de Peticions; la lliçó és el civisme d'una família que, després d'haver passat per aquest calvari, reprenç l'argument, decideix, tot i així, fer un últim esforç, que és adreçar una petició davant de la Comissió de Peticions perquè algú altre, que ells no coneixen ni coneixeran, no es torni a trobar en la mateixa situació.

Per tant, jo vull fer un agraïment als senyors Vendrell, no només retòric; crec que és un agraïment prou fonamentat i amb prou motiu: és una lliçó de civisme la que ens han donat aquests senyors. I els que estàvem a la compareixença el dia de la Comissió de Peticions en vam ser prou conscients, diguem-ne. Per tant, lamento que no puguin escoltar-nos a tots els diputats que els volem fer aquest reconeixement, no?

La segona i última cosa que vull dir, amb el temps que em queda: un segon agraïment per als diputats, un segon agraïment per a tots i cadascun dels diputats de la Comissió de Peticions. Em permetran que en citi els noms i cognoms: un agraïment per al senyor Pelegrí i per a la senyora Renom, un agraïment per al senyor Freixanet i per a la senyora Gomà, un agraïment per al senyor Joan Ferran, un agraïment per al senyor López i per a la senyora Pajares, i un agraïment per al senyor Robles i per al senyor Domingo.

Per què? Perquè hem entès la filosofia d'aquesta comissió, perquè hem entès que aquesta comissió intenta ser un exemple del que, si em permeten, en diré «parlamentarisme útil directe». Tota la tasca que es fa en aquest Parlament, evidentment, és útil, i tot està per millorar la vida dels ciutadans, però en aquest cas la millora és directa. I resulta que hem constatat que aquesta millora directa a vegades necessita modificacions legislatives.

Jo vull tornar a incidir en un argument que ja vaig dir el primer dia, en el debat de totalitat, i que crec que és important repetir, no? Què ens trobem a la Comissió de Peticions? Casos excepcionals. Però aquests casos posen de manifest les insuficiències de la legislació, ja

sigui autonòmica o de les Corts Generals. Però no ens hauríem d'equivocar: no estem fent modificacions de la llei *ad casum* –davant d'un cas arreglem la llei per fer-la a la mida d'una situació particular–, no estem fent lleis *ad casum*. El que estem és, en funció de casos particulars, detectant falles generals de la llei. I és aquest el sentit de la Comissió de Peticions.

Per què no n'hi ha prou amb la sindicatura de greuges en el sistema institucional català? Perquè alguns dels drets que es veuen vulnerats, alguns dels legítims drets que es veuen vulnerats, drets dels ciutadans que es veuen vulnerats, no es veuen vulnerats només per l'actuació de les administracions, sinó que es poden veure vulnerats, d'alguna forma, per la imperfecció de la mateixa normativa legal, diguem-ne, no?

I per tant, jo crec que nosaltres estem orgullosos –i jo crec que es notará en la resta d'intervencions també–, perquè podem fer un exercici de parlamentarisme útil, directament útil, diguem-ne, no? I això, com que ho hem entès, ens està ajudant a treballar d'una manera molt consensuada i d'una manera molt rigorosa.

Dues últimes coses. Ho ha dit el senyor Pelegrí: ens queden els deures més importants segurament, que és treballar amb els grups parlamentaris al Congrés dels Diputats, a partir de la propera legislatura; ara ja no hi arribarem a temps. La legislatura, al Congrés, a les Corts Generals, decaurà, si no ho tinc mal entès, a finals de mes o a principis de gener, per tant això queda ja per a la propera legislatura a Madrid. Però en tot cas hem d'agafar..., i ho vull fer jo aquí públicament, com a soci del grup majoritari de la cambra, probablement també el grup majoritari a partir de la propera legislatura, vull agafar el compromís de treballar per tal que el Grup Parlamentari Socialista a Madrid recolzi la reforma de la Llei d'enjudiciament civil.

I l'última cosa que vull dir és que tot aquest parlamentarisme directament útil que fem els diputats de la Comissió de Peticions seria absolutament impossible sense el recolzament ingent i d'un nivell tècnic indescriptible tant del lletrat de la Comissió de Peticions, que és el senyor Bayona, com de la gestora d'aquesta comissió, que és la senyora Balagué, i, per tant, vagi també un tercer agraïment per a ells dos, i prenguem consciència que, en aquest cas especialment, sense els serveis de la cambra la feina de la comissió no seria difícil sinó que seria senzillament impossible.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Bé, com saben, a finals de la legislatura passada es va crear la Comissió de Peticions, figura que té diferents precedents en dret comparat, però que es va fer per donar compliment a la voluntat del Parlament, bàsicament,

amb dos objectius. El primer és el d'acostar la institució parlamentària al ciutadà i ajudar d'aquesta manera a la seva accessibilitat, i així complir amb el principi de proximitat que, creiem, ha de regir les relacions entre el legislatiu i el poble sobirà. I el segon dels objectius, directament relacionat amb l'anterior, és el de la utilitat a aquesta ciutadania a la qual servim. No es tracta tan sols d'escoltar els ciutadans, que també, sinó, a més, d'esdevenir útils en les seves peticions o en la resolució dels seus problemes, sempre que siguin competència de la cambra legislativa.

En aquest sentit, la proposta que avui debatem respon al compliment d'aquests objectius voluntat del Parlament de Catalunya. D'una banda, escoltem les peticions d'un ciutadà –i recordem, com ja s'ha dit, que el peticionari, en aquest cas concret, va comparèixer en seu parlamentària per poder exposar la seva problemàtica davant dels membres de la Comissió de Peticions–, i de l'altra, doncs, esdevenim una eina eficaç en proposar una mesura legislativa que ajuda a corregir una situació greu que es dona en la pràctica amb l'aplicació literal i estricta d'una llei estatal.

Com han recordat els diputats que m'han precedit en el torn de la paraula, la petició deriva de la negativa d'un jutge a desplaçar-se fins a un centre assistencial on residia un jove per poder-ne acreditar la presumpta incapacitació, quan pericialment estava demostrat que el desplaçament del jove a les dependències judicials podia ser molt perjudicial per a la seva salut i per a la seva seguretat.

Atenint-nos a la Llei d'enjudiciament civil, que és la norma aplicable en els procediments d'incapacitació, veiem, doncs, que la norma en qüestió atorga discrecionalitat al jutge competent en l'apreciació de la necessitat o no de desplaçament domiciliari.

Davant d'aquesta situació, tots els grups parlamentaris hem entès, i entenem, doncs, que la praxi jurídica no pot esdevenir tan insensible, i que cal portar a terme, doncs, una reforma de la Llei d'enjudiciament civil, a fi d'acotar al màxim les actuacions judicials que en l'àmbit dels procediments d'actuació han de realitzar els jutges i magistrats, a fi d'evitar, doncs, aquestes discrecionalitats que en la pràctica generen greus perjudicis als interessats.

D'aquí la proposta conjunta de tots els grups polítics perquè el Ple del Parlament, que és l'òrgan competent per fer-ho, aprovi avui presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats una proposició de llei per reformar o per addicionar un apartat nou a l'article 759 de la Llei d'enjudiciament civil, perquè s'estableixi, doncs, aquesta obligatorietat de desplaçament domiciliari per part del magistrat i del metge forense en els procediments d'incapacitació, quan es donin aquestes circumstàncies mèdiques que acreditin i que avalin que el desplaçament a la inversa és perjudicial.

En definitiva, crec que avui es posa aquí de manifest –i es posarà de manifest després de la votació, que tots els grups ho recolzarem– que ens podem sentir orgullosos de la feina ben feta, del paper positiu de la política com a eina transformadora de la realitat en benefici de la comunitat i de l'interès general.

Igualment reiterar els agraïments, tant al lletrat com a la gestora de la comissió, perquè en aquest cas la seva feina ha estat cabdal i importantíssima per poder tirar endavant aquesta proposta, i a tots els grups i a tots els diputats, particularment, que formen part de la Comissió de Peticions, per la seva voluntat, doncs, de millorar les coses en benefici de la comunitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, bé, avui ens trobem amb allò que alguns diputats han anomenat «una mostra de parlamentarisme útil». I no sé si és tan útil, perquè les persones que directament havien estat implicades en la iniciativa que avui finalment es porta a debat i votació no són a la sala. M'imagino que és perquè, efectivament, com ja s'ha dit, han resolt el seu problema, i perquè, en definitiva, estem fent allò que s'anomena l'aplicació general d'un cas particular i la modificació d'una llei per la situació en què es trobava una determinada família, concreta i determinada, com diria Böckenförde de la Constitució: «Estem en un cas concret i determinat.»

Jo vull començar per plantejar si és parlamentarisme útil allargar el temps de les intervencions d'una manera absolutament vàcua, perquè han explicat els diversos parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula..., han utilitzat el seu temps per tornar a explicar el cas de la família Vendrell, que efectivament és un cas dramàtic –no el penso explicar–, però jo em pregunto si alguns dels grups que han donat suport a aquesta iniciativa, que han participat de la unanimitat amb què s'ha fet finalment la proposta per portar al Congrés, estarien amb mi d'acord que, davant de casos també dramàtics, com, per exemple, va ser el que es va portar a aquest Parlament per revisar el topall en l'àmbit de les pensions a les vídues, el complement que es dona des de la Generalitat de Catalunya, el complement a les vídues, quan van dir que no..., si allò era una manifestació de la seva sensibilitat davant dels casos dramàtics, perquè es va dir que no per part dels grups parlamentaris que donen suport al Govern.

També en altres iniciatives que tenen a veure amb la recomposició d'activitats tan importants per allò que anomenen «el sentit de país», com la formació professional, quan es va dir que no, fa poc, en l'últim Ple d'aquesta cambra, al contracte dual, que sabem perfectament, i fins i tot en alguna comissió hem vist com les joventuts socialistes ho han demanat al seu propi grup parlamentari..., van dir que no a la proposta al mateix Congrés dels Diputats –que ja veurem quina majoria parlamentària tindrà a partir del dia 9 de març–, van dir que no a proposar aquest contracte dual, que és ja una bona mostra de com es fan les coses perquè la formació i el treball entre el jovent significuin no abandonar els estudis abans de temps. No sé si això es pot dir que és

una mostra de parlamentarisme útil, però en aquell cas també van dir que no.

Dir que coneixem tots el problema i que, efectivament, hem consensuat la proposta. Però no ens hauríem de deixar en el tinter una cosa molt important. En realitat, el que ha passat en aquest cas és una mostra d'una mala praxi d'una llei d'enjudiciament que ja contempla aquest supòsit. Perquè, en realitat, el dret constitucional a la defensa –per tant, l'esperit amb què està construït l'article 24 de la Constitució– i la possibilitat que qualsevol persona aportí les proves que consideri pertinents per a la defensa del seu cas estan no solament contemplats en el text constitucional, com he dit, sinó en el plec de mesures que es contemplen per a la proposició de prova a la nostra llei processal civil.

Què és el que passa, doncs, en aquest cas? Que intentem explicar a través d'aquesta esmena que, quan hi hagi determinades circumstàncies explícites que facin impossible i que sigui provada la concurrència de la persona que ha de ser declarada incapaç a les dependències judicials, el jutge hi ha d'acudir.

El nostre grup parlamentari, quan va rebre la família Vendrell, a banda del que després es va manifestar a la Comissió de Peticions, i vam parlar amb ells, els vam comentar que això tenia una solució, potser no tan llarga com la de proposar una esmena a la llei a través del Congrés dels Diputats, però que era eficient: cada vegada que una petició es fa al Tribunal Superior de Justícia, d'investigació, i aquesta es trameta al Consell General del Poder Judicial, el que acaba significat és una inspecció, de la qual saben absolutament, de manera conscient, són certs, els jutges i magistrats, que acaba significat una inspecció al seu jutjat i moltes vegades un expedient disciplinari.

Per tant, molt probablement hauria estat millor evitar la proposta d'esmena, incentivar la proposició per part d'aquesta família del corresponent expedient disciplinari a través del consell i, per tant, acabar amb la pràctica judicial d'un jutge no solament insensible als problemes ciutadans, sinó també segurament prevaricador, perquè és prevaricació utilitzar una norma de manera desviada, o esbiaixada, de la seva finalitat.

Per tant, el nostre grup parlamentari ha donat suport a les esmenes presentades, es va aprovar per unanimitat el dictamen a la Comissió de Justícia, que jo mateixa presideixo, i era evident que no podíem deixar de fer-ho. Però considerem que no és parlamentarisme útil el que s'ha fet amb aquest cas concret. No considerem que malgrat que la Comissió de Peticions hagi fet, evidentment, cas del que se li plantejava, no considerem que el civisme de la família Vendrell, continuat malgrat l'existència de satisfacció en el seu cas concret, per tant de continuar, més enllà del seu interès particular, amb el cas davant de la Comissió de Peticions, i la resposta que s'ha donat per part d'aquest Parlament, no considerem que sigui parlamentarisme útil. Considerem que és una mostra més de com moltes vegades, com ara mateix, amb el que estic fent jo ara, allargant aquesta intervenció... (*remor de veus*), això, sigui fet perquè estem a Nadal, sigui fet per la raó que sigui, això no és parlamentarisme útil.

Tant de bo aquest Parlament comencés a pensar, en comissió i en ple, en la utilització de les noves tecnologies per evitar l'allargament injustificat d'hores, de temps, que molt probablement, per la sensibilitat especial dels membres del Grup Parlamentari d'Iniciativa pel creixement sostenible i les energies renovables, seria una manera d'intentar estalviar recursos, en comptes de dir que no es pot instal·lar un aparell de calefacció que no sigui dels que ens escalfen el cap i ens deixen els peus freds, que és la millor manera de no pensar bé.

No sóc capaç d'allargar-ho més. Senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari, evidentment, dona suport a aquesta iniciativa, i el posicionament és favorable, tot i que sigui solament pel fet que hem d'evitar, de la manera que sigui, que persones particulars en l'àmbit del poder judicial facin malbé la bona pràctica de la majoria, i per tant, en definitiva, la consideració que la justícia té en l'àmbit de l'opinió pública i de la ciutadania.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades, senyor president.

(*El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.*)

El president

Senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Miri, només per deixar constància, per contradiccions... Perdó, demanaria la paraula per contradiccions.

El president

Té un minut, sí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Miri, senyora Nebrera, em sap molt greu la intervenció que vostè ha fet en aquesta tribuna. Entre altres coses, perquè jo crec que la sensibilitat dels membres de la comissió, també des del seu partit..., estan completament d'acord amb la feina que s'ha fet i amb la sensibilitat social que hi havia d'una persona i d'una família, com la que ha patit aquest tema.

I, per tant, crec que el que estem fent en aquesta sessió i en aquest hemicicle és un acte de justícia social, des del meu punt de vista i des del punt de vista de totes les persones que van donar suport en la Comissió de Peticions a aquesta qüestió. Per tant, el que fem aquí és intentar explicar el posicionament del grup parlamentari, en aquest cas jo he fet el meu, altres companys diputats i diputades han fet el del seu grup parlamentari, per donar raó de ser a aquest suport que hem donat a aquesta iniciativa.

Per tant, crec que algunes raons que vostè ha explicat a la tribuna no s'adiuen amb la realitat, i per tant em crec en la necessitat, com a membre de la Comissió de Peticions, i també, si m'ho permet, com a suggeridor de la solució que avui s'ha portat aquí i que s'aprova en aquest Parlament per unanimitat, de fer-li aquesta contradicció.

Gràcies, senyor president.

(La Sra. Nebrera González demana per parlar.)

El president

Senyora Nebrera, de manera breu, si us plau.

La Sra. Nebrera González

Sí, senyor Pelegrí, per contradiccions i al·lusions directes...

El president

De manera breu, de manera breu, si us plau.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. És evident que és molt difícil explicar el fet de compartir la sensibilitat amb la qual la proposta s'ha fet en aquest Parlament, les raons de fons per les quals s'ha fet i el meu dubte, jo crec que raonable des del punt de vista jurídic, de l'avinentsa de la solució, que el nostre grup parlamentari no solament ha defensat i ha compartit..., i que no deixa de banda aquest dubte que solucions concretes que passen per les modificacions de les lleis acabin amb les males pràctiques. Perquè si vostè es mira el contingut de la proposta...

El president

Senyora Nebrera...

La Sra. Nebrera González

Si vostè es mira el contingut de la proposta, s'adonarà que la nova praxi, mala praxi, es pot donar fins i tot sobre aquesta nova formulació de la llei. La qual cosa –li ho dic una altra vegada– no nega el posicionament del nostre grup favorable al fet que aquest tipus de problemes de justícia social es resolguin en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyor Salvador Milà té... (*Veus de fons.*) No? Qui? El senyor Pané? (*Pausa.*) Doncs, el senyor Pané té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora Nebrera, vostè no hi era aquell dia; no sé si en altres ocasions deu haver vingut a la Comissió de Peticions. Sàpiga que aquesta família ens va explicar d'una manera ben detallada, ben precisa, que havien fet tots els intents i que aquest que vostè suggereix, també; i també havia estat fallit, com tots els altres.

Jo crec que, en efecte, avui fem una cosa extraordinàriament útil. No que sigui útil d'una manera extraordinària, perquè allò que fem aquí ordinàriament és útil; però aquesta és extraordinàriament útil perquè dóna solució a col·lectius de persones, i una solució directa, immedi-

ata i penso que delicada. Vet aquí que hem estat a punt d'espalllar-ho, i jo no vull pas contribuir-hi. Perquè si de la solució, que és una solució, jo diria, de solidaritat, de delicadesa i, si es pot dir, de tendresa del Parlament, n'acabem fent una mena de picabaralla de retrets entre els grups, doncs, podem, efectivament, espalllar la imatge que havíem guanyat, conjuntament amb la família Vendrell, a partir de la seva compareixença, fins avui, amb l'aprovació.

Aquella va ser, sàpiguen-ho els diputats i les diputades que no hi eren, una compareixença impressionant, corprenedora. No només pel que explicaven, que ja era impressionant i corprenedor, sinó per com el senyor Vendrell va explicar el calvari que va passar amb tota la circumstància del seu fill.

Aquells dies, ves com són les coses, i ves si n'hi ha de casualitats: rellegia –perquè havia de fer uns escolis– *El procés*, de Kafka, i a mesura que anaven parlant els compareixents anava revisant, un i altre, els passos que el protagonista d'*El procés* feia en el seu propi calvari. I vaig pensar que en ple segle XXI no era possible que l'Administració de justícia fos encara aquella mateixa administració que Kafka havia viscut en el seu temps.

La Comissió de Peticions de vegades pot haver estat creguda, fins i tot per les mateixes persones que hi pertanyem, com una comissió de recursos humans, com una comissió d'eixugar llàgrimes. Doncs, l'és, i és bo que el Parlament escolti també les llàgrimes dels ciutadans, és bo que donem consol, oïda als ciutadans i a les ciutadanes. Però ara s'ha demostrat que no només és això, sinó que, efectivament, és un instrument per a resoldre problemes de la gent i és un instrument que pot ajudar a la felicitat de la gent. Poques vegades una proposta és tan pròxima a les persones com aquesta que debatem avui, i poques vegades una causa és tan justa com la causa que defensava la família Vendrell i que avui defensem les diputades i els diputats.

Ara esperem que les Corts, en la nova legislatura, també l'entenguin justa i també la defensin amb el mateix ímpetu, amb les mateixes ganes i amb la mateixa tendresa amb què ho hem fet nosaltres. Senyor Comín, el nostre, com diu en Salvador Milà, probablement no serà el grup majoritari, però segurament serà –segur– el grup més decisiu. Mirarem que aquesta proposta vagi en la línia de la solució per a la justícia i per a la tendresa.

Moltes gràcies, molt bon dia.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Esta proposición que presenta el Parlament al Congreso de los Diputados es expresión de la Comisión de Peticiones, es decir, el inicio que tiene la Comisión de Peticiones. Aquí se ha hablado ahora de parlamentarismo útil, hace poco, y ha sido motivo de un cierto rifirrafe sobre las consecuencias o no de esa frase. En todo caso, es evidente que la conexión que se produce entre sociedad y Parlamento e iniciativas

legislativas, a partir de hoy, queda claro que en el Parlamento de Cataluña tiene dos vías: una, la de la iniciativa legislativa popular, que ayer tuvimos ocasión de tener una presente en esta casa, en la casa de todos los catalanes, y la vía de petición individual, que formula un ciudadano, unos ciudadanos, ante la comisión pertinente.

El Parlamento ha de valorar las peticiones colectivas y las peticiones individuales. Lo que hemos comprobado es que, en todo caso, unas y otras pueden dar lugar a una iniciativa legislativa y a una proposición de ley, que se puede materializar después en una ley que puede beneficiar a muchos ciudadanos. Ayer, por desgracia, no tuvo el éxito la iniciativa colectiva que traían unos ciudadanos de la que hoy mantienen unos ciudadanos individuales. Ayer la cámara decidió que no era procedente, con la opinión contraria de algunos grupos parlamentarios, entre ellos el nuestro, y hoy, en cambio, se decide que no, que es procedente esta iniciativa, puesto que responde a una situación necesaria. Nosotros también pensamos que ayer también era necesario que se hubiera dado trámite a la proposición de ley derivada de la iniciativa legislativa popular.

En todo caso, lo que nos vinieron a poner de manifiesto los señores Vendrell ante la Comisión de Peticiones es una situación clara, es una situación que existe en estos momentos en la sociedad, que es el problema que tienen muchos padres para lograr la incapacitación de sus hijos. Esta es una situación tremenda, en primer lugar, porque todavía muchas personas cuestionan la pertinencia o no de la incapacitación; es decir, todavía existe una cierta dejadez, un prejuicio social en relación con la incapacitación. Pero es que además, no solamente es eso, nos encontramos que a veces la propia Administración de justicia o los propios instrumentos legislativos no son lo suficientemente fluidos y flexibles para hacer posible la mejora de las situaciones y facilitar las declaraciones de incapacitación.

Un proceso de incapacitación es aquel en el que se viene a reconocer la realidad; solo se incapacita al incapaz. Y para ello es imprescindible que exista un proceso judicial que lo reconozca. Nos encontramos que muchos padres se resisten a iniciar el proceso de incapacitación por las razones en que antes he abundado, pero en todo caso además porque la Administración de justicia a veces pone trabas para ello, o bien el propio proceso.

Pues bien, estamos aquí ante la pieza nuclear, que es el examen del propio incapaz, el examen que realiza el juez, el examen que realiza el perito para valorar la incapacidad o no de una persona, es decir, el reconocimiento judicial y pericial. Bien, pues este acto es el de máxima garantía que tiene el presunto incapaz, puesto que en este momento es cuando se va a exponer su opinión ante el juez, es decir, el juez va a poder valorar si es o no realmente una persona incapaz y puede constatar por sí mismo las habilidades, las capacidades del presunto incapaz, puesto que estas habilidades van a ser determinantes para definir en la sentencia si ha lugar o no ha lugar la incapacitación.

Por ello la trascendencia de lo que nos venían a plantear los señores Vendrell en la Comisión de Peticiones. Estaban planteándose el hecho propio de la incapacitación.

Sin reconocimiento judicial, sin examen pericial, no existe la posibilidad de declarar la incapacitación.

Este es un problema que ya se ha planteado en algunas audiencias provinciales, el del conocimiento inmediato del incapaz. De hecho, en algunos supuestos, según tengo conocido, ya, ante estas dificultades de acudir al incapaz al juzgado, se ha decidido examinarlo por el procedimiento de videoconferencia. Y aquí hemos optado por una vía más radical, más inmediata, es decir, no va a ser la videoconferencia la que va a permitir acercar al incapaz o a la persona presuntamente incapaz al... Ese es el término que se utiliza, el de «incapaz»; es decir, no estoy utilizando ningún término jurídico que sea inadecuado. Otra cosa es que sea más o menos apropiado, pero la Ley de Enjuiciamiento Civil no la hemos hecho aquí; la han hecho hace muchos años y ya se fijó ese término.

Quería decir que precisamente lo que pretende esta proposición de ley que llevamos al Congreso de los Diputados es llevar al máximo el principio de inmediatez. No se puede hacer a través de videoconferencia ese examen, sino que el juez, el perito forense, tienen que acudir al domicilio cuando aquel no pueda hacerlo.

De aquí que nuestro grupo haya apoyado..., si bien es cierto que pueden existir corruptelas en estos supuestos, y para eso está el buen criterio de los jueces a la hora de valorar las pruebas y los certificados médicos y los otros medios que se aporten por parte de los padres, pero hemos entendido pertinente que haya una mayor garantía, un mecanismo que garantice la inmediatez ante la Administración de justicia de la persona que sea posiblemente declarada incapaz.

Hemos de señalar la importancia del proceso de incapacitación porque son personas que, teniendo plena capacidad jurídica —es decir, son titulares de derechos—, sin embargo lo que se va a determinar es su capacidad de obrar; capacidad de obrar a través de persona interpuesta, como pueden ser sus padres en el supuesto de que sea una incapacitación total, mediante una tutela, o bien otras personas o los propios padres en los casos en que exista una incapacitación parcial, esto es, mediante una tutela parcial o la figura de la curatela.

Estas figuras vienen a reconocer precisamente derechos y a garantizar los derechos que ya tiene el incapaz y facilitar su ejercicio por otras personas. De ahí la alarma y la amargura de los padres que vinieron a la Comisión de Peticiones, en cuanto que estaban preocupados precisamente por garantizarle los derechos a su hijo. Y era lo que pretendían: garantizarle los derechos a su hijo, tanto ellos ahora en vida, como, cuando fallezcan, tener la posibilidad de designar un tutor que pueda ejercer los derechos de la persona que estiman, en este caso de su hijo.

Estamos, por lo tanto, ante una situación de justicia; estamos, por lo tanto, ante una situación en la que se va a permitir garantizar derechos a personas que lo necesitan, y estamos, por lo tanto, ante una situación de un buen parlamentarismo que se preocupa de los problemas de la gente y que, con una solución más o menos adecuada, y a mi juicio correcta —podría haber tenido otra solución, pero desde luego esta nos parece correcta—, la eleva al órgano competente, al Congreso de los

Diputados, para que proceda a estimar nuestra iniciativa legislativa y dar solución a muchos padres, a muchas personas que se encontrarán en una situación similar a la de los señores Vendrell.

Por todo ello nuestro grupo ha apoyado esta iniciativa y solicitamos a los grupos que tienen en la cámara representación..., todavía nosotros no; nosotros no vamos a ser una fuerza ni mayoritaria ni decisiva en este caso. Bueno, no se sabe; a lo mejor, dentro de poco tiempo, y teniendo en cuenta que hay elecciones en el mes de marzo, pudiera ser que nos convirtiéramos en una fuerza decisiva a la hora de valorar y hacer posible también que esta proposición tuviera buen fin en el Congreso de los Diputados.

Muchas gracias.

El president

Doncs, cridarem a votació, acabat el debat.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre aquesta proposta a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (Pausa.)

Aquesta proposta ha estat aprovada per 124 vots a favor.

Interpellació al Govern sobre les relacions amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00088/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les relacions amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Joana Ortega. (Pausa.) Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí; gràcies, president. Bon dia, senyors diputats, senyores diputades. Aquesta és la segona interpellació que fem des del nostre grup sobre el capteniment de la política de comunicació del Govern. La segona que fem en sis mesos, i ara la fem motivada per les repetides declaracions públiques que qüestionen els continguts dels mitjans de comunicació; unes declaracions que han generat un debat, creiem, no gens positiu i que han deixat caure una ombra de dubte sobre la funció de servei públic, sobre la professionalitat dels mitjans públics del nostre país, amb un atac que considerem frontal als continguts, a la imatge i als professionals de la ràdio i de la televisió catalanes.

Deixin-me, per tant, primer de tot, que manifesti públicament el nostre suport als professionals dels mitjans públics i que manifesti a més a més el respecte a la feina que fan. Creiem que és inacceptable que se sentin coaccionats, pressionats o qüestionats amb aquell estil característic de l'escola Bolaño.

Vostè, conseller, és el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació del Govern de la Generalitat i, per tant, el màxim responsable de comunicació d'aquest Govern, d'un Govern a tres en el qual la principal força, el partit socialista, critica el funcionament dels mitjans públics catalans i diu que cal eliminar, que cal arrancar la crosta nacionalista a Catalunya Ràdio i a TV3. Unes declaracions, com deïem, que posen de manifest..., i posen en dubte la professionalitat dels periodistes dels mitjans públics, als quals s'acusa de confondre l'audiència, de donar una visió esbiaixada del país, d'utilitzar un llenguatge tendenciós i, per tant, d'adreçar els mitjans a una minoria. Unes afirmacions que han estat avalades pel conjunt del PSC. Hi ha qui fins i tot ha demanat de privatitzar TV3 i Catalunya Ràdio per tal d'acabar amb aquesta «crosta nacionalista» que, segons ells, impedeix que siguin unes emissions plurals i unes emissions equilibrades. Unes declaracions, com deïa, que desprestigien els mitjans de comunicació de la corporació i que han aixecat un debat, un debat públic, que han fet posicionar-se sindicats de periodistes, els comitès professionals, que han fet posicionar-se el Col·legi de Periodistes i altres instàncies.

Però és significatiu que aquestes declaracions, lluny de ser desmentides, el que han estat és avalades; avalades pel mateix president de la Generalitat. I, si m'ho permeten, encara és més significatiu que aquestes declaracions, a més a més, han estat apassionadament aplaudides pel Partit Popular i per Ciutadans. Segurament, un nou tripartit, un bloc polític que es va visualitzar clarament l'1 de desembre, i que ha estat, sens dubte, un dels detonants de la crítica dels socialistes el fet de no poder silenciar aquesta manifestació.

Conseller, voldríem saber si vostè comparteix aquestes afirmacions, manifestades en nom del portaveu adjunt del partit socialista, i que, com deïa, també fa seves el president del Govern.

Conseller, vostè considera que hi ha «crosta nacionalista» a Catalunya Ràdio i a TV3? Si és així, conseller, vostè considera que cal arrancar-la? I què entén vostè per «arrancar-la»? Vol dir purgar? Vol dir que s'hi ha d'intervenir políticament? Vol dir que cal orientar els continguts, tal com s'expressa en aquestes manifestacions per part del dirigent del partit socialista? Vol dir transformar una televisió desafecta al partit socialista –segons es desprèn de les declaracions que van fer– en una televisió submissa? Vol dir tornar al model, potser, caduc, que en deu ser el referent, la televisió de Calviño i de Pilar Miró, la televisió de la pell de brau per excel·lència?

Ens preocupa, conseller, i ens preocupa molt, que la principal força del Govern tripartit pensi així. I voldríem conèixer si vostè, en nom del Govern, també ho comparteix. Si vostè considera que el llenguatge dels mitjans públics de Catalunya no és el que utilitza la realitat social del país. Vostè el considera tendenciós? Vostè creu que cal corregir-lo? No podem parlar de Països Catalans? No podem parlar d'Estat espanyol? Vostè creu que la informació que donen els mitjans públics és esbiaixada? Vostè comparteix les crítiques a un comunicador perquè, segons diu el partit socialista, confon o disfressa la informació amb opinió? –per cert, un

periodista que porta liderant Catalunya Ràdio durant tretze anys. Fins i tot, es qüestiona el mapa del temps dels Països Catalans.

Per tant, volem conèixer quina és l'opinió del Govern sobre aquestes afirmacions. Perquè, miri, Convergència i Unió va treballar durant vint-i-tres anys per fer una televisió nacional forta, al servei del país; per fer-la, a més a més, com una eina imprescindible en el procés de normalització cultural i lingüística; per crear i consolidar, per altra banda, un espai comunicatiu català fort als Països Catalans, que per altra banda vostès, en menys de quatre anys, estan aconseguint apagar-lo. I, per tant, vam treballar per aconseguir uns mitjans de comunicació forts, nacionals, líders, referents i que, a més a més, fossin una indispensable eina pública al servei de la convivència, de la convivència de la llengua i de la cultura; un model de mitjans públics que expliqui el que passa al món amb mirada catalana, amb la gent d'aquí i des d'aquí, perquè si algun dia, conseller, els noticiaris de TV3 o Catalunya Ràdio fossin igual que tots els altres però només en català, segurament deixarien de tenir raó de ser.

Per tant, vam configurar TV3 sobre la base del lideratge, no com a finalitat, sinó com a objectiu. I vostès han renunciat a aquest lideratge; han anat resignant-se, han anat deixant que aquests siguin uns mitjans de referència, han anat empetitint-los i han anat debilitant els mitjans públics catalans. Aquesta segurament ha estat la seva intenció, primer d'una manera subtil, silenciosa, encoberta, i després ja d'una manera descarada i sense embuts, tal com ja ha manifestat d'una manera clara el diputat socialista.

Deixi'm traslladar-nos un momentet al País Valencià, conseller, on, pel que sembla, la crosta nacionalista feia nosa i acabem amb les emissions de TV3 a Alacant. La Generalitat Valenciana tanca el senyal de la Carrasqueta amb la connivència del Partit Socialista i amb la inoperància, amb la ineficàcia del Govern català. Fixi-s'hi bé, després de més de vint anys d'emissions de TV3 al País Valencià, no exemptes a més a més de successius intents de tancar-la, ara ho han aconseguit. I han aconseguit, a més, el que semblava impossible: que el PP tanqués TV3, quan el PSOE, a més a més, li regala vuit nous canals. Increïble.

I com ha arribat, aquesta situació?, perquè, com li deia, no és la primera crisi que té TV3 als Països Catalans. En època de Zaplana ja hi va haver conflicte, un conflicte pitjor, però el president Pujol va negociar i va aconseguir una absoluta normalitat. És més, va aconseguir una estabilitat que no hi era per al Canal 33 i per a Catalunya Ràdio. Habilitat del president Pujol? Sens dubte –sens dubte. Però també voluntat política; també voluntat política i lideratge. Lideratge i prestigi d'unes institucions que en aquest moment ja no tenen.

Per tant, conseller, el que passa a València, per una banda, és responsabilitat del Govern socialista, sí, i responsabilitat directa de l'anterior ministre d'Indústria, senyor Montilla, i actual president de la Generalitat, perquè assigna una freqüència de TDT a Acció Cultural i li arrabassa la que ja tenia, per donar-la a La Sexta. Però és responsabilitat seva també, conseller. Ho és per

complicitat, per no exigir al Govern central el compliment de les promeses fetes pel ministre Montilla.

Conseller, vostè que és sobretot responsable de mitjans..., el seu balanç en aquest any és molt i molt magre, perquè després... Fixi's en la paradoxa: un ministeri, el d'Indústria, amb ministres socialistes catalans –el ministre Montilla, ara president de la Generalitat, el ministre Clos–..., són els coresponsables, fixi-s'hi bé, són els coresponsables del tancament de TV3 al País Valencià. I vostè, conseller, davant les insistents preguntes que aquest grup parlamentari ha formulat, preocupat pel perill que amenaçava el tancament de TV3 al País Valencià, ens deia que estiguéssim tranquils, ens deia que no es tancarien els repetidors, que vostès estaven negociant. I què? Tancament final –tancament final.

A vostè, conseller, se l'han rifat, i la seva bonhomia, doncs, hi ha ajudat. O vostè s'ha vist superat per les circumstàncies, o ha callat per complicitat, o ha callat perquè no ha gosat aixecar la veu davant de l'incompliment de les promeses del Govern de Madrid. Bona voluntat en les negociacions, sí, però el resultat és que de cop més de mig milió de persones deixen de veure TV3 al País Valencià. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Vaig acabant, conseller, recordant-li també que amb relació als mitjans de comunicació el tripartit té ploms a les ales, no? D'alguna manera, el seu Govern en política de mitjans sembla com si se servís de la moral del poder, aquella moral, aquella segons la qual el poder vol dir el dret. No cal que li digui quants periodistes han estat amenaçats perquè no agrada com informen. I, per tant, d'alguna manera, coneixem ja l'estil Bolaño com l'estil de comunicació que han fet servir... (*Veus de fons.*) No es posin neguitosos... Escolti, em sembla que a l'únic que em refereixo és a fets que s'han produït. En tot cas, vostès ho deuen saber, però, en tot cas, el Govern ha posat de manifest que l'estil de comunicació és el basat en la voluntat d'instrumentalitzar els mitjans, en la manca de respecte davant les opinions dels altres i en la cohesió com a tarannà.

Per acabar, conseller, jo li demano un pronunciament clar, un pronunciament solemne del Govern en defensa dels professionals i dels mitjans públics. Li demano si em pot donar garanties que el Govern no se sumará als atacs als mitjans públics de comunicació catalans. Li demano que em digui si el Govern està alineat amb el PP i el PSOE per silenciar TV3 al País Valencià. Li demano, conseller, on és el Govern, on és? On es col·loca? S'alinea amb PP, Ciutadans...

El president

Senyora Ortega...

La Sra. Ortega i Alemany

...i PSC? Li demano, a més a més, que pugui a aquesta tribuna –i acabo, conseller– perquè ens digui quin és el posicionament del Govern sobre la crosta nacionalista.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Bé, gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, el Govern s'ha pronunciat repetidament, sovint a través de la meva mateixa persona, també d'algun altre membre del Govern en alguna ocasió, sobre quina és la posició respecte a la majoria de temes que vostè ha plantejat, però amb molt de gust ho reiteraré i procuraré donar-li les garanties que vostè requeria en gairebé tots els punts, però em permetrà també que hi introdueixi algunes precisions.

Aquests dies, efectivament, hi ha hagut declaracions diverses sobre els mitjans públics. D'algunes d'elles, jo me n'he queixat, les he considerat públicament desafortunades, inapropiades, i he explicat que no les compartia; en tots els casos, amb el respecte que mereix la posició de cadascú sobre qualsevol tema, també els mitjans públics de la Generalitat. Jo crec que han estat crítiques de persones en exercici dels seus drets, declaracions de persones, però no pas una posició del Govern; en cap cas s'ha formulat una posició del Govern en la línia d'algunes de les declaracions que s'han formulat.

El Govern no ha avalat aquestes declaracions ni s'ha pronunciat respecte a això, hi insisteixo, com no ho faré jo tampoc avui. Han estat posicions diversament comentades, perquè cada vegada que algú fa referència als mitjans de comunicació, des de posicions més o menys fonamentades, més o menys tòpiques, hi ha una mena de festival, del qual habitualment els mateixos mitjans es fan ressò.

Em demana posicions personals, que expresso còmodament. Des del meu punt de vista personal..., no hi estic obligat, però em ve de gust dir-ho: és a dir, no hi ha crostes, no hi ha crostes de cap mena en els mitjans públics de la Generalitat, segons el meu personal criteri.

Entenc que als mitjans de la Generalitat s'ha d'avançar en la formulació dels llibres d'estil. Jo mateix fa uns dies vaig comentar que, inapropiadament, hi havia uns llibres d'estil de la Generalitat, dels mitjans de la Generalitat, que eren la prova de la maduresa d'aquests mitjans. Alguns companys del sindicat de periodistes em van fer veure després que hi ha un llibre d'estil lingüístic i que hi ha els *guidelines*, que hi ha la Carta general que defineix la corporació, però que, en canvi, encara no es disposa d'un llibre d'estil amb tots els ets i uts a partir dels comitès professionals. Bé, és una tasca que està pendent de fer, i jo crec que ara, amb la nova llei aplicada, hi haurà les bones condicions perquè es pugui tirar endavant.

Nosaltres habitualment analitzem els mitjans de comunicació a Catalunya sense tenir en compte un criteri de context que em sembla fonamental. La major part dels mitjans de comunicació que es veuen a Catalunya, sobretot els mitjans audiovisuals, funcionen a partir d'un punt de vista, d'un centre, d'una mirada, que ja arrosseguem des de l'inici de la Transició, que fonamentalment

mira el món i pren la realitat a partir d'una concepció central i estatal, i acaba plantejant Catalunya fonamentalment com un subsistema.

Això no és culpa de ningú, ni hi ha una estratègia malèvola. Simplement és que hi ha hagut un procés de concentració i centralització dels mitjans privats, i partim d'una situació en la qual hi havia uns únics mitjans públics de l'Estat, i això ha consolidat, per generacions de gent, de professionals i d'espectadors, una certa mirada.

En aquesta mirada, Catalunya hi té un paper subordinat. Aquest país va forjar un punt de vista personal potent en un moment en què cada municipi de més de deu mil habitants d'aquest país, per exemple, tenia com a mínim un diari propi, i en molts d'ells n'hi havia més. En l'escenari republicà, dels anys trenta, hi havia un pes dels mitjans de proximitat molt gran en el país, i la premsa de Madrid tenia dificultats, per exemple, per arribar a Catalunya. Però la ràdio i la televisió es despleguen durant el franquisme, i per tant nosaltres arribem a la Transició amb una posició subordinada. Això és molt important, perquè consagra uns punts de vista que ens acostumem a veure com a normals.

En aquest context, quan apareixen els mitjans de comunicació de la Generalitat, el que es planteja és que tinguin un punt de vista nacional. I és veritat que de vegades tenim tant la mirada colonitzada que podem pensar que els mitjans de la Generalitat són els estranys, els peculiars, però és perquè actuen en un context que els subordina.

I, per tant, nosaltres el que hem de plantejar és el que va explicar ahir el president de la Generalitat, i és uns mitjans nacionals que siguin professionalment independents i que apostin per aprofundir i millorar encara –sempre és possible– el pluralisme. Aquesta és la posició del Govern de la Generalitat; aquesta és també la meua posició personal.

Em deia vostè que el balanç d'un any és un balanç magre. Bé, suposo que sobre això hi deu haver criteris. El departament és molt complex, però si em permet parlar una mica de l'àrea de comunicació, vostès deuen recordar que fa un any Ràdio 4 era a punt de tancar-se. La situació en què està Ràdio 4 ara és lluny de la que voldríem, però no s'ha tancat; i en aquell moment es donava gairebé per definitiu. Vaig tenir una pregunta parlamentària respecte a això.

Les emissions en català de Televisió Espanyola a Sant Cugat estaven per cloure's. No tenim encara un canal digital que emeti en català i, si és possible, per a tot l'Estat, com voldríem, però sí que és veritat que en aquests moments ningú no qüestiona que el centre de Sant Cugat és un centre de producció potent, fonamental a la xarxa de radiotelevisió espanyola, però que, a més a més, emet programació en català. I és veritat que hi ha hagut la pèrdua d'alguns programes; també se n'han impulsat de nous, que han millorat l'audiència dels anteriors.

Per tant, som lluny dels objectius que ens proposem, però no és veritat que no hi hagi resultats. S'ha aprovat la llei; això és mèrit d'aquest Parlament. I s'ha fet amb un consens ampli, mèrit de vostès, però s'ha aprovat la

lleï, i aquest Govern va començar per aplicar-se-la no modificant, per decisió governamental, els càrrecs que en aquells moments regeixen la corporació. Per tant, doncs, des d'aquest punt de vista, sí que hi ha hagut avenços.

Respecte al tema de Televisió de Catalunya al País Valencià, deixi'm començar per dir que la derrota hauria estat no negociar, no començar a negociar. Si la negociació ha anat bé amb el Govern valencià o no, ho veurem quan acabi el procés. Per tant, no podem fer un balanç provisional enmig de la negociació. I ha d'entendre que enmig de la negociació tothom actua condicionat, perquè la prioritat és la negociació i el resultat de la negociació.

Però deixi'm dir que, en el tema del balanç de les emissions de TV3 al País Valencià, hem de considerar també qüestions que habitualment no s'aporten. Durant molts anys, efectivament, s'han vist aquestes emissions, però s'han vist en situació d'excepció. Aquestes emissions es van produir inicialment com es va fer perquè no hi havia cap marc legal que emparés fer-ho d'una altra manera, i per tant està bé el que es va fer, i hem defensat sempre que es va fer el que es va fer perquè era l'única possibilitat de portar el senyal de TV3 al País Valencià. Ara bé, era amb precarietat legal i sabem que estàvem en una posició molt poc sòlida. I això ho sabien vostès, ho sabem nosaltres, ho sap tothom.

I, aleshores, el que té l'obligació el Govern de fer és, en el moment que hi ha una esclatxa legal, garantir que aquestes emissions siguin sòlides i que sapiguem que, quan hi hagi l'apagada analògica, les emissions de les televisions de la Generalitat arribin, en la mesura que sigui possible, al conjunt del territori valencià i als altres territoris de llengua i cultura compartides, perquè d'aquesta manera ampliïm tots plegats la nostra oferta. I ho volem fer en règim de reciprocitat, perquè és la via que marca la llei i és la via que considerem millor políticament i la que pot fer possible l'acord.

El ministeri el que va fer, en altres moments, va ser habilitar una freqüència perquè aquestes emissions passessin per aquesta freqüència. No va concedir cap títol habilitant de res; va habilitar una freqüència i la va planificar. I, com que no hi havia la base legal suficient però sí la conveniència política, va mirar a una altra banda, i no ha deixat de mirar a una altra banda, no ha posat cap recurs contra Acció Cultural del País Valencià.

Qui ha actuat és el Govern valencià, i ha actuat a l'empara d'unes competències que té pel fet que no hi ha ningú al País Valencià que tingui una llicència per tal d'emetre el senyal de TV3 al País Valencià. Ni la té ningú ni l'ha demanat mai ningú. Aleshores, simplement el que hi ha és un canvi d'actitud del Govern valencià, que en aquests moments decideix que li convé, per les raons que sigui –i no puc entrar a valorar-ho aquí–, que no vol que aquest senyal s'emeti en aquestes condicions.

I el que fem nosaltres és proposar immediatament, amb coneixement de vostès –ho vaig explicar aquí a la cambrà–, un conveni de reciprocitat per tal d'arribar a un acord proporcionat que garanteixi, que blindi la seguretat jurídica, la normalització legal de les emissions de

TV3 al País Valencià. Per tant, doncs, aquest és el criteri que hem anat seguint.

Vostè em demanava garanties... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –disculpi un moment, senyor president–, em demanava garanties sobre tota una colla de qüestions. Les garanties les té totes. El Govern de la Generalitat ha assumit en aquesta legislatura, en matèria de mitjans de comunicació, el que és la doctrina forjada durant molts anys per part de la majoria de forces democràtiques i que ha estat expressada a través de documents acadèmics, a través del Col·legi de Periodistes, a través col·legis professionals, que són els que van impulsar ja l'any 99 un ple que va acordar per unanimitat crear tres lleis: la Llei de l'audiovisual, la Llei de la reforma de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Nosaltres, en aquest període...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...ens proposem completar aquest cicle, que ja va començar el 2000 amb l'aprovació del Consell de l'Audiovisual i que ha trigat a poder disposar de les altres lleis, perquè eren complexes, perquè era difícil arribar als acords. Hem arribat als acords. Com es va dir ahir a la tarda també en el torn de preguntes, estem en condicions d'arribar a bons acords sobre la reforma dels mitjans públics...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...i jo estic convençut que vostès col·laboraran amb nosaltres a tirar endavant totes aquestes propostes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyora Ortega, per a la rèplica.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. Conseller, avui em sembla que l'han deixat sol; veig que no hi ha cap conseller socialista que l'acompanyi.

Miri, vostè sap que és molt difícil interpe·llar-lo a vostè, i és difícil pel seu tarannà, és difícil –deixi'm que li ho digui francament– per la seva simpatia... (*Remor de veus.*) Això fa difícil enfadar-s'hi; no, li ho dic de veritat. Però a vostè ni l'avaluaran pel seu tarannà ni per la seva simpatia, conseller; a vostè l'avaluaran pels seus resultats, pels resultats de la seva gestió. I vostè, que ha volgut excel·lir com a conseller de Mitjans de Comunicació, ha permès que s'apagués TV3 al País Valencià. Aquesta és la realitat. Vostè ens pot explicar..., fuig d'estudi... Però no, no, la realitat és aquesta. I, per

tant, jo ja li ho he dit: el seu balanç del primer any de govern és prim, conseller.

I, a més a més, vostè ho ha dit abans: TV3 al País Valencià es va poder veure sense marc legal, amb una posició, doncs, poc sòlida, que requeria lideratge, requeria un lideratge que en aquell moment hi era. Ara cal cercar acords perquè hi ha un marc jurídic que pot permetre que definitivament es pugui resoldre el tema de TV3 al País Valencià. Però, en tot cas, permeti'm, el resultat de la seva negociació és que la televisió pública catalana ha perdut de cop més de mig milió de persones.

Vostè, conseller, m'ha fugit d'estudi, perquè jo no li demanava la seva posició personal, que respecto i agraeixo; home, jo la hi demanava en tant que Govern. Venim aquí al Parlament, i, per tant, en tant que Govern i en tant que màxim responsable de mitjans de comunicació.

Perquè vostè em feia referència... «No, el Govern no fa seves aquestes paraules, aquestes declaracions del diputat socialista.» El president sí, el president del Govern les ha fet seves, les ha avalat. Jo entenc que el president del Govern, doncs, és el màxim responsable del Govern i, per tant, que el Govern les avala. Si no, doncs, dec anar totalment confosa.

Per tant, escolti, jo li agraeixo la història de la comunicació de Catalunya que m'ha fet, però, sincerament, no m'ha respost res. Jo sé que per a vostè, sobretot per a vostè, ha de ser molt difícil defensar sovint allò que no pensa, no? I el seu cas, també, conseller, evidència, doncs, que el fet de governar generalment modera. Per tant, no m'ha respost a cap de les coses que li deia.

Finalment, conseller, deixi'm que li digui una cosa referent a la famosa, malauradament famosa «crosta nacionalista». Jo crec que aquesta crosta, doncs, deu ser fruit d'una ferida; una ferida que amb actituds com aquestes, amb declaracions com la que ha fet el diputat socialista pel que fa als mitjans públics, amb actituds com les del PSOE, o les del PP també, vers Catalunya..., no ens ha d'estranyar en absolut que acabi existint una veritable crosta i que, a més, aquesta crosta cada vegada, doncs, sigui més forta, perquè els atacs contra Catalunya són més grans i, per tant, la ferida pot acabar també sent més gran, sent més profunda.

Conseller, deixi'm que acabi amb un prec. Li demanem que sigui resolutiu. Li demanem, conseller, que sigui valent. Li demanem, conseller, que sigui decidit, que imposi les seves voluntats en aquest Govern dirigit pel PSC i pel PSOE. Conseller, confiem que hi posarà seny.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, de moment pot fer... ús de la paraula en aquest segon torn.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president... Senyora diputada, senyores i senyors diputats... Vostè em demana resultats, i jo crec que estem proporcionant resultats, que estem obtenint resul-

tats. Hi ha negociacions que es fan a partir d'una posició de solidesa i un té el luxe de permetre's marcar el ritme, i hi ha vegades que un no pot marcar el ritme.

Si un té una concepció de la política, diguem-ne, excessivament carregada de virilitat, pot equivocar quines són les seves forces. Amb relació a la negociació de TV3 al País Valencià, la dificultat política fonamental amb què em trobo és la de determinar quines són les nostres forces. I jo espero haver fet una bona anàlisi de les meves forces en això i de les forces que tots vostès em proporcionen. Simplement és això.

Hi ha maneres de fer política, i jo entenc que n'hi ha una que resulta més espectacular i permet generar més soroll de forma tàctica. Quan s'acabi el procés podrem valorar si el resultat és bo o no és bo. I si no és bo, doncs, jo hauré perdut i faré el que correspongui.

Si alguna vegada he de defensar en el marc d'aquest Govern el que no penso, ho deixaré estar. Fins ara no m'he trobat en cap moment havent de defensar coses diferents de les que jo penso. I, és més, em permeto afirmar-li aquí, amb el permís de vostè, que em sembla que recullo la part més radicalment democràtica i profunda de la tradició de pensament sobre el periodisme i els mitjans de comunicació d'aquest país. No és una cosa que hagi fet jo; és una tradició que s'ha forjat durant molts anys de debats, de trobades, de discussions, i em sembla que és el que permet afirmar que tenim, malgrat tot, uns mitjans de prou qualitat —mai prou, però de molta qualitat—, i em sembla també que hi ha un compromís, amplament estès, que encara podem contribuir tots plegats a millorar-ho.

Som davant d'una oportunitat important d'alterar la relació que hi ha entre el sistema polític i el sistema de comunicació en aquest país. I hi ha una relació aviciada per raons també històriques —i perdoni que em remeti tant a la història. Jo crec que ara ho podem canviar. Hi ha una proximitat molt gran perquè bona part de la política passa només a través dels mitjans de comunicació i perquè els mitjans de comunicació construeixen el seu espectacle quotidià en bona part a través de la política i la complicitat en el comportament, normalment molt tàctic, de bona part de la classe política.

Això ho podem canviar. Podem fer uns mitjans de comunicació que prestin més atenció a la importància, per exemple, de la gestió del dia a dia, i es deixin endur menys pels brots d'espectacularitat. I, al mateix temps, podem fer uns mitjans de comunicació que siguin més respectuosos amb el conjunt de l'activitat política i que no la degradin als ulls del conjunt de les audiències, que finalment són els electors i són el conjunt dels ciutadans. Això ho podem canviar.

Hi ha d'haver un compromís. Els mitjans han de ser més independents; ho van sent prou, però ho han de ser molt més encara, i els seus professionals han d'assumir una major quota de responsabilitat respecte a la societat.

I en això és en el que estem, i això és el que em compromet. I és també per defensar aquestes coses —no només, però també— que vaig acceptar ocupar aquest lloc. I fins ara no hi he sentit incomoditat.

Vostè em demana valentia i decisió. Em permetrà que les dues coses les interpreti des del meu punt de vista i procuri fer-ho en l'estil que és l'únic en què sóc capaç d'actuar; de vegades a vostès els pot anar bé i de vegades poden considerar que els va malament. Jo crec que en aquest àmbit podem aspirar a una gran transversalitat, que va més enllà fins i tot del que representa el Govern. I jo espero que tots ens hi convoquem i junts puguem contribuir a millorar aquests mitjans públics que tenim i la resta de mitjans.

Abans ha parlat vostè de pressions a periodistes. A mi em sembla que afortunadament en aquest terreny fa molts anys –i continuem– que anem avançant, i espero que desapareguin completament, però fa molts anys, i em sembla que anem millorant.

I finalment només dir-li, respecte al tema del País Valencià, que, a l'espera de resultats, hi ha una cosa fonamental que hem fet, que ha sigut fer una proposta de reciprocitat que no s'havia formulat en tot l'Estat, convèncer el ministeri i fer que el ministeri preparés una ordre ministerial, una ordre ministerial que ja ha estat informada per la CMT, per la Comissió del Mercat de Telecomunicacions, i que ara es troba en el Consell d'Estat, i que espero que els propers dies aparegui. I serà la que permetrà que hi hagi un tercer múltiple si hi ha un acord previ polític entre els governs del País Valencià i de Catalunya. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si hi ha aquest acord, hi haurà un múltiple. No hi ha vuit canals nous en castellà concedits...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...per ningú al País Valencià, sinó els que li corresponen al Govern de la Generalitat Valenciana, i hi haurà un múltiple més per a tots dos si hi ha prèviament un acord polític de reciprocitat. I a aquest acord em remeto, i aleshores suposo que en podrem parlar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00089/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, altra vegada ens toca parlar de l'aigua, de la política de l'aigua, particularment en un marc –malgrat l'anècdota que ara estigui, doncs,

plovisquejant més o menys aquí, a l'entorn, si més no, de Barcelona–, en el marc d'una sequera severa.

Podríem fer una consideració prèvia, que ja l'hem fet altres vegades des d'aquesta mateixa tribuna, que ens sembla substancial, perquè té conseqüències, almenys des del nostre punt de vista. Dit ras i curt, nosaltres som més ciutadans en aquest país; en poc temps, en poc més de quatre o cinc anys, hem passat de sis a set milions d'habitants. Som més, aquesta és una dada objectiva, per tant té afectació en la política de l'aigua, i per un altre costat, plou menys. I si mirem les estadístiques aquest any al Servei Meteorològic de Catalunya, doncs, se'ns diu que és un any dels més secs, el període que estem vivint ara.

Diem això per subratllar un aspecte que ens sembla central, que és que la sequera que estem patint aquests dies és estructural, és una sequera estructural. Dues dades només: entre el 94 i el 2007, en aquests nou anys, hi ha hagut cinc decrets de mesures especials per la sequera –cinc, en nou anys cinc decrets–, o bé en l'any en curs haurem estat, a 31 de desembre, el 30 per cent del temps d'aquest any en situació d'excepcionalitat.

Per tant, ens sembla que a aquesta sequera estructural li calen solucions estructurals. Cal una visió, des de la nostra perspectiva, més global, una visió menys dogmàtica –i en parlarem–, i cal una visió més realista, en qualsevol cas, i una actuació, des de la nostra perspectiva, conseller, molt més agosarada i, sobretot, molt més eficient. No es tracta de resoldre, com fem cada vegada que promulguem un decret de la sequera, els temes urgents, sinó de resoldre els temes urgents i els temes importants. I a vegades un té la sensació que només ataquem la conjuntura amb obres, amb moltes recursos, però, en qualsevol cas, no entrem en el fons a resoldre el problema, que, hi insisteixo, té un caire netament estructural.

Des de la nostra perspectiva, conseller, la política de l'aigua que practica el tripartit..., i en això els felicito: és la política de l'aigua d'Iniciativa per Catalunya; ha imposat les seves tesis, perquè havíem vist documents d'altres forces polítiques, particularment del PSC, doncs, que malauradament no han acabat de reeixir. Aquesta és una política que és dogmàtica, una política que es nega a connectar, per exemple, les xarxes importants d'abastament, com és el Consorci d'Aigües de Tarragona, amb el Cat-ATL, per un dogma, però que és profundament contradictòria: mentre es nega a fer aquesta connexió d'aquestes xarxes, Consorci d'Aigües de Tarragona amb Aigües Ter Llobregat, mentre fa això, per l'altre costat connecta la xarxa d'Aigües Ter Llobregat amb la Tordera, que és un altre transvasament com una catedral. I no em vingui a dir: «És que una cosa és la conca de l'Ebre, i les altres, interiors.» Escolti, aquesta és una divisió administrativa, no és una divisió biològica. Vostès han acordat fa molt pocs dies –i en parlarem– portar l'aigua del Ter i del Llobregat, per cert, passant per Barcelona, fins a l'àmbit de la Tordera; curiosíssima, la... I després diuen: «No, no, és que nosaltres estem en contra dels transvasaments.» No cal que ens ho expliqui, on arriba aquest nivell de contradicció, perquè per nosaltres és flagrant.

Amb la qual cosa estem fent una cosa positiva, que és un país en xarxa, estem connectant una xarxa, però, fixi's, només connectem les xarxes d'abastament que tenen menys recurs, i ens neguem a connectar les xarxes que tenen més recurs i ens neguem sobretot, a la major, a connectar-nos amb una conca hidrogràfica que tingui un règim de pluges diferent, que és el cas del Roine. I nosaltres li plantejarem una vegada més el tema del Roine; en un context, evidentment, d'estalvi, de reutilització, d'un conjunt de polítiques, també de dessalació, li plantejarem connectar-nos novament al Roine. Per una raó molt senzilla: perquè quan hi ha sequera al Ter –i vagi-se'n a Sau– també n'hi ha al Llobregat –i vagi-se'n a la Baells–, i també n'hi ha a la Tordera, raó per la qual acaben d'aprovar, doncs, abastar l'àmbit de la Tordera des del Ter - Llobregat, però és que també n'hi ha a l'Ebre. Mirin les xifres de reserves d'aigua; són lleugerament millors, però estan molt per sota del que haurien d'estar en aquesta estació. Per tant, el Roine té aquest sentit comú de dir: «Escolteu, connectem-nos a una conca que tingui una hidrografia, un règim de pluges, una pluviometria diferent, que tingui molts més cabals, i comparin les xifres, en qualsevol dia de l'any, en qualsevol mes de l'any», no?

Per tant, aquesta és una mala política, perquè parteix d'una concepció errònia, que no ha entès el problema de la sequera com un problema estructural, que per tant es nega a fer solucions estructurals, perquè parteix de dogmes..., hi han coses que sembla que estan prohibides en el seu diccionari però que alhora entren en contradicció perquè les acaben fent..., això sí, canviant-los el nom. Un dia farem un diccionari de la terminologia ambiental: de la incineració se'n diu «valorització energètica»; de la connexió de..., dels transvasaments se'n diu «interconnexió de xarxes»... Però, en qualsevol cas, contradicció, dogma, massa prejudicis i un altre aspecte absolutament central: una pèssima gestió. I això no és una apreciació subjectiva des de la perspectiva del grup majoritària d'aquesta cambra, el primer grup de la cambra i de l'oposició, que és: «Escolti, nosaltres fem una crítica de mala gestió...» No, no, li donaré algunes xifres que demostrin, doncs, aquesta mala gestió.

El 30 de novembre de 2007, el Departament de Medi Ambient, el 30 de novembre d'enguany, ha executat només el 51 per cent del pressupost, en el capítol de l'aigua. Per cert –parèntesi–, és important: ens va mentir, vostè, en el debat de pressupostos en comissió; ens va dir que havia executat el 83 per cent. Mentida; les dades que ahir va penjar el Departament d'Economia i Finances són explícites: nivell d'execució del pressupost del Departament de Medi Ambient, 45 per cent, a 30 de novembre, eh? Haurem exhaurit onze mesos, han executat només el 45 per cent del pressupost.

Dius: «A veure, anem per programes.» El programa de l'aigua, si és tan important, si és tan central des de la seva perspectiva..., nivell d'execució: 51,64 per cent. Onze mesos, només han executat el 51 per cent del pressupost. Això és mala gestió –això és mala gestió. I no ens torni a dir que ens enganya Economia i Finances (*remor de veus*) –no ens torni a dir que ens enganya Economia i Finances. Ja ens ho va dir en comissió, i alguna resolució

haurem de prendre respecte a això, perquè ens va mentir en seu parlamentària. Això són dades d'ahir.

Però n'hi donaré una altra, de dada. Escolti, ens diu, doncs, que el Govern està intentant trobar un munt de solucions, i ens tornen a presentar un gran programa, ambiciós; ahir el mateix president de la Generalitat relatava una relació d'obres importants. Paraules –paraules–, sense cap fet. Aquest document (*l'orador mostra un full*) és la sequera immediatament anterior a la que vivim, del 20 d'octubre de 2005, de l'Agència Catalana de l'Aigua, titulat «Pla de contingència per aconseguir a mitjà i a curt termini alternatives de nou recurs de l'aigua sota les condicions d'emergència per causa de la sequera» –un títol que el podrien haver abreujat una mica més. Què diu, aquest document? Deu obres. La darrera pàgina d'aquest document, la pàgina 13: «Calendari estimat d'implementació de les mesures a endegar en el sistema Ter - Llobregat», deu obres. Aquestes deu obres, excepte la connexió de l'ATL amb el Maresme nord, que hauria d'estar el primer trimestre de l'any que ve, haurien d'estar totes acabades. No n'hi ha ni una, d'acabada.

Això és un problema de gestió. Ni una de les deu obres..., i les llegeixo: la ITAM del Llobregat no està acabada –segons aquí hauria d'estar el 2006, ahir ens van dir que per al 2009–; la connexió d'ATL amb el Maresme nord –nota del Govern: per al 2026–; ampliació de la ITAM de la Tordera –el més calent és a l'aiguera–; bases de recàrrega de la de la vall baixa del delta del Llobregat; descontaminació de l'aquífer del Besòs..., totes haurien d'estar... Escolti, no estan enllestides, aquestes obres.

Per tant, no ens vinguin a dir, ahir el president Montilla, avui suposo que vostè: «Escolti, és que farem totes aquestes obres estructurals...» Escolti, bla, bla, bla. Ja ens ho van dir fa dos anys.

I això passa, doncs, pels prejudicis, passa per aquestes contradiccions i passa per la incapacitat preocupant i angoixant de gestió. I, per tant, nosaltres el que demanem és aquesta claredat d'idees, per un costat, i aquesta voluntat d'executar bé. No, és que no és justificable, des de cap perspectiva, que no hagin estat capaços, en matèria d'aigua, d'invertir un de cada dos euros que aquest Parlament els ha posat a les mans, en política d'aigua, que deu ser, ens imaginem o ens imaginàvem, una de les prioritats d'aquest Govern, i en un any en què tenim una sequera preocupant, que saben que afecta, doncs, molts i molts municipis, moltes famílies i molts sectors econòmics. Això s'està fent evident cada dia que passa: no han estat capaços d'invertir un de cada dos euros que tenien a les seves mans per fer política de l'aigua.

Per tant, en aquest context d'aquesta política erràtica, nosaltres, ja li ho avanço, els farem costat en les mesures d'estalvi. Ara, no perdi de vista una cosa, això és com els «milleuristes», eh?: tenim l'aigua que tenim, i per tant, com un «milleurista», podem fer l'estalvi que podem fer; el farem, l'esforç, i l'està fent, la ciutadania, i l'agraïm i molt, i els farem costat en les campanyes, però això té límits. Els farem costat en les noves dessaladores; de fet, no n'han planificat cap que no hagués estat planificada per l'anterior Govern de la Generalitat. Els farem suport, si volen, en els temes de reutilització, i després

en parlarem, perquè ara no he tingut temps, però els demanem que en aquest context d'estalvi, de reutilització i d'aportació de recurs fem una cosa que és sensata i de sentit comú i que és mentida que sigui més car que des-salar l'aigua, que és connectar-nos a la conca del Roine –connectar-nos a la conca del Roine– i aportar recurs a la xarxa. És bo fer una xarxa d'aigua, però aquesta xarxa ha de tenir recurs per poder transportar, i aquest recurs no el tenim, malauradament, en el nostre context, sinó que el tenim al Roine. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I, per tant, en aquest sentit tenen el nostre suport per fer aquestes polítiques, però sí que els demanem menys dogmatisme, menys contradiccions, més valentia i més gestió i més correcció en la gestió i més ambició en la gestió, i també, doncs, que d'una vegada per totes reconeguim que tenim un problema estructural, que com a tal requereix solucions estructurals i que l'aigua s'ha d'anar a buscar allà on és, amb respecte i amb cura. I allà on és és al Roine, i la podem perfectament portar a l'entorn metropolità, entre d'altres coses...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...perquè el conseller de Política Territorial pugui complir alguna vegada la seva paraula de retornar els cabals del Ter a l'àmbit de Girona. Sense el Roine, això és materialment impossible.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació formulada, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Em sap greu que..., creia, al primer moment, que qui havia presentat aquesta interpellació era el Grup Mixt; que es podria entendre perquè és nou a la casa. Ara, que vingui un exconseller de Medi Ambient i que vingui un representant de la força que ha governat vint-i-tres anys Catalunya a parlar-nos de si això és una sequera estructural o no, és que em sembla una burla. (*Remor de veus.*) I tant, que ho era! Ho era quan ho eren vostès i quan hi som nosaltres. I són vostès els qui no van portar una política autèntica, clara i, diguéssim, amb una certa perspectiva de l'aigua.

O és que vostès no van tenir, en moments diferents, successives majories absolutes que els haurien permès dur a terme el transvasament del Roine, el transvasament de l'Ebre i d'altres? Doncs, escolti'm, molt clarament. Vostès, durant vint-i-tres anys, van estar oblidant aquest problema; durant, vostès, vint-i-tres anys, van deixar de fer moltes coses, i ara pretenen, a sobre, que en aquests moments aparegui ara aquest com un problema. (*Persisteix la remor de veus.*) Aquest problema és un problema de tots, però, evidentment, sobre sis cinquenes

parts, cinc sobre sis, és responsabilitat seva. I sembla absolutament una gosadia i una falta de respecte pensar que surt a plantejar això, evidentment, un exconseller de Medi Ambient.

Nosaltres, clar que tenim una política. I la nostra política no és una política dogmàtica, és una política que dur la marca d'Europa; segurament la seva es deu emmarcar en uns altres paràmetres. La nostra apareix a través de la Directiva marc de l'aigua, que diu: «Situa l'àmbit de la política d'aigües en un context on és necessari compatibilitzar el seu ús i la seva explotació amb la conservació del medi ambient. S'ha de reconèixer la seva funció ecològica i social, en la mesura que es tracta d'un bé públic que cal protegir i conservar. L'aigua és un element fràgil i constitutiu del medi natural.» La directiva, per tant, que tots estem obligats a fer és un element clau per al futur d'un país com Catalunya, atès que els principis que l'inspiren són la clau de volta per a la resolució dels problemes existents.

Per tant, a Catalunya assumim aquest marc i ens hi situem, conscients que, a més, en matèria d'aigua tenim dues coses: per una banda, el 90 per cent de la població en una banda, en la qual hi ha pocs recursos hídrics, i el 10 per cent en l'altra, on hi ha una gran part dels recursos. I aquí es tracta de compatibilitzar i de ser capaços de resoldre aquest tema.

Evidentment, partim d'un punt molt dolent. Durant els segles XIX i XX s'han sotmès els rius i els aqüífers a una pressió i a una sobrepressió excessiva. Això ha degradat les aigües i ha degradat el medi ambient. I tots sabem que no hi ha quantitat si no hi ha qualitat i que les polítiques d'aigua s'han de dirigir a preservar la qualitat, i no hi ha millor manera de garantir aquesta qualitat que protegint el medi i els ecosistemes.

D'aquí que hi hagi el convenciment d'impulsar un model de gestió de l'aigua basat en una nova cultura i, conseqüentment, en la directiva marc. Res de dogmatismes, sí a Europa. Aquesta tasca implica el conjunt del Govern de la Generalitat, perquè només és possible assumir-la a través d'una visió transversal i integradora quan parlem d'un recurs estratègic com és l'aigua. Estem parlant, doncs, d'una cultura que ha de passar a ser respectuosa amb l'entorn. I ara li diré tot el que hem fet al llarg d'aquests tres darrers anys.

Al Govern ha fet en cicle d'aigua les següents coses: el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes; el Pla sectorial de cabals de manteniment; el Reglament de la planificació hidrològica; la redacció i la planificació dels espais fluvials; el Pla sectorial d'abastament de Catalunya, i el Programa de reutilització.

Aquest nou model de gestió té com a objectiu arribar a la sostenibilitat global en quatre vessants: l'ambiental, la garantia de l'abastament, l'estalvi i l'eficiència, la sostenibilitat econòmica i la sostenibilitat social.

A partir d'aquest eixos el Govern està elaborant la redacció i execució de les mesures, els plans i els programes que han de constituir el Pla de gestió de districte de conca fluvial de Catalunya, que ha d'estar aprovat i en vigor a finals del 2009 i del qual vull destacar: primer, mesures ambientals com el Pla sectorial de cabals

de manteniment o el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes; segon, mesures per a l'increment de la garantia, com el Programa de reutilització de l'aigua, el pla sectorial d'abastament de l'aigua o el Pla per a l'eficiència en l'ús de l'aigua per a reg agrícola; tercer, mesures econòmiques, que s'hauran de redimensionar i conceptualitzar per proveir-se d'altres instruments de finançament, com el contracte programa ja existent, l'aportació de la disposició addicional tercera o l'aportació procedent d'altres fonts de cohesió de la Unió Europea, i finalment, mesures socials, amb la creació dels consells de conca, on els ens locals, els usuaris, les associacions de veïns i les organitzacions sindicals, entitats ecologistes i qualsevol ciutadà han de consultar i participar de manera activa en la redacció dels programes de mesures del pla de gestió.

Estic convençut que l'aplicació d'aquest nou model de gestió que la Generalitat de Catalunya proposa representa un gir copernicà respecte de les polítiques d'aigua que es varen inspirar en la Llei 10/2001, del Pla hidrológico nacional del Partido Popular. Catalunya està demostrant que la solució al dèficit estructural d'aigua a les conques internes no passa per una única solució, sinó per una suma de solucions, i que abans de recórrer a la solidaritat entre conques hidrogràfiques cal garantir les demandes a partir de la gestió integrada de tots els recursos disponibles de què disposa i que cada territori pot fabricar treballant alhora i intensament en l'eficiència i l'estalvi, en la preservació del medi, la internalització de costos i la implicació social. Aquests són els elements bàsics on s'inscriu la política d'aigua del Govern.

Dir alhora també que aquest Govern, a diferència d'altres governs, ha abordat decididament la batalla contra la sequera. I ho ha fet durant tot aquest període a través de dur a terme dos decrets continuadament. I en aquests decrets s'han establert un conjunt d'obres i s'han establert mesures de finançament excepcional. I aquestes obres estan donant els seus fruits.

La lluita contra la sequera avui té tres elements fonamentals. Per una banda, l'estalvi, i en aquest sentit avui estem orgullosos de poder explicar –que no és un mèrit nostre, és un mèrit de la ciutadania– que hi ha en aquests moments una reducció entre el 5 i el 6 per cent del consum, del consum domèstic, però també del consum industrial i del consum agrícola. I aquest és un element fonamental, perquè aquest no és un valor conjuntural; aquest és un valor estructural que necessitem avui, ara i demà.

Segon, la reutilització. En aquests moments ha començat –i fa ben poc que s'ha aprovat el decret del Govern central– l'ús industrial i agrícola de tot allò que deriva del tractament terciari a les plantes de tractament. En aquest cas, aquest és un altre recurs important, recurs que serveix no solament per a les indústries i per al camp, sinó que serveix alhora, també, per relançar i poder mantenir els cabals ecològics.

En tercer lloc, un altre element fonamental, la dessalinització. I aquí jo sí que li vull dir una cosa que li reconec clarament, i és que en aquests moments, justament perquè estem parlant de temes estructurals, cal donar

solucions estructurals. Està clar que en el període immediat hem posat en marxa i es posaran en marxa nous pous –vostè ho sap– en aquests moments, que donaran més de tres hectòmetres cúbics més. En aquests moments, de nous n'emergeixen en altres zones del país; també són bons. Jo he arribat a explicar que, si cal, es portarà aigua en «barcos», es farà, per tal de garantir el consum i l'abastament. Però el que vull dir és que necessitem solucions estructurals. I solucions estructurals, per nosaltres, les millors, les que generen menys dependència i les que generen menor cost i més eficiència, són les dessaladores. I, com vostè comprendrà, el conjunt de propostes de dessaladores que ahir mateix parlava el president Montilla i que jo mateix, evidentment, li puc explicar acuradament en la resposta, són les que constitueixen i les que abastiran això.

Però partint d'una lògica: aquest conjunt de dessaladores, situades ben ubicades en el territori, unides a una política de reutilització, unides a una política d'estalvi, unides, en definitiva, a una producció en el lloc on les coses esdevenen, són elements fonamentals. I, quan estem parlant de dessalació, estem parlant d'un recurs –després també tindrem ocasió, suposo, de discutir-ho– que pot donar tants recursos com l'aigua del Roine, al mateix nivell que l'aigua del Roine. (*Veus de fons.*) No, no, senyor Espadaler, ara parlarem de dades i parlarem de xifres, i veurà vostè com resulta que serà molt menys car que les propostes que vostès fan.

Evidentment, en tot cas, ja tindrem ocasió de parlar-ne, però no m'agradaria pensar que la dependència que hem vist que avui encara tenim, amb debats oberts amb França, sobre temes com l'alta velocitat, la molt alta tensió i d'altres, avui la portéssim i la transportéssim encara a una altra cosa com seria el transvasament del Roine. No m'agradaria, justament, arribar a considerar això, ni arribar a considerar que el principal element de recurs en el qual es pogués moure el nostre país fos la dependència d'una comunitat de regants francesa. (*Remor de veus.*) Crec que això, realment, seria un gran error, un error important, un error estructural, i, en tot cas, segur que no cal arribar a fórmules d'aquesta mena per garantir un abastament. I, sobretot, no cal pensar en transvasaments per poder avui, utilitzant bé les tres eines –utilització, austeritat, dessalinització–..., com a elements que permeten donar continuïtat i futur a l'abastament de l'aigua al nostre país.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Senyor president, no tindrè temps de replicar tot el que ha dit, però estic perplex... Sap què em va dir una dia la ministra Elvira Rodríguez? Diu: «Eso del Roine lo que parece es que ustedes quieren independizar las aguas catalanas de las españolas.» M'ha recordat el que m'acaba de dir vostè.

Pregunta, li pregunto: és a dir, que és bo que ens connectem amb gas, que és bo que ens connectem amb electricitat, que és bo que ens connectem a la xarxa viària

amb França i que ens connectem amb trens, evidentment, amb França, això sí, però amb aigua no? Amb aigua no? Per quina raó? I per què em diu: «Escolti, és que el transvasament, portar aigua del Roine aquí, és més car transvasar aigua d'una conca a l'altra que no pas la dessalació?» Aleshores, per què fan aquest tipus de notes de premsa, el seu Govern? Nota de premsa del 6 de l'XI del 2007, de l'acord de govern; fixi's com justifiquen transvasar l'aigua del Ter fins a l'àmbit de la Tordera, diu: «L'obra de portar l'aigua del Ter a la Tordera» –per cert, passant per Barcelona, transvasament com una catedral, que deu ser més car que dessalar– «es presenta com una nova font d'abastament en una comarca que depèn de l'aigua de la dessaladora de Blanes.» On és la coherència? Com pot vostè pujar aquí i dir-me: «No, no, és que nosaltres estem en contra de transvasar aigua d'una conca a l'altra, però alhora aprovem transvasar l'aigua del Ter a la conca de la Tordera»? hi insisteixo, passant per Barcelona, per donar resposta a un entorn que s'abasteix d'una dessaladora. On és la lògica, on és la coherència?

Què he de dir? Reutilització... O sigui, paraules, paraules, paraules, molt maco. Dades del seu departament, miri's el web del seu departament, any 2006 –és l'últim exercici que tenim tancat–, miri's el que diuen vostès mateixos que han fet en reutilització: set projectes, únicament set projectes, que sumen entre tots set, com a Agència Catalana de l'Aigua, 7,8 hectòmetres cúbics. Què diuen vostès mateixos acte seguit? Actuacions promogudes per altres administracions i per particulars: més projectes i més hectòmetres, 10,5 hectòmetres. Com ens pot venir a predicar a vostè que estan per la dessalació?

La realitat és aquesta. O n'hi ha un altre, el pressupost que varem aprovar ahir: no hi ha ni una partida que esmenti la reutilització d'aigua, ni una. No ens vingui a fer el gran discurs, magnífic, de la reutilització, de... Les dades el desmenteixen.

Com el desmenteix l'execució pressupostària, conseller, el desmenteix l'execució pressupostària. En política de l'aigua no ha estat capaç d'invertir un de cada dos euros que ha tingut a les mans, per un costat, i per l'altre, a més a més, ens ha mentit en seu parlamentària. En la Comissió de Pressupostos, quan li varem plantejar aquest tema, vostè va dir: «No, no, no, Economia i Finances s'ha equivocat, ja ho corregirà. El nivell d'execució és del 83 per cent.» I ja li avanço que demanarem empara al president del Parlament, perquè no hi ha un debat possible sobre la mentida. Com vol que discutim el seu pressupost departamental si no sabem ni les xifres d'execució d'aquest pressupost? O ens enganya vostè o ens enganya el conseller Castells. Però en Castells ens diu 50 per cent, vostè ens diu 80 per cent. Escolti, demanem empara, la demanarem formalment, al president del Parlament, perquè així no podem debatre, necessitem dades objectives, realitats tangibles, necessitem conèixer la realitat i debatre. I és molt legítim discrepar –és molt legítim discrepar–, evidentment; per això formem part de grups polítics diferents. Però hi ha una cosa que són les xifres objectives i les del seu propi departament.

Ja li he dit, les xifres de reutilització, fins on han arribat. I en dessalació..., i encara li sentia –no ho ha dit des d'aquesta tribuna, però ho podia haver perfectament dit; ho ha dit aquest dematí en un mitjà de comunicació–, diu: «No, és que és econòmicament més barat dessalar que no pas transportar aigua.» Doncs, aleshores li pregunto per què carai –perdó– portem l'aigua del Ter fins a l'àmbit de la Tordera si ja, a més a més, hi tenim una dessaladora i si, a més a més, tenim previst ampliar-la. On és la lògica que sustenta aquestes propostes? On és la lògica, no?

I després puja aquí, irat, i diu: «Escolti, és que tot això que passa» –per variar– «és culpa de Convergència i Unió», un clàssic. D'altra part, vull dir, ja no ens afecta gaire; al començament ens impressionaven, aquestes coses, perquè som gent responsable, però aquest clàssic... –hi ha una altra consellera que també l'utilitza amb freqüència–, tot el que passa és culpa de Convergència i Unió.

Escolti, portar l'aigua del Roine només era possible a partir d'un moment, que Convergència i Unió va introduir en aquell malaurat Pla hidrològic nacional la porta que permetés això, perquè, com vostè sap –i ho sap bé, perquè és una persona perfectament informada i documentada–, la portada d'aigua del Roine requereix un acord i un marc i una empara legal a nivell d'Estat espanyol. I això no es va donar fins l'any 2000, i es va donar gràcies a Convergència i Unió, perquè, en el moment que es va poder i que es va posar damunt la taula un malaurat pla hidrològic, nosaltres hi vam posar aquesta esmena. Amb una doble intenció: l'una, portar l'aigua del Roine aquí per acabar amb el problema estructural que tenim, i la segona, evitar, doncs, que es malaurés l'aigua de l'Ebre. I per això hi vàrem introduir aquella esmena. Abans era literalment impossible fer-ho, abans era literalment i materialment impossible fer-ho de qualsevol manera, perquè no teníem, malauradament, com a govern de la Generalitat, doncs, aquesta possibilitat.

I podríem estar parlant moltes i moltes més hores dels titulars que estan sortint, preparem-nos pel pitjor que està venint... En qualsevol cas, aprofitar aquest darrer minut que tinc de la intervenció per reiterar: ens tindrà al seu costat per ajudar a incentivar l'estalvi. Agraïm tant com vostè, si no més, doncs, l'esforç que fa la gent; però això té un límit –el que li deia dels «mileuristes»–, això té límits, aquesta capacitat d'estalvi. Només amb estalvi, només amb dessalació, que és ambientalment molt menys sostenible que els transvasaments pel cost energètic i econòmicament menys sostenible pel cost econòmic, només amb això no farem prou. I li farem costat en la reutilització, però, per favor, plantegin-se una mesura estructural per respondre a un problema estructural. No es deixin portar pel dogma..., que alhora es contradueix amb vostès mateixos, doncs, fent transvasaments d'altres conques. I facin bona aquella expressió que per boca del govern s'ha sentit una i més vegades, en el sentit de dir: «Escolta, no, hem de recuperar els cabals del Ter per a Girona.» Això només en té una, de solució, que és portar l'aigua del Roine a l'àmbit de Girona, a l'àmbit metropolità de Barcelona, i connectar totes les xarxes del país. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Tota la resta són paraules, que si a

més a més van acompanyades de la pèssima gestió –ho recordo: execució només del 51 per cent del pressupost d'enguany–, ens porta...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...al caos, ens porta a afegir una crisi més a les que ja hem patit...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Hem patit crisi d'infraestructures viàries, hem patit crisi d'aeroports, hem patit massa crisis per, ara, haver-ne d'aguantar una altra per la incompetència del Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Miri, dedicaré trenta segons només a dir-li que des de l'any 1980 hi han hagut bastants sequeres a Catalunya. Vostès, en algun període, van ser incapaços ni tan sols de decretar les sequeres; les van intentar passar com a gat amagat sota la taula. I també, de tots els decrets de sequera que van fer vostès, ni un tenia mesures concretes com les que té el decret que hem portat ara i que s'estan aplicant.

Quan vulgui vostè contrastar dades, ho farem, senyor Espadaler. És més, el mes de gener compareixeré a la comissió per explicar i donar compte de com està en aquests moments la gestió de la sequera, perquè és el que m'importa, no solament perquè ho sàpiga vostè, sinó perquè ho coneguin els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i no es pugui fer demagògia en certs temes.

Miri, sobre el Roine, quin és el cost del Roine, comparat amb quines són les propostes que fem nosaltres, com la dessalació? Roine, 1.270 milions d'euros, comparat amb 1.060 milions d'euros. Cost d'explotació, de 0,35 a 0,42 euros / metre cúbic, 0,25 per l'altra banda. Despesa energètica –aquí, en aquest cas, seria un pèl més barat el Roine–, 1,75, enfront de 3. Preu unitari total, 0,85 euros / metre cúbic; l'altre, 0,55 euros / metre cúbic. De garanties de qualitat, òbviament, se suposa que totes en tindran.

Però li plantejaré una cosa: vostè, que vol resoldre els temes, sap què fa? Ho envia a les calendes gregues. Vostè sí que és dogmàtic, perquè planteja un tema que..., miri, gestionar-ho, primer amb la Unió Europea, amb els dos estats, i set anys d'obres, vol dir que situem el tema del Roine a deu anys vista. (*Remor de veus.*) I jo li asseguro que les dessaladores se situen...

El vicepresident segon

Senyors diputats...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...se situen en aquests moments... (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, escoltin-me. Jo els he escoltat a vostès. Facin el mateix, com a mínim. Sàpiguen comprendre que potser no tenen raó, o no tenen part de la raó.

Doncs, evidentment, estem parlant d'això. I vol dir fer una traça de cinc-cents quilòmetres, que ha de passar per uns territoris que, òbviament, no són precisament senzills de gestionar –i em remeto al que vostès..., suposo que ho coneixen–, amb la incertesa d'un altre estat i amb la incertesa d'uns òrgans de gestió que són privats, perquè són privats els que gestionen el Roine des de França.

I per tant, davant de tot això, enfront d'això, què volem? Un sistema rígid, dogmàtic, com el Roine? O un sistema clarament polivalent, adaptat al territori, que és el dessalació? Jo, entre un i altre, és que no tinc cap dubte. Però no és que no en tingui cap dubte perquè hagi fet cap professió de fe respecte que els transvasaments són bons o dolents, sinó perquè en aquest cas les xifres canten absolutament, els temps canten absolutament, les metodologies canten absolutament, i perquè, a més de l'altre, vostès, nosaltres, tots, els ciutadans de Catalunya serem els propietaris de les dessaladores, no ho serà altra gent que poden tenir interessos absolutament diferents, antagònics i contradictoris amb nosaltres, com podria passar al llarg del procés de construcció i posteriorment en l'explotació.

Justament per això nosaltres no posem tots els ous en una cistella, els posem en diverses. I a més, dintre d'aquesta filosofia, Tordera, Barcelona, Costa Daurada, per dir-ho d'alguna manera, doncs, aquí, en aquest sistema de dessalació, reforçat al màxim, creiem que donem, unit això a les garanties de l'austeritat, de la reutilització que, malgrat que a vostè no li agradi, està funcionant..., són les que ens donen la possibilitat de tenir una llarga perspectiva que ens permet, evidentment, pensar amb tota tranquil·litat cap a l'entorn del 2015 al 2020.

Però a més li diré una altra cosa, senyor Espadaler: una de les coses més curioses és que des que hi eren vostès, a primers dels noranta, fins ara ha crescut la població en un 1.700.000 habitants. No ha crescut el consum de l'aigua exponencialment, ni molt menys; ha crescut molt menys. Per què? Perquè s'estan portant polítiques d'austeritat, perquè els ciutadans i les ciutadanes les assumeixen, i perquè també en el seu dia es va assumir que calia ser conscients que s'havia de caracteritzar la gestió de l'aigua com una gestió austera i com una gestió eficaç, eficient i que, evidentment, comportés, en tot cas, que paguéssim més aquell que més consumís. Aquesta filosofia és la que nosaltres hem portat a terme i, evidentment, està totalment lluny de la que van fer vostès durant vint-i-tres anys.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Govern sobre el control i la supervisió dels centres i dels establiments sanitaris (tram. 300-00086/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el control i la supervisió dels centres i dels establiments sanitaris. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats... Com vostè sap, honorable consellera, el 26 de novembre alguns centres on es practicaven avortaments il·legals van ser precintats i diverses persones van ser detingudes, entre elles el propietari d'aquestes clíniques; van ser detingudes per la Guàrdia Civil, per ordre de la fiscalia de Barcelona i un jutjat d'instrucció, per cert, a petició d'una entitat que portava molt de temps darrere d'aquest tema. Aquesta setmana, *suma y sigue*, hem conegut altres detencions.

Però, miri, jo començaré pels antecedents per situar-nos. L'octubre del 2004 es va publicar un reportatge d'una periodista anglesa; la periodista estava embarassada i es va fer passar per una clienta que volia avortar, i la base era una declaració d'urgència ginecològica. Davant d'aquesta situació, el Departament de Salut inspecciona el centre i dictamina –i són declaracions seves a la premsa– que l'assistència prestada és correcta pel que fa als supòsits legals establerts per la llei i que, a més a més, tot està bé. Però, bé, per acabar de rematar la jugada, tot seguit el Departament de Salut es compromet a augmentar les ajudes econòmiques per avortar.

Dos anys després, l'octubre del 2006, la televisió pública va emetre un reportatge d'una periodista infiltrada a la mateixa clínica, també embarassada de quasi set mesos i amb la intenció d'avortar. Davant d'aquests fets, el Departament de Salut va declarar a la premsa, una altra vegada, que s'obriria una inspecció extraordinària i, per la seva banda, els Mossos investigarien d'ofici. De la primera inspecció coneixem el resultat final: una multa de 3.000 euros; de la resta, ho desconexim. Jo no dubto de la capacitat professional dels Mossos d'Esquadra, no és d'això de què dubto, sinó del seu responsable polític.

Miri, la primera investigació, per seguir situant-nos, la del *Sunday Telegraph*, va néixer del fet que una fundació finançada amb diners públics enviava dones a avortar a Barcelona. A mi em sobta que, sent la legislació europea molt més permissiva que l'espanyola pel que fa a la despenalització de l'avortament, totes aquestes dones vinguessin a avortar aquí. I a vostè, honorable consellera, li corresponia ser el primer responsable del control d'aquestes clíniques, i havia d'haver estat el seu

departament qui comandés unes inspeccions serioses i amb rigor, per tal de fer complir la llei.

Jo crec que el Codi penal –i vostè també ho sap– considera uns supòsits de despenalització que són molt concrets i coneguts, i la conselleria de Salut tan sols va imposar una multa de 3.000 euros, per irregularitats administratives. A mi em sembla fins i tot ridícul dir aquesta quantitat, sobretot perquè després hem conegut què és el que es cobrava per algun dels avortaments. Ara, això sí, per més setmanes, la tarifa era encara més alta.

Vostè no creu que era motiu suficient per investigar amb més profunditat que no consti degudament acreditada la causa de l'avortament, o bé que els informes psiquiàtrics estiguin fabricats en sèrie? Perquè és que resulta –i això són dades de la conselleria– que el 97 per cent dels avortaments ho són en base al tercer supòsit, que és el que planteja el greu perill en cas de salut física o psíquica de la mare. Jo crec que convindrà amb mi que la línia que separa la legalitat de la il·legalitat és que la interrupció de l'embaràs s'ajusti precisament a aquests supòsits establerts per la llei. I aquí, malauradament, la vulneració sistemàtica de la llei ha acabat constituint un negoci molt rendible.

Miri, honorable consellera, el Departament de Salut ha d'explicar per què, existint la falta de documentació obligatòria i que determina l'acreditació de l'avortament –jo crec que ja per ella mateixa la seva falta és sospitosa–, no va informar la justícia dels antecedents que envoltaven aquestes clíniques investigades. I parlo de l'any 98, i de l'any 2006, quan en altres comunitats autònomes el propietari d'aquest centre també va ser detingut i empresonat en algun dels casos.

També vull referir-me a unes declaracions que va fer vostè, consellera, després de les detencions i de l'empresonament dels responsables. Vostè ens deia –i així també ho recollien els mitjans de comunicació– que es tractava d'una inspecció de caràcter administratiu, que no es van detectar il·legalitats, i va afegir que «les il·legalitats no són competència de la conselleria de Salut». Bé, possiblement no són de la seva competència, però sap el que sí que era de la seva competència, a més a més de la seva obligació? Donar-ne part a la justícia, perquè aquesta determinés el que corresponia davant d'un irregularitat i davant d'uns fets que han sacsejat l'opinió pública.

I jo crec que està clar, no?, el que ha determinat el tancament de les clíniques per pràctiques il·legals? L'intrusisme professional. S'ha sabut que l'anestèsista no disposava de la titulació, per exemple, per exercir com a tal. I vostè, com a metge i com a consellera de Salut, sap que en una intervenció quirúrgica la feina de l'anestèsista és molt important; i és que això no deixa, l'avortament, de ser una intervenció quirúrgica. Falseat documental, informes psiquiàtrics firmats i fabricats com si fos una cadena de muntatge, associació il·lícita... *Suma y sigue*, ja li ho he dit abans.

I, escolti'm, hi torno una altra vegada: l'objecte dels detinguts era l'ànim de lucre, enriquir-se. S'ha sabut que aquestes clíniques facturaven al voltant de 4,5 milions d'euros a l'any –el declarat, deixo sobre la taula

el declarat. Miri, jo crec que el mínim que els ciutadans podem demanar a les administracions és que vetllin pel compliment de les lleis vigents, però davant d'aquests fets, honorable consellera, on era vostè?, cap on mirava?

I, tornant a les inspeccions, m'hi referiré d'una manera molt breu, perquè crec que, si no, no em quedarà temps per dir-li tota la resta. Miro, considera que no han de canviar els protocols d'inspecció, en vista de tot el que ha passat? I si es fan les inspeccions periòdiques, que sembla que es fan, en els centres en funcionament, no creu que s'hauria d'explicar detalladament en què van consistir aquestes declaracions, quant dies van estar. Perquè el fet que un expedient es tanqui un any i mig més tard no vol dir que estiguin un any i mig investigant.

Un altre tema, i crec que és important també fer-ne esment, és el de la publicitat d'aquestes clíniques a la pàgina web de la conselleria, clíniques que practiquen il·legalitats i que estan imputades per delictes molt greus. Vostè ja sap que segueixen sortint a la pàgina web de l'Institut Català de la Salut, un òrgan depenent de la seva conselleria? –fa un mes, eh?, que han passat tots aquests fets–, aquesta clínica. I davant d'això... Aquí no val dir que estem parlant d'interpretacions; jo crec que parla per si sol el que surt a la pàgina web de la conselleria. Diuen altres coses; per exemple, on es realitzen les interrupcions –i li cito tal com surt a la pàgina, eh?–: «En clíniques acreditades per a la pràctica d'aquesta intervenció. Els hospitals públics realitzen la interrupció en casos de malformacions, problemes de salut o violació de la dona.» Perquè aquesta distinció? O és que les clíniques acreditades, com vostès les anomenen, no han d'ajustar-se als supòsits que marca la llei? M'agradaria que després m'ho contestés. I, bé, per no parlar del seguiment que la mateixa pàgina web fa d'aquests fets, que és zero.

Miri, jo crec que tot això ens ha conduït al desprestigi del seu departament, del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya, i ens ha convertit, a Barcelona i a Catalunya, en un centre internacional de l'avortament. En menys de sis anys, honorable consellera, des que vostès governen, Catalunya ha deixat de ser un referent a la sanitat, de primer ordre, i model de moltes comunitats autònomes a Espanya. Jo crec que hem perdut aquella posició que ocupàvem, i això ho parlaven en el passat debat de pressupostos del seu departament. Catalunya ha de tornar a ser motor d'Espanya, i pionera, però en el bo, en allò en què realment nosaltres hem de donar exemple. I això no ho és.

Miri, vostès consideren que ara aquest debat s'ha de posar sobre la taula i s'ha de reformar la llei. Però sap quin és el debat que està sobre la taula? El del compliment de la llei, eh?, perquè aquest incompliment el que ha provocat són avortaments tan avançats que són infanticidis, i no avortaments. I això és el que la gent demana, el compliment de la llei.

Miri, i una altra qüestió –i amb això crec que ja acabo i que no tinc més temps. Les dades de l'avortament de l'any 2006, dades de la seva conselleria, han patit un augment del voltant d'un 19,2 per cent. Des del meu punt de vista, la traducció d'això és un fracàs, és el fracàs... Avui, al segle XXI, ens trobem, primer, que dona

la impressió que l'avortament s'està convertint en un mètode anticonceptiu, i això vostè, com a consellera de la Salut no ho hauria de permetre; segon, que malgrat l'accés a la informació, que cada dia és més gran –i en això devem estar tots d'acord–, tanta informació s'acaba convertint en una desinformació, i això és perquè no és una informació responsable.

Bé, jo crec que, amb totes aquestes preguntes i reflexions que des del meu grup parlamentari li hem plantejat, esperarem amb molt d'interès la seva contestació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, espero que aquest mateix debat el faci amb la Comunitat de Madrid, que per cert vostès governen, que és la comunitat on es fan més interrupcions voluntàries de l'embaràs, molt semblant al que passa a Catalunya o a la Comunitat de Múrcia o a la Comunitat de Balears.

Primer, vostès em sembla que..., el que no podem tenir en aquest tema és una doble moralitat, senyora Belén Pajares. La primera pregunta que s'haurien de fer vostès, com a formació política, és que encara estan en l'any 85, quan vostès no van donar suport a acabar amb un debat que és molt complicat, i li he dit sempre que és un fracàs per a les dones haver de prendre aquesta decisió, ho he dit sempre. Però, per un altre costat, vostès sap que abans de l'any 85, a Espanya, gent de totes les classes socials se n'anava a fora. Aquesta és la pura realitat.

Per tant, vint-i-dos anys després, hem gestionat el millor que hem sabut, tots els governs de totes les comunitats autònomes, les que hem tingut traspasada la sanitat des de fa molts anys i els més recents, amb els supòsits legals..., tres, per cert: un, possibilitat d'interrupció voluntària de l'embaràs abans de les dotze setmanes en el cas de violacions; vint-i-dues setmanes en el cas de malformacions, i... –la llei és així; no l'he feta jo, aquesta llei, perquè no hi era, el 85–, en aquell moment els legisladors van fer una llei que permet la interrupció voluntària de l'embaràs sempre que s'acreditin trastorns de salut mental i física greu per a la persona durant tot l'embaràs.

Nosaltres, per descomptat..., i parlem de què succeeix a Catalunya, però, hi insisteixo, no hi han diferències a la resta de l'Estat espanyol. En els primers dos supòsits es fan fonamentalment en els hospitals públics. El tercer supòsit que la llei diu es fa a clíniques privades. Vull defensar aquí, en aquest plenari, les clíniques que fan interrupcions voluntàries de l'embaràs. Si vostè no vol fer-ho, aquesta consellera té l'obligació de fer-ho, així com de tots els professionals. Aquells que s'hagin saltat la legalitat, la justícia, implacablement, caurà sobre ells.

Vostè parla, a més a més, d'un procediment que està ara en secret sumarial. De què parlem, vostè i jo? A través

de la premsa?, de filtracions? Per tant, jo li diré: miri, nosaltres... I segona consideració important: defensa absoluta de la inspecció. Per què vostè fa aquesta dualitat constant: «En salvo els inspectors, però l'Administració no»? Que entén que jo em poso amb les inspeccions? Que els dono ordres polítiques, a la inspecció? Miri, són, per cert, els mateixos dels últims vint-i-tres anys, de l'anterior Govern, perquè no s'ha canviat el cap de la inspecció, perquè és una persona d'un rigor professional extraordinari, i en dono fe.

I quan a nosaltres se'ns demana, per descomptat..., i iniciem el procediment l'any passat, ho he dit: no hi trobem il·legalitats. En un procés públic com el que va haver-hi, la fiscalia podia haver obert perfectament diligències. Nosaltres vam tancar l'expedient amb irregularitats administratives, i no amb il·legalitats. Si haguéssim trobat il·legalitats o dubtes sobre la possibilitat de garanties a la seguretat de les pacients, hauríem clausurat el centre, igual que hem fet amb altres, amb l'antecedent de la Clínica Evangèlica en el cas de l'estètica. Si nosaltres, amb el Col·legi de Metges, haguéssim, per descomptat, trobat persones que no tenien la titulació, com ha succeït en un dels casos d'una de les clíniques de Madrid, per descomptat, aquest sí que és un delictes greu, i hauríem clausurat l'equipament sanitari. Però no ho vàrem trobar.

Per tant, ara, en aquest moment, deixem treballar la justícia. Deixem treballar la justícia i no fem una esmena d'un sistema que ha funcionat raonablement bé. Si vol, fem altres debats.

I vostè diu: «Ens hem convertit en el lloc on ve a avortar tot Europa.» Escolti'm, Europa existeix, la mobilitat de pacients existeix, en aquest i en altres temes, i li asseguro que no som diferents de la resta de comunitats governades per vostès. En tot cas, la proximitat, per descomptat, fonamentalment de persones de França..., és el grup més important de persones, doncs, que vénen.

I em diu: «És un fracàs el creixement de les interrupcions voluntàries de l'embaràs.» Jo li torno a preguntar..., ara li pregunto jo: vostès estan o no estan a favor de la interrupció voluntària de l'embaràs en els supòsits legals? I a partir d'aquest moment podem plantejar..., però no ara, senyora diputada, amb un procés sumari obert, amb un procés judicial obert. Deixem per a la propera legislatura altres debats en profunditat. Cal més seguretat jurídica? Cal? Probablement. Cal limitar a les dotze setmanes la interrupció voluntària de l'embaràs, sense supòsits, excepte en el tema de les malformacions?

Cal, vostè ho deia, finançament públic. Ara resulta que vostès esmenen la plana al sector privat. És que em fa gràcia. Quina contradicció! (*Veus de fons.*) Vostè ho ha dit, eh? Diu: «Per què no es financen?» I després diu: «Financen..., han augmentat el finançament.» Miri, nosaltres financem per raons econòmiques, vostè ho sap. Un programa de maternitat de risc; acompanyem molt més enllà de la interrupció voluntària de l'embaràs, amb programes posteriors a salut sexual i reproductiva.

Perquè el que creix, senyora diputada, són persones, no estrangeres, sinó persones vingudes, catalans, catalanes en aquest cas, que han vingut de fora; això és el que

creix. I necessitem veure que comencin a utilitzar de manera més universal els centres de salut sexual i reproductiva o centres de planificació familiar. A la resta, quan desagreguem la gent nascuda o que fa anys que viu aquí, la xifra d'interrupcions voluntàries de l'embaràs està baixant de manera molt, molt important. Per tant, no em parli d'ofici. Aquesta és una realitat; complexa, per descomptat, molt complexa.

Però, fixi's, no dubti, si us plau, que nosaltres inspeccionem no només a demanda, sinó d'ofici, i que els procediments... Diu: «Hem de canviar...» Estic disposada a debatre, igual que ho estan fent, per cert, la comunitat balear, que n'hem parlat en moltes ocasions, l'anterior Govern del Partit Popular i l'actual, o la Comunitat Valenciana, de dir: «Hem d'anar a un procés de concertació del sector que fa interrupció voluntària de l'embaràs?» De fet, la Comunitat Valenciana ho està fent. Bé, per tant, aquest és un debat... Però no pot ser que vostès dubtin sobre la necessitat..., i esmenin la plana a tot el sistema, i després, quan vostès governen, facin altres qüestions.

Per tant, a mi em sembla que hem de portar, si us plau, els ho demano..., perquè aquest és un tema que s'està generant aquests dies i a mi em sap molt greu. Perquè, ho he dit en moltes ocasions, les vint-i-una mil dones, aproximadament..., no aproximadament, sinó que van fer una interrupció voluntària de l'embaràs, què deuen pensar de nosaltres?, què deuen pensar? Hi ha molta solitud, eh? A més, un esbiaixada de gènere; vostè ho sap, senyora diputada. Sembla que això només és problema de les dones, eh? No, no, és així com els ho dic, és així com els ho dic, eh? I, per tant, nosaltres hem de posar tots els nostres valors –valors, valors– i no emetre judicis, amb paraules tan gruixudes com s'han emès aquests dies, com si a Catalunya féssim, els nostres professionals, per lucrar-se... Hi insisteixo, eh?, si algú ha transgredit la llei, duresa absoluta, i aquesta consellera serà la primera, per descomptat, a acompanyar, al costat del procediment judicial, que aquestes persones, doncs, no formin part del sistema sanitari.

Però, per tant, vostè contesti's a vostè mateixa primer: de què estem parlant? La llei vigent és la que és, malgrat que vostès l'any 85 ni la impulsessin ni la votessin. Per cert, han governat vuit anys, i tampoc han canviat..., tampoc la van canviar. (*Remor de veus.*) I quan vostès governen fan exactament el mateix que fem nosaltres quan governem.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, miri, la gran diferència entre el que ha fet la Comunitat de Madrid i el que ha fet vostè és que la Comunitat de Madrid va inspeccionar els centres, va trobar irregularitats de per si sospitoses, els ha tancat de manera cautelar i ho ha denunciat a la justícia perquè aquesta determini el que correspongui. Aquí, la primera diferència.

Miri, sobre el tema de la reforma de la llei, no és l'objecte de la meua interpellació, de fet; però, bé, m'hi referiré o intentaré referir-m'hi d'una manera molt breu. Vostès han governat i han governat. Nosaltres també, però és que nosaltres no volem reformar la llei, i aquí està la diferència també. Miri, jo crec que primer ha de començar per convèncer el seu partit, en el cas que vulgui reformar la llei, començant per les declaracions de la vicepresidenta, dient que el que s'havia de fer era que el pes de la llei caigués sobre aquestes persones, passant pel ministre Bermejo, que espera el consens de l'esquerra per poder aprovar-la, eh?, i per Rodríguez Zapatero, que, en la seva línia habitual, primer ens diu que sí i després ens diu que no.

I, sobre programes electorals, miri, jo això ho deixo per als mítings. En seu parlamentària, cadascú que vengui el seu. Miri, l'opinió del PP –i jo crec que ja li ho he expressat– és que la llei –i vostè ho sap– es va aprovar amb molts equilibris, i que necessita un consens social, és cert. Però també un consens en seu parlamentària, perquè això no deixa de ser una llei orgànica que s'ha d'aprovar per majoria absoluta al Congrés dels Diputats, i per tant, si ho volen fer, ho hauran de consensuar.

Jo no crec que sigui una necessitat, i el meu partit tampoc ho creu. El que és una necessitat, i el debat que està al carrer, és el compliment de la llei. I això, i tots aquests motius són els que fan que se la interpellin. I això és el que ha sortit als mitjans de comunicació. I per això aquesta gent està detinguda, i s'han hagut de tancar les clíniques. No perquè vulguem debatre la reforma de la llei. Això, si correspon, ja es farà en el seu moment, però no és, ara, del que jo estic parlant.

Miri, jo crec que és lògic, i és lògic que la gent demani el compliment de la llei, i que demani que les administracions públiques, les seves administracions, vetllin per aquest compliment. I, miri, fins i tot la fiscal en cap de Catalunya es va referir a aquestes detencions dient que eren radicalment il·legals les activitats que feien aquestes clíniques.

Secret de sumari. Jo també me n'alegro, que això estigui en mans de la justícia. De fet, és l'únic que m'alegra. I crec que també s'ha respectat, però és impossible no parlar del que ha succeït, i molta informació i el que la gent ha vist i ha llegit no és fruit de les filtracions del secret del sumari. Són coses que hi han entitats que han estat darrere aquest tema i que han anat sortint als mitjans de comunicació. Miri, tot el que envolta aquest assumpte, honorable consellera, ha horroritzat la gent. Jo, hi han termes que no he fet servir a la primera intervenció, però que ara sí que els faré servir. Escolti'm, són avortaments que per l'avançat són infanticidis, ha sortit el tema de les tritadores, el llenguatge que feia servir aquesta gent, dient «els rompecocos», els facultatius que no ho eren... On és la seguretat de les pacients que es sotmetien a aquestes intervencions? No, no, escolti'm, jo crec que malament aniríem si això no afectés la consciència de les persones. Malament aniríem, si la gent no tingués opinió sobre això.

I, miri, jo vull acabar amb una història..., que ara em dirà: «Bé, això, que hi té a veure?», perquè és el blanc i el negre del que estem parlant, però jo estic conven-

çuda que vostè ho relacionarà, les dades i els números que jo li diré, amb tot el que hem estat parlant, perquè és la part bona i la dolenta de la ciència. Fa pocs dies, en un hospital de València, una bebè, una nadó que va néixer amb trenta-una setmanes de gestació, va superar una cardiopatia molt greu; fins i tot hi havia mitjans de comunicació que d'una manera molt gràfica explicaven que el cor d'aquesta nena era de la mida d'una castanya. Miri, jo, amb això, amb aquesta dada, les trenta-una setmanes de gestació amb què aquesta nena va néixer, i que va ser operada immediatament, i que sembla que tot anirà bé, acabo la meua intervenció. Jo sé que vostè relacionarà perfectament tot el que hem estat parlant i el que li dic ara.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per a la contesta o la rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Salut.

La consellera de Salut

Fixi's vostè, el que no podem fer és, en un cas... Si és que hi ha hagut, per descomptat, il·legalitats, hi insisteixo, el mateix departament serà dur i acompanyarà, per descomptat, si formen part del sector públic i privat, la suspensió de feina d'aquestes persones. Però deixem fer a la justícia.

Però vostè generalitza? Com pot vostè parlar en aquests termes? Com si Catalunya es dediqués a fer invés... (*Veus de fons.*) Sí, sí, Catalunya, Catalunya, sí. Catalunya, senyor Sirera, Catalunya, eh? Perquè s'ha referit a la imatge que donem de Catalunya a fora, la senyora diputada, del sistema sanitari, que és un molt bon sistema sanitari. És així, és així, eh? –és així. I per tant vostè, a través d'un cas, en què hem d'esperar, hem de ser prudents..., perquè recordo, en moltes altres ocasions, en fi, les imputacions finals... Vostè diu: «El doctor Morín va estar empresonat i tothom li ha permès després, fonamentalment, tornar a la seva activitat...», a Madrid i aquí, eh?, senyora Belén. Per tant, prudència –prudència. I no faig cap..., de cap manera estic justificant ni avalant el doctor Morín o altres persones, en aquest cas, imputades. Dic el doctor Morín perquè és la persona que ha sortit a la llum pública; la resta de persones són –ho sabem– a través dels mitjans de comunicació.

Però el que vull deixar ben palès en aquesta cambra és que el Departament de Salut i el Govern de Catalunya són garants del compliment de la llei, a través dels procediments que tenen establerts. Hi ha sempre –vostè ho sap perfectament– l'ètica personal, i en l'exercici professional encara més. No deu pretendre vostè que posem un inspector al costat de cada professional sanitari. Si algú s'ha saltat l'ètica i la legalitat, caurà sobre ell la justícia. Però voldria, si us plau, senyores i senyors diputats del Grup Popular..., no pretenguin a través d'aquest tema desprestigiar la imatge de compliment de la legalitat, i menys en un tema que té tanta connotació social.

I vostè diu: «Escolti, deixem-ho per a un altre moment, no és el debat...» Sí que és el debat, sobre més seguretat jurídica, sí que és el debat. Perquè el debat està preci-

sament en com la llei diu que en qualsevol setmana es pot practicar una interrupció voluntària de l'embaràs si hi ha un informe que diu que atempta contra la salut mental. Hi estic jo d'acord, crec que s'ha d'anar a un acotament més clar a les primeres setmanes. (*Veus de fons.*) No, no, saben vostès perfectament que aquest és un debat...

I a més a Catalunya, no sé si vostès comparteixen això, però a Catalunya, en aquests i en molts altres temes, hem tingut sempre un consens social i polític. (*Veus de fons.*) L'hem tingut. No, clàssic..., no és cap clàssic, perquè en aquest i en altres temes hem acompanyat..., com l'acompanyament al dret a la mort digna, el consentiment informat i molts altres temes (*remor de veus*), des d'un consens en què vostès també han participat aquí a Catalunya. No, sí que hi té a veure.

Però per fer això es necessita no utilitzar aquest cas per esmenar la plana del tot i per dir que nosaltres no fem complir la llei. I aquest és un tema ètic molt important, eh?, ètic també de la política. És així –és així.

No, no, no, no, la interrupció voluntària de l'embaràs, hi insisteixo, forma part de decisions personals molt complexes, de les dones, i a vegades, li ho he dit, amb molta solitud, i sempre hi ha un home, eh?, encara que aquest home acompanyi o no... (*Veus de fons.*) No, no, és així, això, és així. I per què es fan en el sector privat, també? Perquè hi ha, en part, una –encara– necessitat de..., menys –diríem– coneixement, eh?, d'aquesta decisió. Això també és així, i ho debatrem. Però no ara, senyora diputada, deixem-ho per a la propera legislatura, el debat sobre el canvi legislatiu; el debat sobre, per descomptat, el finançament públic, si ha de ser generalista; el debat de si sí o si no a la concertació. Però avui i aquí vull deixar clar que continuarem gestionant la llei amb tot el que nosaltres, evidentment..., perquè ningú compleixi il·legalitats, i, aquells que les compleixin, per això tenim un ordenament jurídic que actuarà sobre ells.

I vull trencar una llança al costat, de nou, per acabar, dels professionals, dels centres, dels... Hi han trenta centres a Catalunya, més el sector públic, que també fa interrupcions voluntàries de l'embaràs. I haurem de debatre també l'objecció de consciència en el sector públic, si és individual o de centre. Aquest és el debat seriós, senyora Belén.

I, si us plau, els demano que no pintin aquesta Catalunya, una Catalunya gairebé que provoca –vostè ha dit, vostè ho ha dit aquí, eh?– infanticidis. De cap manera. Si algú ho ha fet, la llei caurà sobre ell. Vostè ho ha dit, i jo li dic que he de defensar, eh?, doncs, tots els professionals que amb molta ètica fan cada dia bé la seva feina.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre el sistema sanitari català (tram. 300-00087/08)

Passarem a substanciar el novè punt de l'ordre del dia, consistent en una interpellació al Govern sobre el sis-

tema sanitari català. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me començar dient que és un debat que no m'agrada, no voldria haver-lo de fer. Probablement necessitaríem no haver-lo de fer, però l'hem de fer, consellera; l'hem de fer, i ens ha d'entendre. I deixi'm que per situar el debat jo faci un repàs de què és el que ha estat succeint aquest últim any i els quatre anys de govern tripartit, tot un repàs: Decret de teràpies naturals, sentència condemnatòria contra la Generalitat; retirada d'ambulàncies del SEM; cas de la noia basca; incendi de la Vall d'Hebron; sentència condemnatòria respecte a la Policlínica del Vallès; els casos d'hepatitis a la Vall d'Hebron; l'incendi de la Vall d'Hebron, i finalment, l'incendi a Can Ruti. Em detindré un moment, perquè vegi on em vull situar.

Després d'un incendi com el de la Vall d'Hebron, on no hi havia cap responsabilitat, on ningú entoma responsabilitats polítiques, se'ns produïx un altre incendi on resulta que tots coneixem i acabem sabent que als soterranis de l'hospital s'acumulava molt de material inflamable, fent de magatzems, tres mesos després de l'incendi d'un gran hospital i que ningú assumisca cap responsabilitat política, tres mesos després, amb unes conseqüències a Can Ruti que jo crec que ens hauria d'explicar. Els sindicats ho han denunciat; a mi m'ho han explicat, i em consta que a vostè també. Es va afectar la UCI, neonats, es van afectar pacients de risc, van acabar havent d'interrompre intervencions quirúrgiques i quedant-se sense llum, i no hi ha cap responsabilitat política, consellera?

Aquest és el tema –aquest és el tema–: no hi ha cap responsabilitat política? És la política del Govern Montilla, aquesta política d'impassible *al además*, aquesta política que plomes importants d'aquest país ja han qualificat com «la política de Don Tancredo». Això és el que ens situa al bell mig del debat. I aquí, en aquesta situació, arribem a aquest debat que a mi no m'agradaria fer, que no és el de l'avortament, que no és, ni molt menys, el de la interrupció voluntària de l'embaràs, sinó que és el de la interrupció fraudulenta de l'embaràs.

Aquest és el debat, consellera. A l'altre no ens busqui; no ens busqui, perquè no hi som. No és ara quan s'ha de fer l'altre. No es fa en moments emocionals, com els actuals, un debat d'aquest calat. Al nostre debat el que li diem és: hi han o no hi han responsabilitats polítiques? El debat és el de la interrupció *fraudulenta* de l'embaràs. A mi no m'agrada la paraula «infanticidi», és veritat, m'esgarrija; però vostè i jo no podem dissimular el que hi ha al carrer. L'hi han tret editorials a diaris importants d'aquest país. La interrupció fraudulenta de l'embaràs, a partir de les vint-i-dos, vint-i-quatre, vint-i-sis, trenta setmanes, quin nom té, consellera? Jo no li ficaré el nom, però la gent li fica nom i té dret que li expliquem les coses.

I deixi'm dir una cosa: precisament perquè hi ha una fragilitat certa en la llei i en l'aplicació de la llei, la res-

ponsabilitat dels poders públics és més gran. Quan hi ha un consens social que es basa en certes fragilitats, les administracions han de ser molt conscients que han de donar garanties als ciutadans i als professionals que ho fan bé, per tal que es facin bé les coses i no ens trobem com ens estem trobant.

Vostè ens pot dir, amb aquesta tàctica de Don Tancredo, que no sabíem re? No sabíem re, consellera? El *Sunday Telegraph*, la televisió danesa, tot Europa, tot el país ho sabia, i nosaltres no sabíem re? És possible que hi vagin els inspectors i no trobin re? Doncs, miri, alguna cosa han fet molt malament. I si vol mirar enrere i vol dir que aquests inspectors vénen de l'època de Convergència i Unió, doncs, miri, alguna cosa han fet molt malament vostès i Convergència i Unió en aquell moment, ja li ho accepto per endavant. No pot ser, consellera, que no s'assumisquen responsabilitats polítiques. No pot ser el govern de Don Tancredo, és el Govern de Catalunya. I vostè i nosaltres hem fet una promesa: complir i fer complir la llei, i donar garanties a base de fer complir la llei als ciutadans, als professionals que ho fan bé, a les dones que necessiten aquesta garantia i que no poden estar en un sistema d'absoluta precarietat jurídica. I tant, que estan soles!, i el que no pot ser és que no tinguin al costat un govern que els garantisca les millors condicions sanitàries, les millors condicions jurídiques. No pot ser, consellera. Prou de Don Tancredo. Aquest és el problema.

I sap quin és el problema i per què hem arribat aquí? Perquè quan l'Administració, les administracions i, si vostè vol, ja li ho accepto per endavant, les successives administracions –amb diferències, consellera–, les diferents administracions aparten la mirada, deixen que la interpretació de la llei la facin aquells que la fan a tant l'avortament. Ho entén, consellera, on és el problema? Que quan vostè o nosaltres o aquesta cambra o tota la societat apartem la mirada d'allò de què no l'havíem d'apartar, ho dixem en mans d'aquells que en trauen suc i profit econòmic, d'aquells que n'acaben fent un negoci fraudulent. No estic parlant dels professionals que ho fan bé; no em defensi els professionals, es defensen sols, no la necessiten a vostè, es defensen sols. Estic parlant del frau, del control del frau, d'apartar la mirada, d'aquest govern de Don Tancredo, d'això li estic parlant. No ho poden continuar fent, això; no poden apartar la mirada de cada un dels problemes d'aquest país i de la sanitat d'aquest país. No pot ser que un dia sigui un accident, l'altre dia sigui una incidència, l'altre dia les hepatitis són per una multicasualitat, les altres coses són errors involuntaris... Al final, sembla que tot sigui degut a l'infortuni. Vol dir que tant d'infortuni pot ser casual, consellera? Vol dir que no hi ha cap responsabilitat política?

No em busqui aquí. Si hi han responsabilitats polítiques, analitzem-les i assumim-les. Si va haver-hi una inspecció que va ser insuficient, diguem-ho i demanem responsabilitats. Si som incapaços de controlar que s'estiguin fent avortaments fraudulents, fora de termini, fora dels supòsits de la llei i que això acabi sent un escàndol de la mesura que és a tot Europa, l'últim que no podem fer és dir que nosaltres, el Govern de Catalunya, davant de l'opinió pública de Catalunya, davant de l'opi-

nió pública de l'Estat i davant de l'opinió pública europea, apartem la mirada, fem de Don Tancredo, ens quedem impassibles *al ademán* i diguem que ja ho arreglaran els jutges. No, consellera.

Perquè li diré una cosa: si el debat que vostè diu que acabarà sent és el d'una altra llei amb més garanties jurídiques, però darrere de qualsevol llei no hi ha un govern que fa complir la llei i ho deixa en mans d'aquells que convertixen en negoci allò que preveu la llei, si el criteri d'aplicació de la llei se queda en mans de tots aquests que avui estan jutjats, arribem on hem arribat, perquè no hi ha aturador, perquè no hi ha nivell ètic, perquè el que nosaltres ens hem donat com a llei és el mínim comú denominador ètic que tots podem assumir. I aquesta ètica l'hem de garantir a base d'acció de govern, a base de compromís personal, a base que quan jurem el càrrec i diem: «Complim i farem complir la llei», signifiqui alguna cosa més. No pot ser que mai tinguem responsabilitats polítiques.

Jo li demano que assumisca les del seu Govern. I si n'hi han de l'època de Convergència i Unió, que les tregui, que les assumirem. Però en casos tan greus com aquests no poden acabar apartant la mirada, volent donar la sensació que ens amaguem darrere d'errors, d'imponderables o darrere del *sub iudice*. Perquè sí que hi han coses que estan *sub iudice*, consellera, però hi han coses que a mi em fan molt mal, perquè no puc evitar saber-les, per molt decret de sumari que hi hagi, perquè les sap tot el país, perquè les sabem vostè i jo, perquè estan al carrer, perquè la gent parla de trituradores, perquè la gent parla realment d'un cas... És veritat, consellera. Per què ho hem de dissimular? Què és el que ens fa por? Què és el que ens fa por d'aquest debat?

Jo li demano que clarifiqui exactament on és la responsabilitat, com se van fer les inspeccions, com és possible que hàgim arribat aquí... I no em digui que a d'altres governs i d'altres autonomies també ha passat, perquè li donaré una dada: una inspecció que es va fer el 2005 a Palma de Mallorca va tancar un clínica, abans que passés; per tant, algú va fer alguna cosa en algun moment, algú. Si algú ho va fer, també ho podíem fer nosaltres.

Faci aquesta reflexió, assumisca responsabilitats i no s'amagui darrere de frases, d'excuses, d'errors involuntaris o que està *sub iudice*. Li demano que ens contesti.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè pot ser absolutament crític amb mi, però el que no li accepto és que digui que m'amago. Miri, aquests quatre anys..., si vol, passem balanç, perquè vostè ha esmentat la plana de tot, però vull parlar de qüestions molt concretes. Aquests últims quatre anys vol dir 60 per cent d'increment del pressupost del Departament de Salut. (*Veus*

de fons.) És així. No, «i què?», no: 60 per cent de l'increment del pressupost del Departament de Salut. Els últims quatre anys, del 2000 al 2003, 385 milions d'euros d'inversió, 1.000 milions d'euros només en aquests quatre anys que portem.

Diu: «Vostès per què diuen que tot són fets casuals, no assumeixen responsabilitats?» Quan van succeir coses en el passat, igual que ara –que vostè ho sap com jo–, d'accidents, set morts a l'hospital de Bellvitge per caiguda dels ascensors..., va ser un accident –va ser un accident. Algú va demanar responsabilitats polítiques?, les va assumir? (*Veus d'«I tant, que sí!».*) Va ser un accident.

Escolti'm, deixi'm parlar amb concreció d'alguns temes que vostè planteja. Infeccions nosocomials, virus de l'hepatitis C; prevalença d'infecció nosocomial a Catalunya, 8,3 per cent. (*Veus de fons.*) No, i tant que el contesto, i tant! Les infeccions formen part, les infeccions intrahospitalàries formen part de l'activitat sanitària, que s'ha de reduir i es continua reduint any darrere any. Les notificacions d'hepatitis C continuen amb una tendència absolutament decreixent –decreixent. Els brots d'hepatitis C en diàlisi i en altres han anat baixant.

I vostès han dit aquests dies que jo, en el cas de l'Hospital de Figueres, vaig demanar responsabilitats, i no és veritat. Vaig dir literalment –i les hemeroteques ho diuen– el mateix que dic ara, eh? Hi va haver-hi un error humà involuntari, i es van revisar tots els protocols. Això és excusar-se darrere...? No, no, és explicar als ciutadans el que succeeix, i també la responsabilitat i el compromís polític per continuar millorant o disminuint la prevalença d'infeccions nosocomials. No només això, que som pioners –pioners, eh?, senyora Belén, també–, pioners a Espanya amb el que es diu el Vincat, que és un registre fet pels mateixos professionals que volen i que analitzen –i el lidera el doctor Gudiol, de l'Hospital de Bellvitge– totes les infeccions que es produeixen en l'àmbit sanitari, per aprendre uns dels altres.

El risc zero no existeix i s'ha de saber explicar. I no s'han de generar als ciutadans falses expectatives. I en el cas de Bellvitge o en el cas, diu vostè, de l'error de Bellvitge, o en el cas de les infeccions de la Vall d'Hebron, nosaltres havíem parlat amb les tres famílies dels nens infectats. Eren nens greus, trasplantats, i els havíem dit el que havia succeït; no ens vam amagar. Igual que l'error amb relació a la transfusió de sang de Bellvitge. Ens podria acusar si haguéssim amagat als familiars i als pacients el fet succeït, i s'ha de diferenciar entre... Per descomptat, els pacients tenen dret a una reclamació patrimonial, només faltaria. Però una altra cosa és posar en dubte un sistema sanitari que li asseguro, eh?, que té els controls, mai suficients.

I em diu: «I en el cas de l'incendi de l'Hospital de Can Ruti.» Vaig dir-ho ahir, eh?, en aquesta mateixa cambra: l'incendi es produeix per un foc en una paperera del vestidor; la propagació va ser molt petita, el foc va ser petit i es va propagar a través del cablejat. Afirmo aquí, eh?, que amb dos mil pacients, amb tots els quiròfans oberts, mil persones a la consulta externa, sis-centes persones ingressades, en un moment crític, el desallotjament va

ser correcte; no hi ha hagut cap persona que hagi mort. I no vull recordar-los que això pot succeir, poden haver-hi morts davant d'un incendi, com va succeir amb fets anteriors a l'Hospital de Mataró, etcètera. Però això forma part d'un sistema sanitari que, com vostès saben, és molt difícil i en què s'han de prendre decisions molt precipitades. «I per què», ahir em deia un senyor diputat, «i per què vostès no van apagar la llum?» No, no vam apagar la llum perquè precisament els cirurgians volien acabar, havien d'acabar les intervencions, i la seguretat dels pacients va passar per damunt.

I estem fent les més grans inversions a Can Ruti i a tots els hospitals. Si on fem inversions i, per descomptat, reformes estructurals de totes les instal·lacions és en els hospitals de l'Institut Català de la Salut: 1.200 milions –1.200 milions– d'inversió a cada un dels hospitals. Permetin-me només posar-los l'exemple de Germans Trias i Pujol: executats, més de 25 milions hi ha, d'inversions, a punt d'iniciar-se l'obra de la gran reforma d'urgències i 12 milions d'euros per a la resta de les instal·lacions que s'arreglaran totalment, fins a un total de 110 milions d'euros. Mil dos-cents milions d'euros als vuit hospitals de l'Institut Català de la Salut. I això és així. I tots contempen, per descomptat, millores de totes les instal·lacions.

Tenim plans d'evacuació, complim la normativa vigent, plans contra incendis, d'evacuació, formació del professional. Em sento totalment satisfeta? No. No, no, no ho he negat mai. M'agradaria gestionar ja..., i tinc pressa, com els nostres professionals i ciutadans i pacients, per tenir unes instal·lacions, totes, ja adequades; però en el sistema sanitari, especialment l'hospitalari, es necessita temps. Quatre mil vuit-cents milions d'euros d'inversió que s'estan executant, i amb plantejaments seriosos... En alguns casos, decisions de nous hospitals, també, en l'Institut Català de la Salut, perquè el 2004 vam fer una revisió de tots els hospitals i decidir quins s'havien de fer nous i quins podien tenir grans reformes estructurals, que sempre contempen les millores de les instal·lacions.

Deixi'm, en el tema en què vostè també veig que ha volgut intervenir, amb relació a les interrupcions voluntàries de l'embaràs... Insisteixo que no es poden generar dubtes sobre el compliment de la legalitat. I si algú ha incomplert la legalitat, en aquest moment, per descomptat durs a des del punt de vista judicial. I les... (*Veus de fons.*) No, no, les inspeccions es van fer, i es van fer administrativament, amb irregularitats administratives que van ser sancionades i requeriments posteriors. Si, per descomptat, ens varen amagar en aquell moment documentació o anàlisis per les quals s'incomplia realment la llei..., en fi, veurem finalment com acaba el procediment judicial obert.

Però vostès..., em semblava que amb vostès sí, senyor Sancho, amb el Grup de Convergència i Unió. Vostès també, perquè han tingut responsabilitats de govern a Catalunya durant vint-i-tres anys, eh?, i no hem canviat substantivament el model. Les autoritzacions de les inspeccions segueixen i es fan constantment, i es fan bé.

Però, hi insisteixo, sempre, si algú es vol saltar la llei, pot amagar-se, i ho saben com jo. Però no utilitzin una

esmena a la plana de tot el sistema, perquè és molt injust. (*Veus de fons.*) No, vostès ho estan fent. Vostè també ha utilitzat paraules i supòsits en aquesta cambra que em sembla que no són propis d'un grup parlamentari que ha tingut vint-i-tres anys responsabilitats de govern.

El president

Senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. Consellera, només per acabar ràpidament amb el tema de Can Ruti, són els sindicats els qui li ho pregunten. I les dades que li he donat jo me les han donat directament els professionals que s'hi trobaven, i vostè ho sap, i em diuen que li ho han dit a vostè. I que l'apagada es va produir quan se va apagar... No li ho discutiré, escolti, vull dir, són els professionals..., entri, miri el que hi ha hagut i, si realment hi han hagut responsabilitats a assumir, s'assumixen, i ja està.

Entrem en un altre tema, que sí que és veritat que és ètic i que entra dintre..., fins i tot no només ètic, fins i tot emocional. Jo no fico en dubte el sistema ni els bons professionals, consellera; no els hi fico, els defenso. La defensa del bon professional i de l'ètica és apartar –apartar– aquell que incomplix l'ètica i que incomplix la llei, i no ficar-nos tots dintre el mateix sac. No m'hi fiqui a mi com a metge dintre de certs sacs, que no hi estic ni vull estar-hi.

He sigut molt clar: si hem d'assumir responsabilitats, assumim-les. Què m'està dient respecte als vint-i-tres anys, consellera? Que hem de callar? No callarem. Si hi han responsabilitats també dels vint-i-tres anys, tregui-les. És èticament suficient greu el cas perquè ho traguem. I no li estic discutint..., vostè insisteix en el debat de la interrupció voluntària de l'embaràs i la soledat de les dones. No li estic parlant d'això. Li estic fent el debat de la interrupció *fraudulenta* de l'embaràs, la interrupció fraudulenta. Si parléssim d'urbanisme, parlariem d'aquells que conculquen la llei, no d'aquells que construeixen cases, d'acord? Doncs, això s'ha de segregar, ho hem de separar. No ens demani que callem, ni vint-i-tres anys ni que en fossin cinquanta. Èticament, aquest debat s'ha de produir. I no només s'ha de produir: s'ha de depurar.

I aquí hi ha una responsabilitat de la justícia, és cert. Però n'hi ha una altra que és dels poders públics, que és de la Generalitat de Catalunya. I la hi he ficat exactament al mateix lloc, perquè podríem canviar absolutament la llei i, si no es respectés la llei, estaríem al mateix lloc. Si no es tracta de la llei! Se tracta de la conculcació de la llei. Ja podríem fer qualsevol altra llei, que si resulta que mirem cap a un altre cantó i deixem que la llei se conculqui, doncs, estarem exactament al mateix lloc, sigui quina sigui la llei.

Per tant, el problema és la seva responsabilitat política, la d'aquest Govern –la d'aquest Govern. I, si n'hi han d'anteriors, tregui-les, no me'n salvi ningú –i sap a què m'estic referint–, ningú. I li ho demano com a diputat, com a polític i com a professional: no em deixi dintre del mateix sac que uns altres, no m'ho faci, perquè a partir

d'aquí sí que em molesta. Jo no tinc res a veure, com a metge, amb aquest món. No hi tinc res a veure ni hi vull tindre res a veure. I vull que el meu Govern em garantisca que la línia divisòria entre els que creiem en l'ètica, entre els que creiem en l'aplicació de la llei, entre els que creiem que els governs, els països i els parlaments han de tindre un mínim comú denominador ètic que s'ha de complir..., que aquests tinguem la garantia que als altres se'ls segregarà i no se'ns ficarà dintre del mateix sac. No parlo del sistema; parlo d'aquells que conculquen els mínims ètics sobre els quals s'ha de basar el sistema. I els hem de segregar.

I deixi'm dir-li una altra cosa, consellera: tornem a estar en els errors, en els accidents, en la involuntarietat, en «aquí no passa res», en allò que li he denominat –i que ha sortit, ja li ho dic, a dos importants diaris– «l'actitud de Don Tancredo». Li ho diré d'una altra manera, consellera, en un altre estil, d'una altra manera, amb unes altres formes, certament amb un altre to, més dolç, més pausat, però, escolti, vostè no assumix cap responsabilitat, vostè, ni «partia» ni «dobla» també, eh?, ni «partia» ni «dobla»! Vostè és la Maleni Álvarez del Govern català! No se n'adona, consellera? No s'adona de quin és el debat substancial que hi ha avui al carrer? No s'està adonant d'on estem i on està el debat? Estem discutint de la seva responsabilitat, estem discutint de la capacitat del Govern actual de la Generalitat, estem discutint de la capacitat de donar respostes als ciutadans sobre allò que preocupa els ciutadans.

I, hi insistixo, no ens demani que apartem la mirada, entre altres coses perquè tot Catalunya sap el que estava passant, perquè hi haurà molt secret de sumari, però tothom ho sabem. I ens agradaria que assumís responsabilitats. No ens agradaria tindre una consellera que acabés aquest tema amb aquesta frase de *ni «partia» ni «dobla»*, i no ens agradaria tenir una Magdalena Álvarez al nostre Govern. Està en les seues mans evitar-ho; assumisca responsabilitats, depure responsabilitats, faci les inspeccions que ha de fer i garantisca'ns a tots els catalans que el Govern de la Generalitat és capaç de complir i fer complir la llei, i no fer que tots estiguem en dubte, tant el Govern com el sistema sanitari. No volem aquest dubte.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Senyor diputat, vostè abans –i no voldria que passés per alt– em diu que no dubta dels professionals i, en canvi, ha tornat a fer esment del cas de la Jessica, vostè ho ha tornat a dir aquí. Quan es jutja pels mitjans –i ara políticament– i es dubta de la professionalitat, es fa un judici paral·lel. I, quan l'autòpsia judicial diu que va ser una mort sobtada, s'ha de demanar perdó –s'ha de demanar perdó, eh? El lloc a què va ser portada durant un cap de setmana, que va fer molt mal als nostres professionals, que jo vaig sortir a defensar-los després d'una investigació interna –perquè també es podien comèsser, per descomptat, errors–, ha estat un breu... Jo, que sàpiga, vostè ho ha tornat a esmentar avui aquí. I això és un dubte sobre... I vostè sap que tots els professionals

tenen dret a equivocar-se, però majoritàriament, en la presa de decisions, prenen decisions correctes pràcticament sempre.

Segon. Vostè diu: «Escolti, acumulat, perquè ha fet aquí..., tot el que ha passat.» Li vull recordar només una xifra: la taxa acumulada, en aquest moment, d'infecció de l'hepatitis C en els centres de diàlisi és de les més baixes: 7 per cent; ha passat del 15 per cent al 7 per cent actual.

I vostè..., quan s'exerceix la política d'aquesta manera, d'un tema es generalitza, planant els dubtes sobre les inspeccions... Diu: «Faci inspeccions.» Que pensa que no en fem? Què pensa...? (*Veus de fons.*) Vostè acaba de dir que les inspeccions es fan malament. Molt bé –molt bé. Esperarem, si els sembla, la finalització del procés judicial avui obert, i d'aquest cas en tornarem a parlar. I si vam cometre errors depurarem responsabilitats, eh? (*Veus de fons.*) No, no, perdoni. Però no esmenin la plana en el tot.

I si vostès han començat una ofensiva política, no gosen dir... Escolti, en realitat, el que vostès volen –és una pregunta seriosa, eh?– és desprestigiari els serveis públics? (*Veus de fons.*) No... Perquè s'ha de parlar amb rigor; s'ha de parlar amb rigor, amb dades. Qui està prestigiant aquest Govern que vostè ridiculitza, eh? Vostè l'ha ridiculitzat en aquest hemicicle anomenant noms que no vull repetir.

Vostè està en el seu dret, per descomptat –per descomptat. Però parlem d'objectivitats: 60 per cent d'increment del pressupost del Departament de Salut (*Veus de fons.*) No, no, això és així, això és una dada objectiva. Millora de les infeccions nosocomials. Hi han problemes? Per descomptat que hi han problemes. Aquest és un sistema molt fràgil; molt fràgil perquè, entre altres coses, és molt exigent i amb un increment de demanda exponencial, i l'estem readaptant, eh? Però, sincerament, eh?, si vostès han començat a voler desprestigiari els serveis públics, no ens hi trobaran –no ens hi trobaran– (*remor de veus*), perquè totes les coses que vostè ha esmentat han passat sempre en el sistema sanitari, vostè ho sap perfectament, com jo, eh? I són o no són justificables, però han passat.

I, per tant, jo el que voldria en aquest últim minut és precisament generar confiança –generar confiança– que sempre, davant de qualsevol succés, ens obliga a l'Administració, als responsables polítics, encara, a ser molt més curosos, per descomptat. I, si fem alguns procediments malament, els canviarem. Aquesta consellera, saben vostès que ha rectificat en alguns temes, eh?, es diguin «jubilació», es diguin «horaris» o altres temes. I per tant deixem, en aquest cas, que la justícia tanqui el seu procés. I en aquest cas, si hem de canviar... I, ja els ho he dit abans, el debat és més complex: més seguretat jurídica, més acotament dels terminis, concertació, finançament públic... Aquests són els debats. Però deixin, si us plau, acabar el procés judicial i parlarem amb concreció; també de si hem de canviar els procediments administratius.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.*)

El president

Senyor Sancho, això és una interpellació, i, com vostè sap, hi han dos torns per banda. Per tant... (*Veus de fons.*) No, és que no m'ha entès, és que... Per què demana la paraula, senyor Sancho? (*Pausa.*) No, és que no, en una interpellació, per definició són contradiccions, i per tant no té cap sentit que li doni la paraula, perquè hi ha hagut un torn, vostè ha parlat dues vegades...

El Sr. Sancho i Serena

President, n'hi ha una de flagrant: em fa una petició a mi personalment, i ens acusa de voler desprestigiari el sistema públic...

El president

Senyor Sancho, no té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana (tram. 302-00067/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent... (*Veus de fons. Pausa.*) Sí, el desè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació sobre seguretat ciutadana. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, i persones presents a la tribuna de convidats, bé, la veritat és que després de tot el que ha passat aquesta setmana i el conjunt de desencerts del Govern de la nació, parlar ara mateix d'aquesta moció sembla gairebé retrotraure'ns molt al passat. Però hem de fer un esforç i recordar que estava propiciada pel conjunt d'esdeveniments produïts el proppassat dia 17 de novembre, i de manera restrictiva aquells esdeveniments van presentar la nostra moció. Per tant, és una moció estrictament referida a l'àmbit de la seguretat ciutadana.

No es pretén, com en el seu moment el conseller d'Interior va intentar dir del que havíem dit, fer tremendisme del problema que es va produir. No considerem que sigui tremendisme la prevenció –i vostès tampoc, perquè l'apliquen fins i tot quan no hi toca en els grups parlamentaris que donen suport al Govern respecte de les polítiques del Govern–, no creiem, dic, que sigui tremendisme instar a la prevenció de conductes que no poden ser més que considerades incòmodes per a la gent que compleix les lleis. I això és en realitat el que significa l'incivisme, els aldarulls a les manifestacions i la lesió de persones i béns que s'esdevenen moltes vegades.

De la nostra consideració del que s'ha de fer, i per tant del conjunt de la moció, demanem la reprovació del conseller d'Interior. En realitat, no és solament per aquesta actuació concreta, sinó també pel que significa en realitat la conclusió d'un conjunt d'actuacions que considerem que han estat la demostració més palpable

que no és la persona més adequada per conduir una conselleria del calat i de la importància de la conselleria d'Interior. I no sé si és, com he dit algunes vegades, per la ideologia del seu partit polític o perquè no acaben de tenir clar què és el que significa donar suport a les forces i cossos de seguretat a Catalunya i en el conjunt de l'Estat; el que és cert és que la seva actuació acaba sent deplorable i com a deplorable la reprovem.

La segona cosa que demanem és que el protocol d'actuació –que el mateix conseller va reconèixer que el responsable del dispositiu que va intentar protegir persones i béns durant la manifestació va trucar a la Direcció General de la Policia–, que aquest protocol d'actuació sigui fet abans que les forces i cossos..., és a dir, abans que els Mossos surtin al carrer. Un protocol segons el qual s'ha de demanar per telèfon quines són les actuacions concretes respecte dels aldarulls és un protocol ineficient. I, per tant, el que demanem és que el protocol estigui fet, que és exactament això, un protocol. Demanar per telèfon que es facin les actuacions en realitat no és un protocol, sinó una manera de dir que el dispositiu i el seu comandament no tenen ordres concretes abans de sortir.

Respecte d'això, significa també, el protocol, evitar demores, evitar demores que en casos com el del 17 de novembre passat..., van ser definitius. Si s'haguessin tingut les actuacions clares des del moment en què el dispositiu es va formar, segurament els mossos ferits i les persones que van ser detingudes s'haurien invertit: hi haurien hagut menys mossos ferits i més persones detingudes.

Els demanem també una dada que resulta contradictòria respecte de manifestacions que han fet moltes vegades les mateixes instàncies polítiques. Els diversos alcaldes de Barcelona abans del que ara tenim, també el que tenim ara..., i el mateix conseller d'Interior ha dit més d'una vegada que, bé, que això dels antisistema, que normalment fan..., desestabilitzen les manifestacions i produeixen els aldarulls, són uns dos-cents o tres-cents. Doncs, si són uns dos-cents o tres-cents, o ens agradaria saber qui són, per tant que ens en donessin les dades, o, si ja els tenen tan clarament identificats, com és –i això també els ho demanem– que no són identificats i previnuda la seva actuació de manera que siguin aïllats de la resta dels manifestants i no es produeixin les actuacions que es van produir.

L'última i més important: el major dels Mossos. Per què van treure el major dels Mossos? Recorden les manifestacions del senyor Joan Unió, quan va decidir renunciar al càrrec? El senyor Joan Unió fins i tot va dir que per la seva experiència professional probablement ara ja no faria el desplegament com s'ha fet. No sé si aquesta és la raó per la qual finalment es va produir una dissensió entre el major dels Mossos i la conselleria. El cas és que el major ara no existeix, s'ha produït una reestructuració del departament, s'ha polititzat aquest departament, i, des de la nostra perspectiva, la reintroducció d'aquesta figura, que aïllava els comandaments polítics dels comandaments policials, que col·locava una petita barrera des del punt de vista del condicionament polític dels Mossos, molt probablement seria la manera més eficient d'aconseguir que aquesta força tan important per al

prestigi de Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) recuperi la consideració per part...

El president

Senyora Nebrera...

La Sra. Nebrera González

...de la conselleria i, en última instància, que el condicionament polític de què tantes vegades els he avisat –perdoni, senyor president– deixi d'existir.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per presentar les esmenes, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Companys i companyes diputats, amb relació a aquesta moció que ens ha plantejat el Partit Popular, Convergència i Unió donarà suport només al primer punt, suposant que el Partit Popular accepti l'esmena que hem presentat.

El Partit Popular, en el primer punt, insta a reprovar, insta el Parlament que reprovi l'actitud i conducta del Departament d'Interior amb relació als fets produïts el dia 17 de novembre. Nosaltres hem presentat una esmena que no pot ser d'una altra manera perquè considerem que el Parlament no pot reprovar el Departament d'Interior en la seva globalitat, perquè el Departament d'Interior està conformat per molt agents, per molts professionals, per polítics... Cal destriar una cosa i l'altra. Aquí a qui cal reprovar, des del nostre punt de vista, és als responsables polítics del Departament d'Interior pels fets produïts el dia 17 de novembre, que van acabar amb tants danys per als béns materials i també amb lesions per als mossos d'esquadra, per ordres que van arribar tard i, per tant, també malament.

Als punts 2, 3 i 4 hi votarem en contra, i justifiquen també l'esmena que hem presentat en primer lloc. Per què hi votarem en contra? Doncs, perquè no cal instar que es creï un protocol, quan existeix un procediment normalitzat de treball que estableix perfectament, d'una manera clara, què és el que cal fer en cas de concentracions i de manifestacions.

El punt 4.4, quan parla de la dissolució de concentracions i manifestacions –i aquí està la mare dels ous, diríem, del que va passar aquell dia–, diu claríssimament: «Per dissoldre una manifestació, cal rebre instruccions del director general de Seguretat Ciutadana.» Doncs, això és el que va passar: que aquestes instruccions no van arribar en el moment oportú, van arribar molt tard, van arribar quan el cap del dispositiu, a les set i deu, demana a veure què s'ha de fer, perquè no tenia instruccions. Doncs, les instruccions havien d'haver-se donat abans, perquè, malgrat que està formulat en passiva, és evident que per rebre cal que abans s'hagi donat. No existien aquestes instruccions abans que el cap del dispositiu les demanés. I les demana ja a les set i deu, quan hi han hagut ja molts aldarulls,

quan hi ha hagut una alteració important de l'ordre públic, quan hi han hagut potser fins i tot lesions... Això, desconec si en aquell moment s'havien produït, perquè encara no s'ha produït la compareixença en seu de la Comissió de Justícia i interior perquè el mateix departament ens expliqui el *timing* concret. El que sí que veiem és que l'ordre no existia fins a les set i deu, i aquesta ordre ja havia d'estar claríssima pel cap del dispositiu.

Els Mossos d'Esquadra van fer el que havien de fer, que era defensar l'ordre, defensar la ciutadania, evitar que la cosa anés més enllà, amb una concentració que no havia estat consentida, perquè tampoc s'havia comunicat. Qui va fallar aquí van ser els responsables polítics, i per això nosaltres reprovem claríssimament l'actitud dels responsables polítics en aquests fets concrets.

Respecte a fer públiques les dades sobre els responsables i organitzadors de manifestacions incíviques, no podem estar-hi d'acord. Per què? Perquè, d'entrada, presumpció d'innocència. Si hi ha un delictes s'actua, la legalitat estableix com s'ha d'actuar, els delictes no queden impunes, els Mossos d'Esquadra saben determinar perfectament i actuen en l'exercici de les seves funcions determinant quan existeix una alteració de l'ordre, quan es produeix una falta, i fiquen en marxa tots els instruments que tenen al seu abast perquè l'ordre pugui ser actuat.

Aquí no falten més normatives. El que falta és un govern que tingui les coses clares, uns responsables que sàpiguen quan han d'actuar i donin unes ordres i unes instruccions precises perquè els Mossos d'Esquadra les puguin complir. I això és el que està fallant en aquest cas.

I en l'últim cas, l'organització, la figura del major del cos, cada govern ha de poder organitzar-se com cregui més convenient, en funció de les circumstàncies i de les necessitats. I de des de l'oposició l'únic que reclamarem des de Convergència i Unió sempre és una eficient gestió dels mitjans i uns resultats correctes pel que s'està pretenent i el que s'espera d'un departament d'Interior, que és que assegure als ciutadans que poden viure tranquils, que poden tenir confiança en les seves institucions i que poden exercir els seus drets, les seves llibertats i també complir les seves obligacions amb perfecta tranquil·litat, perquè tenen al darrere un govern que té les coses clares, cosa que en aquest moment no està passant.

Per tot això, nosaltres reprovem els responsables polítics del Departament d'Interior en el tema de la manifestació i no donarem suport a la resta dels punts presentats pel Partit Popular.

Gràcies.

El president

Poden intervenir ara, per fixar posició, els grups parlamentaris, i en primer lloc el Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Sí, gràcies, senyor president. Ràpidament perquè, d'algun manera, la representant de Convergència molts

dels arguments ja els ha explicat, de per què no es pot votar aquesta moció que planteja la representant del Partit Popular. En qualsevol cas, si em permet també, el nostre Reglament diu a l'article 139.1 que cap moció pot representar o pot comportar una censura als membres del Govern. Jo crec que és un motiu també pel qual jo crec que aquesta moció no s'hauria hagut de presentar: pels motius que vostè dóna i perquè també això d'utilitzar una moció per fer una censura a membres del Govern, jo crec que és una mica, diguem-ne, com a mínim areglamentari.

En qualsevol cas, les polítiques d'interior, les polítiques de policia, les polítiques de seguretat, s'han deportat amb discreció, senyora Nebrera, amb discreció; jo crec que és un element molt important, un element fonamental. I a la seva interpellació de l'altre dia vostè no va tenir discreció, no en va tenir; va estar mancada de discreció a l'hora de, com a mínim, explicar alguna de les intervencions dels serveis d'informació del Departament d'Interior.

S'han de fer també amb consens. I estic d'acord amb vostè en una qüestió: que s'ha de recuperar potser la consideració dels Mossos d'Esquadra, eh?, entre tots, amb unanimitat. I per recuperar aquesta consideració als Mossos d'Esquadra no és un bon camí dir que aquest Cos de Mossos d'Esquadra és un cos immadur.

En qualsevol cas, nosaltres, lògicament, votarem en contra de la moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. De l'escó estant, si m'ho permet, només per dir que votarem en contra de la seva moció, perquè aquesta, doncs, creiem que solament pretén deslegitimar i desacreditar la feina que es fa des del departament i, per extensió, des del Govern d'entesa.

La conselleria treballa de forma intensa en tots els temes que vostè ha plantejat, en les matèries a què fa referència. Per tant, no aprovarem uns punts que ja s'estan executant de la manera que el Govern considera adient.

I, per últim, fer-li avinent que en les manifestacions no s'actua de manera diferent en funció de qui es manifesta, de qui sigui el manifestant. Els operatius policials són dirigits pels comandaments, i ho fan sense rebre cap ordre política de si s'ha de carregar o no s'ha de carregar contra els manifestants, com és obvi.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Jaume Bosch, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alterativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, amb relació a la moció, evidentment, comença amb la típica i tòpica reprovació que ja justifica el nostre vot en contra, però m'hi referiré al final. Sí que voldria fer un parell de comentaris respecte als altres continguts.

Sobre les manifestacions no comunicades, el conseller va exposar els criteris. El criteri fonamental és aplicar la llei i el respecte al dret de manifestació, que està reconegut a la Constitució. Alhora, l'obligació dels cossos i forces de seguretat és protegir els drets de la ciutadania, de tota la ciutadania, de la que no es manifesta i de la que es manifesta, de la que es manifesta i de la que no es manifesta.

L'actuació del 17 de novembre va ser correcta i va ser decidida amb criteris professionals, i el conseller ja va exposar que ell no prohibirà manifestacions de forma preventiva i generalitzada, excepte en casos claríssims en què hi hagi un alt risc. Això és el que va explicar el conseller.

La proposta de fer públiques les dades de què disposa el departament... La veritat, com és que proposen això? La veritat, em quedo una mica parat. Si s'ha d'actuar amb criteris professionals, no correspondria llavors als professionals veure com s'actua amb aquestes dades? A mi, sincerament, em sembla que és una mala mesura i una mala idea haver-ho inclòs en la moció. També és evident, em sembla, que l'organització del comandament dels Mossos d'Esquadra funciona bé i que no té per què retocar-se.

Però, en tot cas, l'última qüestió és una qüestió permanent: la reprovació del conseller. No sé si fa ja sis, set, vuit vegades que l'han reprovat, fins al punt –i els faig avinent això per veure si se'n adonen– que en la moció diuen: «Han passat uns fets vandàlics, i reprovem el conseller.» I no condemnen els fets? No seria més lògic, potser, primer condemnar i reprovar els fets i després, en tot cas, si ho creuen oportú, reprovar el conseller? Tenen tanta obsessió amb la reprovació del conseller Saura que fins i tot se'ls ha oblidat reprovar els fets vandàlics.

En tot cas, és una reprovació, per vostès, constant, permanent. I la senyora Nebrera ho ha explicat, ho ha dit amb molta claredat avui: la ideologia del senyor Saura, vostè opina que l'incapacita per portar el Departament d'Interior, i l'explicació d'aquest capteniment que tenen la senyora Nebrera i el PP sobre això és perquè en el fons vostès pensen que hi ha temes, com el de la seguretat, que són propietat de la dreta i que determinades forces polítiques no estan capacitades per dirigir-los.

Doncs bé, jo els he de dir que això és, a més, una visió claríssimament equivocada, perquè ja en tenim experiència: el PP ha portat el Departament d'Interior a nivell d'Estat, ha portat la Delegació del Govern a Catalunya, i els resultats, sincerament, han estat catastròfics. No em voldria referir a la manca de prevenció sobre el terrorisme islàmic, perquè és un tema prou dolorós, però, en tot cas, fets més normals –fets més normals. Per exemple, deixar Catalunya sense efectius dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, durant anys, per no voler substi-

tuir les places vacants. O la memorable actuació de la Delegació del Govern quan estava en mans del Partit Popular, que va provocar una confrontació social amb relació a l'actuació davant de manifestacions.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar, un aspecto de procedimiento: señor Pérez, la moción sí que puede incluir la reprobación. Lo que no puede incluir es una moción de censura, que es pedir la responsabilidad política del presidente del Gobierno, que es lo que es una moción de censura. Pero yo creo que sí que cabe una reprobación dentro de una moción.

Otra cosa es que nuestro grupo vaya a apoyar en este caso la reprobación del departamento, como se atiende literalmente en el contenido de la moción presentada. Y no lo hace, fundamentalmente, por un dato al que ha hecho referencia el señor Bosch, que es que creo que la reprobación viene coja, en cuanto que los protagonistas de ese hecho, fundamentalmente, son los manifestantes. Yo creo que necesitaban una reprobación previa y una condena previa de esos hechos, clarísimamente irregulares.

Se pudo o no tener una actuación más o menos afortunada. Nosotros creemos que realmente faltó contundencia en esa manifestación y consideramos que tendría que haberse corregido de otra manera el comportamiento desmesurado de esos manifestantes. Pero de ahí entendemos que precisamente, pues, muchas veces, una gota y otra gota y otra gota, siempre pidiendo la reprobación, a veces la debilita. Creo que cuando se produzca la petición de reprobación debe tener un contenido mayor que en este supuesto. Y por ahí, por eso, no solicitamos la reprobación, en este caso, del *conseller*.

De todas maneras, sí que queremos hacer una reflexión sobre ese tipo de manifestaciones, las manifestaciones *antifeixistes* que se están produciendo ahora mismo en Cataluña. En primer lugar, porque son demasiado reiteradas, y quizá exijan un componente preventivo mayor por parte del departamento. Nos parece que son manifestaciones claramente delictivas, no ya no comunicadas, sino en las que se producen actos violentos, actos que producen daños y que tienen un componente clarísimamente delictivo, que exigen una mayor contundencia por parte de los responsables policiales o políticos. Pero, en todo caso, exigen un mayor grado de prevención y de contundencia.

Concretando, en cuanto al cuerpo de la moción, hemos de señalar que nos abstendremos en los otros puntos –nos abstendremos en todos los puntos, de hecho–, en el sentido de que, en cuanto a lo que hace referencia a los protocolos de actuación, estos protocolos de actuación, como he dicho ya, ya existen. Lo único que ocurre es que estos protocolos de actuación, el problema es que no siempre se cumplen adecuadamente; ese es el problema que tienen. Pero existe protocolo de actu-

ación; existe el protocolo de actuación, que incluye, entre otros aspectos, la detención –si se considera, por su actuación, oportuna– y posterior identificación de los manifestantes.

Creemos que los acontecimientos que ocurrieron el día 17 de noviembre, fundamentalmente, se debieron a que no se produjo unas detenciones mayores. Es decir, después de los acontecimientos que hubo, que hubiera solamente siete detenciones nos parece realmente escaso, dado el volumen de actos vandálicos que se produjeron y de agresiones que se produjeron en aquel acontecimiento.

En lo que hace referencia a hacer públicas las listas de los responsables de actividades incívicas, en primer lugar, calificar como actividades incívicas estos hechos a nosotros nos parece especialmente piadoso, entendiendo que, más que incívicos, estamos ante acontecimientos claramente delictivos. No estamos hablando del control de los esfínteres de los perros por parte de los dueños, sino de actos clarísimamente delictivos y actos que afectan a la integridad de las personas. Es por eso que se exigiría una mayor contundencia a la hora de hablar de ellos.

En todo caso, sí que le pediríamos al departamento que actúe de manera similar en este caso y se dé la misma publicidad que en otros tipos de delitos. Es decir, conocemos frecuentemente quién asalta casas, quién roba, incluso quién comete asesinatos, y tenemos habitualmente la presencia de los Mossos d'Esquadra dando cuenta de esos hechos; eso sí que es habitual. No acabamos de entender por qué se produce una opacidad informativa, es decir, no se es tan veloz, tan acelerado en el tratamiento informativo, cuando se trata de este tipo de delincuentes –o de presuntos delincuentes, para hablar en términos policiales. Por eso, no dé las listas, pero sí que informe de quiénes realizan este tipo de actividades.

Y, después, nos gustaría saber –y haremos una pregunta al respecto– si se abrió expediente sancionador a los que realizaron las manifestaciones por no comunicarlo. Y, evidentemente, no comunicaron el plazo ni la ubicación y, en este caso, podrían tener un expediente sancionador. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

En cuanto al aspecto organizativo –y ya termino, señor presidente–, señalar que entendemos que cada administración debe fijar su estructura organizativa, y no consideramos especialmente significativo el hecho de que sea el mayor del cuerpo o un subdirector general el responsable de estas actividades.

Muchas gracias.

El president

La senyora Nebrera es pot posicionar sobre les esmenes.

La Sra. Nebrera González

Sí, senyor president. Entenc que no s'han produït esmenes per part del Grup Mixt, malgrat que ha fet explicació del que s'havia dit.

Respecte de l'esmena plantejada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, aquest grup parlamentari l'acceptarà.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació d'aquesta Moció sobre seguretat ciutadana.

Hi ha hagut una petició de votació separada del primer punt per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. És el primer punt, que votarem ara.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt també ha estat rebutjat..., la resta de punts han estat rebutjats per 13 vots a favor, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a un quart de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari (tram. 302-00068/08)

Ho fem amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, la moción que presentamos hoy el Grupo de Ciudadanos,

sobre la subida de precios en los productos de consumo alimenticios, intenta dar medidas de corrección, de resolución de un problema acuciante, que a la vuelta de los días se ha visto que realmente es preocupante para la sociedad catalana. Los precios han subido demasiado, y la defensa de los productores ganaderos y de los consumidores debe ser establecida.

Uno de los problemas más graves que tratábamos en la interpelación era la diferencia entre los precios de inicio del producto, los precios de origen, y los precios de destino. Hasta un 900 por ciento, había de diferencia entre algunos productos hortofrutícolas y los precios de destino finales. Y esto nos parece que es un agravio comparativo contra todas aquellas personas –en este caso, campesinos y ganaderos– que se dejan la piel trabajando cada día por crear esos productos.

Teníamos tres medidas de corrección, e instábamos al Gobierno para que las mejorase. Eran medidas de urgencia, de aquellas que no pueden dejarse de lado ni siquiera un día. En este sentido, hemos presentado nueve puntos en esta moción, y como nuestro grupo, que quiere hacer o intenta hacer una especie de crisol entre todos los grupos, porque son temas que le interesan a toda la sociedad..., hemos intentado hablar con todos los grupos y hemos conseguido que el Gobierno acceda a llegar a un acuerdo en casi todos ellos; eso sí, transaccionando nosotros algunas. No nos han aceptado el punto 3, en ningún caso –que después paso a decir qué es–, pero en el resto –dos transacciones y las enmiendas que ponen al resto– ya nos habíamos puesto de acuerdo después de hablarlo largo y tendido.

En este sentido, lo que nosotros pedíamos, y que dejo para que el representante del grupo parlamentario del Gobierno diga cómo han quedado y votaremos esas enmiendas..., habíamos pedido: «Eliminación o reducción de gastos derivados de la actividad ganadera (tasas sanitarias, retirada de cadáveres, gestión de residuos).» Como la normativa comunitaria, en alguno de estos puntos, ya está solucionando alguno de estos problemas, al menos parcialmente, hemos accedido con el Gobierno a hacer una transacción,

«Medidas fiscales (el sistema de módulos agrarios de cálculo del IRPF debe ser modificado para que respondan a la situación económica actual) », igualmente.

El punto 3, digo, «paquete de ayudas compatibles con la política comunitaria», que en este no ha aceptado el Gobierno llegar a ningún acuerdo. Y nosotros creemos que, tal como está el campo actualmente, siempre tendrá que tener alguna ayuda, porque la producción de determinados productos en el segundo y en el tercer mundo siempre será menor, porque la mano de obra es mucho más barata. Por lo tanto, si queremos conservar nuestros campos y nuestros ganaderos, de alguna manera, si se acaban las ayudas económicas europeas, tendremos que tenerlas de nuestros gobiernos. Y por eso mantenemos este punto intacto.

«Programas concretos dirigidos a fomentar determinadas actividades ganaderas y mejorar la competitividad de las explotaciones.

»Participación financiera (ayuda en el pago de una parte de los intereses) en los préstamos excepcionales que soliciten los ganaderos»).

»Establecer las líneas de intervención urgente de ayuda al sector agrario.

»Reconocer el carácter prioritario del sector agrario...» (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Se me ha ido el tiempo casi, acabo diciendo lo siguiente, solo dos puntos, este y el punto 10 del segundo punto, que para nosotros es vital: «Ante una situación de prácticas fraudulentas de oligopolio, instamos al Gobierno a establecer un sistema jurídico de precios y a formular contratos de compraventa en el campo.»

No se ha aceptado ninguna transacción en este punto, pero nosotros creemos que es tan importante... El propio *conseller* en la interpelación reconocía en esta cámara que, efectivamente, esas prácticas se están dando a diario y se instalan precios que en ningún sentido ni son legales ni son decentes; debe no solo, el Gobierno, perseguirlas, sino acabar con ellas y erradicarlas. Porque en el fondo se están haciendo en los restaurantes de al lado mismo, de las propias lonjas, los días de mercado. Por tanto, instamos al Gobierno, en este sentido, a que ponga todo a su alcance para acabar con estas prácticas.

En el último punto, «apoyo a los postulados sanitarios y proteccionistas propugnados por la UE en la actividad agraria», también hemos llegado a una transacción.

Por tanto, señor presidente, la cuestión quedaría de la siguiente manera: aceptaríamos las enmiendas transaccionadas, menos el punto 3, que no lo votan; 1, 2, 4, 5, 6, 7; el 8, que lo aceptan directamente, y 9, todos ellos transaccionados y que, por tanto, votará nuestro grupo a favor de estas enmiendas. El punto 10 no lo votarán, pero lo mantenemos. Y en el punto 11 también votaremos la enmienda, porque es una transacción que hemos acordado ya con el grupo parlamentario que defiende al Gobierno.

El president

De totes maneres...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente.

El president

Sí, les transaccions les tenen...? Les porta vostè, d'acord.

El Sr. Robles Almeida

Sí, las transacciones, digamos, firmadas son la 1 y la 2. El resto que he dicho, la 4, la 5, la 6, la 7 y la 9, son enmiendas que han sido en realidad pactadas antes, pero nuestro grupo votará a favor de esas enmiendas que ha hecho el Gobierno. Los demás grupos parlamentarios no han presentado ninguna enmienda; por lo tanto, serían esas, y la 11.

El president

Per tant, perdoni, senyor diputat, entenc que el seu grup accepta aquestes esmenes, eh?

El Sr. Robles Almeida

Exacto –exacto, exacto. Y la 11. Sin embargo, la 3 y la 10, que no las acepta el Gobierno, las seguimos manteniendo.

El president

Molt bé.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs, per justament defensar les esmenes, té la paraula el senyor Joaquim Josep Paladella, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Paladella i Curto

Sí, senyor president, moltes gràcies per donar-me la paraula. Senyors, senyores diputats, pujo aquí per a fixar el posicionament del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i explicar també les esmenes; encara que el temps se'm reduirà, intentaré explicar al màxim possible els vots contraris als dos punts en què no hem arribat a un acord.

Primer de tot, voldria agrair al diputat del Grup Mixt, al diputat Antonio Robles, la predisposició a arribar a acords, pensant, igual que nosaltres, que la situació del sector i el sector en conjunt, el ramader i també l'agrícola, però de què parlem més avui, mereix, requereix i necessita este ampli consens que almenys des dels grups que donem suport al Govern intentem buscar. Amb ganes de fer front a la crisi, penso que hem de tindre ben clar –i penso que el Govern està actuant amb diligència en este sentit– que no tots los sectors són iguals, no patixen la crisi ni, potser, les mesures són per a tots los sectors iguals, en les mateixes circumstàncies, no?, lògicament.

Pensem també que la interpellació del Grup Mixt, igual que la resposta del conseller Llena, pensem que entenen perfectament i marcaven perfectament lo que era la crisi del sector i les finalitats, i sobretot també los objectius i el problema essencialment. Per això, en buscar estos objectius, claríssimament estem a favor de reduir els costos derivats de la mateixa activitat ramadera; millorar la competitivitat de les explotacions ramaderes, amb totes les mesures previstes al PDR 2007-2013; assolir, si és possible, modificacions de valors dels mòduls agraris de l'IRPF; línies de crèdit en condicions preferents per al sector agrari i ramader, amb un element importantíssim com és l'ICA, una peça fonamental que penso que ha de ser imprescindible de cara al futur del món pagès i del món ramader en este sentit –i així se va demanar l'altre dia, per exemple, a la compareixença, per algun sector que va vindre a parlar a la Comissió d'Agricultura–; realitzar campanyes de promoció dels

productes catalans, i també, lògicament els hortofructícoles, i recolzament a productes de qualitat.

Això, bàsicament, és lo que nos venia a dir la moció i el que demanava lo Grup de Ciutadans, lo Grup Mixt, en este sentit, i per això nosaltres no hi podíem estar en contra; al contrari, havíem de buscar l'aproximació necessària per tal que el Govern, si cal..., demanar-li que aprofundís més i recolzés el sector, com des del nostre grup ho estàvem demanant. Penso que era una cosa que volíem tots, penso que es mereixia el màxim consens, i per això nos vam ficar a treballar en este màxim consens, des del nostre grup i des dels diferents grups que donen suport al Govern.

Per tant, la moció era d'onze punts. Hem arribat a un acord en les deu esmenes. Com ha dit abans, dos les hem fet transaccionades al darrer moment, i en les altres vam arribar a un acord ja en les esmenes. Per tant, votarem a favor, en este sentit, dels punts –tal com han quedat amb les esmenes– 4, 5, 6, 7, 9 i 11; transaccionats los punts 1 i 2; votarem a favor del punt 8 íntegrament, com estava a la moció, i votarem en contra dels punts 3 i 10 de la moció.

Per què votem en contra del punt 3 de la moció? Senzillament, perquè entenem que les mesures ja estan establertes en el PDR 2007-2013. Concretament, si no ho recordo malament, hi havien catorze mesures, que estrictament, doncs, ja hi tenien a veure. I, per exemple, quan demanem un suport i un paquet d'ajudes comunitàries, ja estan incloses, lo Govern ja ha arribat a un acord. I he de recordar i aquí expressar que el PDR es va aprovar ahir mateix, o sigui que, ara com ara, ja estan les condicions establertes per a este seguit d'ajudes, no? En acabat, bé, també s'ha fet tot lo necessari per a tindre el relatiu als ajuts de mínims. Per això pensem que ja el Govern ho havia fet tot i, per tant, com si diguéssim, este punt era..., bé, no calia aprovar-lo, perquè lògicament ja estava fent-se.

En lo punt desè, vejam, nosaltres pensàvem que..., el Govern així ho va dir, va reconèixer que s'estava fent frau, però lògicament lo Govern ja hi està actuant. Hauria sigut incongruent que el conseller hagués dit aquí damunt, en este hemicicle, que hi havia frau i no hi estigués actuant. Lo que està molt clar és que el Govern –i així ho entenem los grups que donem suport al Govern–, lògicament, està actuant sobre el frau i les males pràctiques. Per lògica, amb esta lògica, en cap cas podíem aprovar una moció que digués què s'ha de fer, perquè ja s'està fent, i lo que està molt clar és que és un dels punts importantíssims, no solament en agricultura, sinó en los altres àmbits.

En acabat, lo que demanava el punt 10 també, i en cap cas podem estar-hi d'acord, és interferir en la llibertat de mercat, perquè lo que demana és ficar, basar uns preus, fer uns contractes i ficar uns preus. Això, lògicament, lo Govern de la Generalitat no ho pot fer. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Per acabar, ja...

El president

Senyor...

El Sr. Paladella i Curto

...entenem que és un sector fràgil, com he dit moltes vegades aquí, en este faristol, i per tant lo Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i entenc també que els altres grups que donen suport al Govern, actuem amb responsabilitat i amb coherència a l'hora de buscar suports i a l'hora d'intentar fer el màxim consens possible en la política agrícola.

Gràcies.

El president

El senyor Pallarès té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pallarès i Povill

Sí, molt bona tarda, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, primer que res, dir que la moció que avui estem aquí discutint, que presenta el Grup de Ciutadans, entenem que, per desgràcia del mateix sector, és una moció que, si més no, és de plena actualitat. Jo recordo l'última manifestació que ha fet el sector, el sector ramader, que realment està fortament preocupat; preocupat per la situació, preocupat per la falta o la manca, en este cas, que el Govern de la Generalitat escolti les demandes que dels diferents sectors implicats en el món de l'agricultura en general s'estan fent arribar.

Les causes d'esta crisi s'han parlat a bastament en este Parlament. De tots són conegudes, almenys pel Grup Parlamentari a què jo estic representant, les interpellacions que hem fet al conseller i les causes per les quals avui estem parlant d'una greu crisi del sector del qual avui estem aquí discutint. Per tant, coneixem les causes, i el que hem de fer és aplicar la medicina per a intentar curar tota esta desgràcia que avui està passant damunt del sector, i sobretot del sector carni, del qual en fa màxima referència la moció que avui estem discutint.

Nosaltres..., dels onze punts de què consta la moció, faré, per qüestió de temps, una descripció dels que nosaltres considerem que són vitals.

Primer, l'eliminació de les taxes sanitàries, que entenem que és un tema necessari. La retirada de cadàvers, la gestió de residus..., se tracta de mesures que són d'intervenció immediata, que vol dir que el Govern de la Generalitat això, si ho aplica ràpidament, ja va en directe benefici del mateix ramader, del mateix pagès, i per tant entenem que és molt important. Al mateix temps, també –i això ho hem trobat a faltar a la moció, però també és important–, l'eliminació de les despeses dels MER, que entenem que és una de les coses importants que el sector ens està reclamant.

També estem d'acord en les mesures a què vostès fan referència sobre el tema de l'IRPF. Cal que se n'adeqüin els mòduls de tots els sectors afectats, és del tot necessari.

Mesures d'ajut directe a les explotacions. Cal disposar d'un ajut de mínims, això és del tot necessari i imprescindible. Abans, aquí, el diputat que m'ha precedit ha parlat del PDR, un PDR, hi insistim des del nostre grup parlamentari, totalment insuficient, un nou PDR que avui s'aplica, un nou PDR que a partir del mes de febrer n'hauem de parlar a bastament, perquè és un nou PDR que de manera clara posarà en dubte moltes explotacions agràries del nostre país.

Participació financera; los préstecs de l'ICA. Avui, demanar un préstec a l'ICA..., no hi han les condicions avantatjoses que necessita el sector. Estem parlant que necessitem uns préstecs de l'ICA que siguin fàcils d'aconseguir pel sector. Necessitem que siguin competitius, almenys quant al preu. Avui qualsevol ramader va a l'Institut Català, el demana, i li posen un Euribor del 0,50, quan el sector està reclamant el 0,25. I això és una necessitat, i això és un fet que està passant avui en dia a casa nostra. I és a partir d'aquí quan l'ICA ha de ser un verdader referent per a la gent que ho necessita. I parlaríem també del tema de carència. Se necessita que almenys tingui la carència d'un any, perquè el ramader pugui adaptar les seues explotacions agràries. I per tant entenem, primer de tot, traure un poc la burocratització que té, quan vas a demanar un préstec a l'ICA, i les condicions, que han de ser molt més avantatjoses.

I reconèixer, d'una vegada per totes –i a això també hi fa referència la moció–, lo caràcter prioritari que ha de tindre el sector. Nosaltres sempre insistim, des del nostre grup parlamentari, que al món rural la primera cosa que hem de defensar és el pagès, el ramader, la gent que viu i treballa dia a dia al món rural. I això és una necessitat. El món rural existix gràcies a les persones i gràcies a la gent i a l'esforç que fan dia a dia.

Lo control de la carn que entra d'altres països..., abans deien: «S'hi està actuant.» Escoltin, s'hi està actuant..., jo almenys ho poso en dubte. Qualsevol de nosaltres podem anar a un supermercat..., i aquí tinc la còpia d'una superfície: «*Novillo argentino*, nascut a l'Argentina, engreixat a l'Argentina, *faenado*... –una empresa espanyola a l'Argentina, no en diré el nom–, dipositat... –una empresa espanyola a l'Argentina, que no se pot dir lo nom–, elaboració pròpia, número d'autorització sanitària...», no existeix; número d'autorització sanitària, no existeix. Això tret d'ahir, aquí a Barcelona, d'un supermercat. Lo preu, a 24,95 euros; un preu car. Però, escoltin, sense lo número d'autorització sanitària. I això passa avui, això va passar ahir. Jo, quan tenia que defensar esta moció, vaig anar a un supermercat, com qualsevol ciutadà del nostre país, que hi pot anar, i vaig fer la comprovació. I això ho pot fer qualsevol diputat.

Per tant, diguin-me a mi si s'hi està actuant. Poder sí que s'hi està actuant, però no s'hi està actuant amb la fermesa necessària que necessita un govern. I, per tant, nosaltres, en este tema, ens hi posarem molt forts.

I acabo, senyor president, per posicionar... Nosaltres demanarem lo vot separat als punts 1, 3, 6 i 8, precisament perquè penso que als senyors del Partit de la Ciutadania els han posat aigua al vi, els han aigualit un poquet la moció que vostès presentaven amb moltes ganes.

I la resta de la moció, als 2, 4, 5, 7, 9 i 10..., votarem favorablement la moció que avui ens presenten.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, la moció que presenta el Grup Mixt és una moció amb un contingut totalment d'actualitat. És des d'aquest punt de vista, doncs, que agraïm al diputat senyor Robles l'oportunitat a l'hora de plantejar-lo i també, doncs, les facilitats donades a l'hora d'arribar a un acord i un consens en bona part dels punts que integren aquesta moció, no?

Efectivament, un dels eixos principals, programàtics, d'Esquerra –coincideix també amb bona part d'aquesta moció– és el de donar suport als productors, al foment de la seva capacitat d'innovació, a la seva capacitat per incorporar-se al procés de comercialització i al procés de distribució. I, a més a més, doncs, podríem posar més èmfasi en allò que fa referència a la promoció i a l'impuls del mercat referent als productes de la terra.

La moció que presenta el Grup Mixt segueix precisament, com deia, en aquesta línia de donar suport als productors, en aquest cas per paliar una profunda crisi dels preus, però jo crec que en part també és una moció redundant, ja que la major part de les propostes que integren aquesta iniciativa s'estan duent a terme per part del Departament d'Agricultura i amb unes eines més concretes que les que la mateixa moció planteja.

Per exemple, en el referent a reducció de costos de l'activitat ramadera, el Departament d'Agricultura ja està realitzant actuacions: està suprimint certificats veterinaris, està mantenint gratuït a les taxes, etcètera, en la línia del que el diputat Carmel Mòdol va apuntar la setmana passada, amb acords i negociacions amb el Departament d'Agricultura.

Però, pel que fa referència a la modificació del sistema de mòduls, de càlcul de l'IRPF, sabem perfectament que aquesta és una competència estatal, no?

O bé, sobre les ajudes compatibles de la política agrària comuna, tenim, doncs, la línia de préstecs oberta, establerta, i per tant s'està actuant en aquesta mateixa direcció des dels mateixos programes que el Govern i el departament tenen establerts.

Pel que fa referència a programes per a fomentar activitats ramaderes i millora de competitivitat, tenim des del Govern les mencionades subvencions per a la innovació, i també per a la col·laboració. Per tant, cal aprofundir en aquesta mateixa línia que ja existeix.

Amb relació al reconeixement del caràcter prioritari del sector agrari, hi coincidim, hi coincidim plenament, i a més a més s'està treballant, com s'ha dit abans, en el Pla de desenvolupament rural, que ja, de fet, es va implementar el dels anys 2000-2006 i que ara s'ha aprovat

el de l'any 2007 a l'any 2013, que estableix precisament aquestes línies de priorització i que analitza la productivitat, la situació econòmica, el rendiment del sector agrari en el seu conjunt, etcètera.

Amb relació a les pràctiques fraudulentess, podem observar que ja s'ha començat a actuar de manera determinant, de manera decidida, en la regulació, per exemple, del sector porcí, no? I probablement les úniques mesures que no serien especialment redundants en aquest sentit serien les campanyes, entenem nosaltres, de promoció, de foment, de suport dels productes hortofructícoles, i també l'última, sobre el respecte a les normes de seguretat comunitàries. Però entenem que, si no hi ha una sospita clara, clarament denunciïble, clarament, doncs, posada damunt la taula, pel que fa a les sospites que la nostra Administració pugui arribar a actuar malament, hem d'entendre, d'altra banda, que la feina es fa en ordre al que està establert i actuant correctament, no?

En tot cas, sí que, doncs, jo crec que caldria, de totes maneres, fer un esforç, un esforç important des del Govern, des dels grups parlamentaris que donem suport al Govern i els que estan a l'oposició, un esforç especial per tal d'impulsar aquests productes autòctons, donar-los un tractament diferenciat davant d'aquesta crisi, i també la necessitat de continuar treballant per incorporar els productors en tot el procés de transformació i de comercialització; per tant, la necessitat clara de crear plataformes competitives d'exportació, que ajudarien, sense cap mena de dubte, a millorar de manera clara, decidida, la situació econòmica del sector.

Per tant, el nostre grup parlamentari donarà suport a tots els punts de la moció en què s'ha arribat a un acord, o bé en transacció, o bé en què s'ha anunciat la incorporació de l'esmena que proposen els grups del Govern. I votarem en contra, per tant, del punt tercer i del punt desè de la moció, en què no s'ha vingut, el grup proponent, a acceptar l'esmena proposada.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, honorable president. Il·lustres senyores i senyors diputats, és per posicionar el Grup Parlamentari Popular amb referència a la Moció subsegüent a la interpellació que va presentar el Grup Mixt referent al consum alimentari, presentada a la interpellació del conseller.

Aquesta moció se va presentar després de la compareixença a la comissió de la passada setmana de tots, com saben, els representants màxims, podríem dir, d'associacions i federacions de Catalunya dintre del sector carni i agrícola; compareixences en què nos van manifestar les seues consideracions sobre la situació del sector i, com tots estàvem ja esperant, nos van ratificar la posició i el moment difícil que estan creuant en este

moment, i principalment pels increments dels preus de la matèria primera.

Però és normal que, si els agricultors no estan protegits amb mesures com, per exemple, per a afrontar incidències com les sequeres i altres temes que no cal entrar en detall en aquest moment, al final deixen de produir i després de tres o quatre anys, com és lògic, arriba la situació actual de no tindre matèria primera. I el motiu no és, com estem dient, lo biodièsel; lo motiu és la rendibilitat de les explotacions dels anys anteriors, que és lo que provoca que al final mantinguem esta situació.

I, tal com hem anat dient en les diferents interpellacions, mocions i propostes de resolució, les iniciatives que hem anat proposant des de l'oposició, que podríem dir que un 90 per cent d'elles no han sigut tingudes en compte, porten que en aquests moments, per aquelles negatives que el Govern ha fet al llarg de tots estos anys, doncs, en este moment trobem lo sector agreujat i el moment que trobem damunt la taula, però, com deia al principi, no per la visió del Grup Parlamentari Popular, sinó, com vam poder comprovar, ratificat pel sector en la seua compareixença en aquest Parlament la passada setmana.

Atesa l'actual situació, és difícil que un ciutadà pugui entendre què és lo que està passant. D'una part, el consumidor paga més car los aliments –la llet, la carn, los ous–, i per l'altra, el productor no pot mantindre les seues explotacions, perquè lo seu compte d'explotació és negatiu; el senyor Robles ens en va donar alguns exemples molt clars en la seua interpellació. Per tant, aquesta diferència entre el preu d'origen i el preu de destí final no té cap lògica, i el Govern sembla que no sap com afrontar la situació, i està passant el temps sense donar cap solució al tema.

Aquest estat de la situació actual, de qual no només està afectat lo sector ramader en lo que correspon a l'explotació de la seua activitat, sinó que també preocupa els nostres ciutadans per l'increment que li comporta al moment de la compra, és un tema que, com recordem, l'honorable conseller va reconèixer que és una qüestió preocupant. Però és curiós que al moment de debatre les propostes se reconega que les coses no funcionen, però al moment de les votacions per a prendre les mesures corresponents, en la majoria dels casos, lo tripartit les vota en contra o proposa esmenes, com és lo cas que es presenta a la moció, de negociar, estudiar o treballar, i cap proposta de compromís seriós.

I en podem donar exemples, de les contrarietats que el mateix Govern fa amb referència al que diu i al que executa. Un dels exemples el tenim als pressupostos de l'exercici 2008, on el Govern proposa, a través del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, una modificació a l'alça de les taxes que afecten els agricultors i ramaders; concretament a l'article 7, de modificació del títol IX de la Llei 15/97, de 24 de desembre, on s'inclouen noves taxes de la certificació pública per al 2008; proposta en què, per descomptat, les associacions afectades han manifestat les seues queixes, en comprovar que en un moment tan feble per al sector, com és l'actual, no només no tenen el recolzament de l'Administració, sinó que, al damunt, se'ls imposen unes taxes

injustificables que sembla que no responen al servei prestat i que, al mateix temps, poden arribar a comportar fins i tot ingressos per a l'Administració. Aquest exemple que estic comentant..., l'honorable conseller no pot al·legar ignorància: lo sector s'ha queixat, l'ha denunciat i ho ha manifestat al davant del conseller.

La modificació que presenta de mesures fiscals, d'increment d'ajuts compatibles amb la política comunitària, el foment de les activitats agràries..., totes aquestes mesures que es proposen en aquesta moció, és imprescindible la seua aprovació. Lo Govern no pot ignorar aquestes propostes, no pot passar la culpa de tota la situació al sector. Ha de prendre per la seua part les corresponents mesures, i aquesta és, una vegada més, una oportunitat per a demostrar la seua voluntat que, realment, estan recolzant i donant suport al sector agrícola i ramader.

Un altra proposta que presentem, que fa la present moció, podríem dir, és la que va presentar el nostre grup parlamentari la passada setmana a la comissió, concretament en lo que feia referència a la proposta de resolució sobre el garantiment del control de les importacions, que aquí n'han fet esmena los anteriors parlamentaris. Com vostès saben, lo Grup del Partit Popular va presentar aquesta proposta, i després d'haver-ho debatut en la comissió, en la compareixença, i la voluntat manifesta del tripartit de defensar..., com tots saben, vostès la van votar en contra. Avui se torna a fer esta proposta, i avui ja el Govern, aquest punt de l'ordre del dia, ja ha dit que no l'acceptarà.

Per tot lo esmentat, lo Grup del Partit Popular donarà lo recolzament a la present moció, i espero que per coherència almenys, dins lo sector, tots los grups parlamentaris puguin fer el mateix que el Partit Popular.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustríssim senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, començarem reconeixent la crisi i els seus efectes en l'àmbit ramader i en l'àmbit de la carn; una crisi que té, entre altres, no únicament –ja ho hem debatut molt–, la seva causa i el seu origen en la pujada de preus dels cereals, que són la base de l'alimentació ramadera. Hi ha una altra qüestió en la moció important, ja referida, que és la diferència entre el preu inicial i el preu que finalment acaba pagant el consumidor o la consumidora. Aquesta crisi probablement no és tan circumstancial; m'hi referiré després.

Nosaltres hem conegut, coneixem, probablement tots els grups de la cambra coneixen el document que sindicats agraris i empreses cooperatives de l'àmbit ramader i de l'àmbit agrari han presentat com a document de treball i acceptat pel mateix Govern com a document de treball en la mesa pròpia del Govern, amb mesures determinades, concretes, per a fer front a aquesta crisi que probablement sigui circumstancial –els déus vul-

guin que sigui circumstancial—, i, en efecte, el Govern ja ha començat a treballar sobre aquest document i hi ha reflexos d'aquesta voluntat de treball, de solució, en els mateixos pressupostos, no només en el tema de les taxes dels escorxadors, sinó també en la possibilitat d'accés a crèdits específics, especials, per a fer front a aquesta problemàtica.

El conjunt de propostes que conformen la moció que ha presentat Ciutadans és prou important. La majoria d'elles, certament, les està executant el Govern; el Govern està atent a la crisi i utilitza els instruments que té a l'abast per a fer-hi front. Altres són enunciats de bones intencions, molt genèrics; tant de bo que algun dia els puguem anar formulant d'una manera més específica i més concreta, com a instruments de treball. Dos són certament inaplicables, la 3 i la 10; inaplicables no perquè en siguin, sinó perquè una ja és contemplada en les mesures del PDR, àmpliament conegudes per aquesta cambra, i també pel sector, i una altra perquè no podem intervenir en els mercats. Ja ens agradaria —ja ens agradaria—, però no podem intervenir en els mercats.

Hi ha una qüestió d'especial sensibilitat, que és el control de la traçabilitat de les importacions. Certament, hem de fer encara una crida a l'atenció al Govern i a tots els sectors que hi tenen responsabilitat a comportar-se, certament, amb serietat en aquesta qüestió. No es juga amb la salut, però no volem pas impedir que països tercers en vies de desenvolupament i amb la base agrària fonamental del seu creixement econòmic no puguin comerciar amb la resta del món. La traçabilitat..., la salut, tanmateix, és absolutament important.

No tot ho ha de fer el Govern, entenem; ho hem dit diverses vegades, ho tornarem a dir una vegada més. També hi ha responsabilitat per fer front a aquestes crisis que són circumstancials però que són constants, també hi ha responsabilitat, dic, en els mateixos ramaders i en els mateixos agricultors. Aquests —ho vaig dir en la compareixença de l'altre dia— han de cooperar per poder engrandir les plataformes agroindustrials, per engrandir-les, per aconseguir una producció de major qualitat, per aconseguir que el valor afegit es quedi en la mateixa plataforma i, per tant, en el mateix territori que produeix els aliments. Però, a la vegada, han de fer possible, amb la cooperació, amb el treball mutu, amb la voluntat de treballar conjuntament, han de fer possible plataformes de distribució. Només si som capaços de produir a l'hora de fer la transformació de la producció i, finalment, de portar aquest transformació al mercat, ens quedarem amb tot el valor afegit de la cadena en el nostre territori, en la nostra producció. I això fa molt menys vulnerable, infinitament menys vulnerable, el sector agrícola i ramader.

El Govern té una responsabilitat a ajudar aquests processos de concentració i de creació de plataformes; no hi ha cap mena de dubte. Per cert, el pressupost de l'any passat —de l'any passat, vull dir del 2006—, el pressupost del 2007 i el que acabem d'aprovar per al 2008 ja contemplen mesures econòmiques, financeres, perquè efectivament concentracions de cooperatives, concentracions d'empreses agroindustrials, puguin fer-se i puguin crear-se aquestes plataformes.

Acabem fent un reconeixement al treball del senyor Paladella per a fer possible aquest consens, i la disposició del senyor Robles per a arribar a aquest acord.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Robles, s'ha de posicionar sobre les esmenes. Pot fer-ho... De fet, ja ho ha fet, però vaja...

El Sr. Robles Almeida

Señor presidente, de hecho, ya lo he hecho en mi intervención directamente. Lo hago de memoria: la 3 y la 10, que el grupo parlamentario del Gobierno se ha posicionado en contra, nosotros las mantenemos igualmente, y el resto de enmiendas y transacciones que hemos hecho..., o sea, el 1, el 2, el 4, el 5, el 6, el 7, el 8 ya los aceptan, en el 9 votaremos a favor de las enmiendas, y en el 11 también está aceptada, por lo tanto, la votaremos conjuntamente.

Únicamente que, como Convergència se va a abstener en cuatro de ellas... Usted las debe de tener apuntadas ya... ¿Sí?

El president

Sí, per això, no pateixi, que ara ho aclarirem amb...

El Sr. Robles Almeida

Molt bé, gràcies.

(El Sr. Pallarès i Povill demana per parlar.)

El president

Senyor Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Sí, senyor president. Bé, nosaltres demanàriem vot separat per a la 1, la 3, la 6 i la 8, i la resta.

(El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.)

El president

Senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Crec que ha quedat clar que nosaltres demanàriem votació separada de la 3 i la 10.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació... En aquesta moció, com que s'han demanat diverses agrupacions de votacions, votarem en primer lloc el punt número 3 —el punt número 3.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 3 vots a favor, 68 vots en contra i 59 abstencions.

Votarem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 68 vots en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament els punts números 1, 6 i 8 –1, 6 i 8.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 1 vot en contra i 59 abstencions.

I votarem finalment la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Que ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 302-00069/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la seguretat pública. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats... Senyora Ribera, té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, bona tarda a tothom. Saludo el conseller Saura, que suposo que ens deu estar veient des del despatx, a punt d'arribar, igual que unes altres persones que sé que em segueixen des del despatx especialment... Bé... *(Veus de fons.)* Sí, a mi m'agrada el directe, i ara anem al directe i a les coses clares i a la xocolata espessa.

Això és la moció que presentem de resultes de la interpellació de l'altre dia. Va ser una interpellació llarga, en què vam examinar el senyor Saura. Lamentablement, no va saber respondre; no va voler o no va poder. De totes formes, va ser lamentable, perquè el volíem aprovar i no vam poder. Però, com no ens quedem en això, que seria anecdòtic, com som una oposició seriosa –o ho intentem ser–, venim a plantejar tot un seguit de mesures, moltes, concretes, per tal que la seguretat en aquest país pugui funcionar.

Sabem que el Govern –o ho volem creure– s'hi esforça, però ens agradaria veure'n resultats, resultats positius, resultats que poguessen deixar tranquil a tothom. Els hem hagut de classificar, perquè són molts; no hi són tots, però n'hi han força. I, sobretot, n'hi han –i això és més lamentable– que formen part de la moció que vam aprovar per unanimitat tots els grups en data 29 de març.

Han passat els quatre mesos que són els normals de compliment, i no hem sabut veure'n els resultats concrets. I per això amb aquesta moció –suposo que se n'han adonat i ja m'ho dirà el senyor Bosch després– hem anat a concretar terminis, calendaris, objectius, per tal de facilitar-los una mica la tasca. No venim a reprovar el Govern; venim a dir-li: «Govern...» *(Veus de fons.)* Sí, ho hem fet abans, però pel tema de la manifestació. Ho podríem fer per més coses, però de moment esperem, esperem resultats. I això és el que els venim a ajudar que facin. No se prenguin malament la crítica –no se la prenguin malament; ho fem amb bon sentit. Han d'aprendre, també, a escoltar l'oposició, perquè si els diem les coses és perquè veiem que tenim problemes.

Anem a les coses concretes. En matèria de desplegament dels Mossos d'Esquadra, agilitar la construcció de comissaries –no els aniré llegint tots, perquè estan aquí i la gent sap què és el que ens fa falta–; mantenir la seguretat a les comarques; elaborar, en el termini de dos mesos, deu mesures concretes per a l'accés als Mossos d'Esquadra, perquè no se puga dir que és discriminatori respecte dels nascuts fora de Catalunya.

En matèria de via pública –i ho tradueixo, perquè s'entengui clarament–, donar ordres oportunes preventives quan ens trobem davant de concentracions que no han estat consentides perquè no se n'ha demanat autorització. Els responsables polítics s'han de mullar, que per això els ciutadans els mantenen on estan, i han de donar les ordres, perquè els mossos sàpiguen què és el que han de fer.

En matèria de facilitar la coordinació i participació en l'àmbit policial, també terminis: dos mesos. Calendaritzem la posada en comú d'informació. I, sobretot –importantíssim–, Departament d'Interior i Participació –ho subratllo, *participació*–, obrim la participació als col·lectius afectats per les normes que estem regulant o que ho intentem; segona activitat –i miro en especial el grup que dona suport al Govern–, donem obertura, mentre elaborem la norma, al col·lectiu, a l'únic col·lectiu que hi ha dintre dels Mossos d'Esquadra, que és l'Associació per la Integració Laboral dels Mossos d'Esquadra amb Discapacitat. Quina por tenim? Vostès ens diran: «Estan representats pels sindicats.» Doncs, sí. Però, si només tenim una associació i regulem una cosa que els afecta, tant li costa al departament escoltar-los quan elaboren la norma?

Després, ens trobem..., i suposo que després tindrem oportunitat de parlar-ne. Ha sortit una relació –però és molt fort, això, i vull que en quedi constància aquí– amb les ajudes al personal de Mossos d'Esquadra, ajuts a fills i filles disminuïts, del personal dels Mossos d'Esquadra. Sortia en la llista provisional concedit un ajut, perquè s'ha concedit sempre, al president de l'associació, i ha desaparegut de la llista d'admesos provisionals. Què està passant? Ja sé que no és una interpellació, però m'agradaria una resposta també.

Espero, si no una posició favorable –que no..., perquè no hem vist esmenes; per tant, mal senyal–, sí que el tap els caigui i que comencin a escoltar l'oposició. Perquè

no són només vots el que busca l'oposició; busquem una política de seguretat efectiva.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. En el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades, el nostre grup parlamentari ha presentat en concret una esmena al punt 4.2 de la moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè creiem que la finalitat amb què està establerta o amb què es proposa aquesta mesura, que és la d'obrir la participació a certs col·lectius amb relació fonamentalment a allò que s'anomena en els cossos policials «la segona activitat»..., podria tenir un termini transitori durant el qual això que ha estat normalment –i aquest dematí se n'ha parlat un altre cop– dit pels grups que donen suport al Govern «mesures que es tenen en compte per justícia social», allò que s'anomenaria «la sensibilitat d'aquest Parlament», i que tantes vegades hem vist desdít, en aquest cas concret podia tenir una mostra que, efectivament, hi ha una bona intenció per part d'aquests grups parlamentaris que donen suport al Govern.

La proposta que en concret proposem és que, mentre s'estudia –si és que els grups parlamentaris que donen suport al Govern tenen a bé acceptar aquesta part de la moció– aquest procés participatiu, per tant, sobre la possibilitat de la segona activitat als col·lectius de discapacitats, tal com la plantegen, es podria utilitzar –com ja s'ha dit en alguna sentència judicial i com ja ha proposat i ha demanat el mateix Síndic de Greuges– l'analogia en l'aplicació del Decret de Bombers o d'altres reglaments –i això és una cosa, específicament, que explico ara, perquè si tenen voluntat de fer-ho ho podran fer–, com el de la Policia Local de Tarragona, per tal de fer efectiu a aquests col·lectius el pla de la segona activitat ja des d'ara. No cal ni tan sols utilitzar la normativa. S'ha de fer la normativa, però, si volem..., l'aplicació analògica de les normes és una aplicació, és una pràctica judicial que està permesa, està a més suggerida pel poder judicial i ha estat suggerida per una persona i per una institució que evidentment té tota la credibilitat del món a casa nostra, que és el mateix Síndic de Greuges. Des d'aquesta perspectiva, doncs, hem fet aquesta proposta.

Respecte de la resta dels punts que hi han en el programa que ha plantejat la il·lustre diputada senyora Ribera, en tenim alguns en què pensem que la discrecionalitat per part del departament de seguretat no podria fer publicitat de les coses que se li demanen. En alguns estarem absolutament d'acord, com és tot el que fa referència a complementar el pla de comissaries i el que fa referència a garantir la seguretat a les comarques. I, respecte dels estudis i documentació que es demana, entenem que no és el moment idoni, perquè el debat està obert, entre altres coses respecte del tema de la prostitució, està obert a casa nostra, encara no tenim clar quin serà el posicionament de cadascun dels grups, sabem que hi ha una divisió d'opinions dintre dels mateixos grups parlamen-

taris que donen suport al Govern i ens sembla que no és el moment adequat.

N'hi ha algunes que ens hi posicionarem en contra també, com és la convocatòria de la Comissió de Govern per a la Seguretat per adoptar mesures transversals en la disminució de les víctimes mortals en matèria de trànsit, perquè entenem que les mesures que ha proposat últimament el Govern en matèria de seguretat pública en el trànsit són, com a mínim, per esperar a veure quina és l'avaluació de l'impacte que tenen i, per tant, el resultat sobre la sinistralitat viària.

Des d'aquest punt de vista ens sembla, per tant, que, amb independència de quin sigui el posicionament dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, l'explicitació de quina és la posició que donen respecte d'un col·lectiu que en tantes ocasions s'ha demostrat en aquest Parlament especialment combatiu en la defensa d'uns interessos que van més enllà dels casos particulars, que signifiquen el cas dramàtic de moltes famílies i respecte dels quals s'hauria de manifestar allò que anomenen «la sensibilitat d'aquest Parlament i la justícia social» per part dels grups que donen suport al Govern..., esperem que en el moment que donin resposta a aquesta moció facin explícita demostració de les tals i dites sensibilitats.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nebrera. Poden intervenir ara en posició del seu grup. En nom de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Bé, li reconec una certa perseverança en la presentació d'aquesta moció, que va bastant en la línia del que va ser la seva interpellació.

D'entrada, dir-li que, efectivament, es faran les comissaries, s'està desplegant el calendari de construcció de comissaries; el calendari de desplegament dels Mossos d'Esquadra està per al 2008, es farà el 2008. Hi han retards en la construcció de comissaries, sempre ha passat –sempre ha passat. Li ho recordo: la comissaria de Lleida va estar sis mesos en obres després de la seva inauguració. I li recordo, en qualsevol cas, també, senyora, que a Barcelona es faran deu comissaries. I tot això s'està fent garantint el manteniment de la seguretat de les comarques on també s'ha produït el desplegament. Per tant, no podem votar favorablement els dos primers punts.

El tema de la Junta de Seguretat, ja vostè no l'ha anomenat, ja crec que és evident.

Amb això d'«impedir amb els mitjans permesos en dret concentracions no autoritzades», jo entenc el que vostè vol dir. Segurament, com vostè deia, n'hauríem de fer una redacció una mica més..., diferent, perquè això sona una mica, allò, «impedir concentracions no autoritzades»... Bé, l'altre dia també, en el debat va quedar clar que això no és tan així, no? Però segurament hauríem de trobar un redactat més, diguem-ne..., i jo

crec que si ens hi posem, entre tots hauríem d'arribar a la conclusió que vostè diu, que jo també comparteixo, eh? Hi ha segons quines actituds, en determinades manifestacions, doncs, que no són de rebut. I jo crec que aquesta és l'actitud de la conselleria i, de fet, de la Policia de Catalunya, d'impedir que es produeixin segons quines coses que no s'haurien de produir.

En el punt 4.2, a veure, la sensibilitat sobre aquest col·lectiu d'afectats de l'AIL de Mossos d'Esquadra, la sensibilitat hi és ara, aquesta sensibilitat; aquest és el Govern que té sensibilitat amb aquest col·lectiu. Pensi que el decret que s'ha posat ara sobre la taula, que els pot agradar més o menys, s'hauria pogut posar fa molts anys. Però s'ha posat ara sobre la taula, aquest decret. I precisament aquesta associació ha fet una sèrie de consideracions que pot..., que diuen que pot millorar-se aquest decret, segurament alguns podríem compartir algun punt d'aquests suggeriments, però això s'està fent ara. És a dir, si hi ha hagut un govern sensible pel que fa a aquesta situació és aquest Govern, és precisament aquest Govern. És molt fàcil, ara que s'està a l'oposició, de dir: «No, mira, però és que...» No, no, s'està fent ara això, eh?, després de molt de temps. Per tant, diuen: «No, és que vostès no tenen sensibilitat.» Home, no sé qui és el que no tenia sensibilitat durant molts anys.

Per tant, tot això s'està fent, s'està fent precisament ara. Segurament..., i compartim amb vostè que aquesta associació s'ha d'implicar, lògicament, amb la conselleria en tot aquest procés –els sindicats també, eh?, que per això hi són també els sindicats, els sindicats també–, però segurament també aquesta associació s'ha d'implicar en tota aquesta negociació del procés de la segona activitat.

Per tant, senyora Ribera, no podem donar suport a la seva moció, eh?, tot i que també reconec que segurament en temes de seguretat hi ha un principi, diguem-ne, d'acord amb caràcter general que hem de treballar junts i que aquests temes s'han de portar de manera discreta i que s'han de portar de manera també consensuada, perquè els temes de seguretat requereixen una actitud institucional que sempre els he reconegut als membres de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats... Bé, nosaltres, com es pot imaginar, rebutgem i rebutjarem la seva moció. I de forma breu, doncs, intentaré respondre a les diferents propostes que vostès plantegen, amb l'exhaustivitat que pugui, perquè és una tirallonga molt llarga de propostes en aquest sentit.

En primer lloc, amb relació a la construcció de les comissaries que manquen per fer efectiu, doncs, el desplegament el novembre del 2008, dir-li que el departament ens consta que ja ha projectat aquestes obres i a hores

d'ara nosaltres solament ens consten endarreriments en tres comissaries, o en la construcció de tres comissaries, que són les de Gavà, el Vendrell i Tarragona, i a causa de diferents circumstàncies que són alienes a la gestió del mateix departament: d'una banda, troballes arqueològiques, i d'altra banda, retards en la cessió dels terrenys per part dels ajuntaments respectius.

Quant al garantiment de la seguretat, sens dubte que aquesta és una de les prioritats del departament i, per extensió, del Govern de la Generalitat. I és per això, doncs, que s'ha reforçat la presència policial, i també s'han creat operatius especials específics, com vostè sap, allí on s'ha considerat adient que hi havia una necessitat peremptòria. Les dades creiem que ens demostren que s'està fent una bona feina en aquest sentit, ja que els delictes més greus han disminuït, i tenim, doncs, per posar-ne algun exemple, una reducció del 22 per cent d'homicidis, una reducció del 26 per cent de robatoris amb violència i una reducció, per exemple, del 6,5 per cent de robatoris en habitatges. I vostès poden disposar i, de fet, disposen d'aquesta informació, perquè, doncs, el Govern l'entrega anualment al Parlament de Catalunya.

Quant a la Junta de Seguretat, doncs, ja hem vist que es celebrarà el proper 27 de desembre d'enguany la reunió amb la Junta de Seguretat.

Amb relació a les manifestacions, doncs, aquí diferim en el tractament. Nosaltres creiem que és..., no ho creiem: reconeixem que és un dret fonamental, el dret de reunió, i per tant no pot ser limitat de forma aleatòria, no?, sinó que s'ha de ser molt cautelós en aquest sentit. I la posició del Govern respecte a això, doncs, és la de no prohibir cap manifestació, si no és que queda claríssim un alt risc per a la ciutadania. I crec que en aquest cas no estava justificat.

Quant a la cooperació amb altres cossos policials, altres policies, doncs, en aquest sentit també s'ha estat treballant per millorar la coordinació i l'intercanvi d'informació. En l'actualitat hi ha signats 158 convenis de col·laboració amb diferents policies locals, i està previst que en el proper any 2008 se signin vint-i-cinc convenis més. Tot plegat ens situarà al llindar del 90 per cent de la col·laboració amb policies locals, i crec que és un percentatge, doncs, important en aquest sentit.

Respecte al decret que ha de regular la segona activitat, bé, el novembre passat el departament va fer els deures i va fer un primer esborrany de decret per regular la segona activitat. I aquest esborrany –que és un esborrany–, doncs, s'ha tramès als sindicats dels Mossos d'Esquadra, les diferents representacions sindicals dels Mossos d'Esquadra, a fi i efecte de negociar sobre aquest. Ens consta que estan negociant en aquests moments, doncs, el redactat final del decret de segona activitat. Per tant, no farem una aplicació analògica, quan això està a punt de culminar aquest procés, no?

Pel que fa, per últim, a les mesures, d'una banda, sobre violència masclista, i d'altra, l'elevada taxa de mortalitat als motoristes... Sobre violència masclista, dir-li que el Programa contra la violència masclista és el que ens permet en aquest moment treballar per conèixer, fer el seguiment i donar suport a les víctimes. I, quant a

l'elevada taxa de mortalitat dels motoristes, és ben cert, però el Departament d'Interior, conjuntament amb el Departament d'Obres Públiques, han destinat, en aquest exercici 2007 que acabem, 600.000 euros a la millora i arranjamant de les «biondes»; vostè ja en coneix la problemàtica. I en el proper exercici 2008, doncs, hi ha una quantitat pressupostada per aquest concepte que arriba al milió d'euros. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, les noves «biondes» que col·loquem ja s'adapten a aquest nou model no lesiu, i a més a més, doncs, estem pressuposant quantitats importants de diners per substituir les velles «biondes», que són més lesives.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

I en aquest sentit –ja acabo, president– és una bona mesura –estic segura que vostè també la recolzen– i històricament, com sap, reivindicada pel sector.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, la moció proposada per Convergència i Unió proposa qüestions que ja estan en marxa, que no requereixen cap impuls, perquè ja estan impulsades, i no cal instar el Govern a fer allò que ja està fent.

En tot cas, altres diputats i diputades s'hi han referit, a algunes coses en concret; en faig una repassada ràpida, perquè n'hi ha moltes, però... De cara al desplegament, les obres de les noves comissaries marxen bé, i es tiren endavant. Ja es fan operatius específics en aquelles comarques que ho requereixen. La Junta de Seguretat, com ja s'ha dit, es reuneix la setmana que ve, el 27 de desembre –i vostès saben bé, per experiència, que un organisme compost per dos governs diferents no és fàcil de reunir–, es reuneix la setmana que ve. El Govern presenta al Parlament l'informe anual sobre la seguretat. S'està millorant la cooperació amb la resta de cossos policials; s'han signat trenta-sis convenis amb municipis els darrers dos mesos i n'estan previstos vint-i-cinc més l'any que ve. Dimarts es va signar el primer conveni d'adhesió d'un ajuntament, concretament el de Mataró, a la xarxa Rescat de telecomunicacions.

Hi ha una mesura, de totes maneres, que presenta Convergència i Unió que em fa una certa gràcia, que és la d'elaborar, en un termini de dos mesos, una relació concreta de deu mesures per facilitar l'accés al Cos de Mossos d'Esquadra. Ni nou ni onze; insten el Govern que en faci deu, diguéssim, concretament, eh? És..., bé, no, té la seva curiositat.

En tot cas, hi ha un tema que anem repetint però que és important, que és el decret de la segona activitat.

Mirin, aquí tenen el projecte de decret. Aquest projecte de decret..., aquest decret l'haurien hagut de fer vostès fa anys. Està aquí el projecte de decret, està aquí. Lògicament, el projecte de decret, com a tal projecte, s'ha de negociar amb qui s'ha de negociar, que és amb els sindicats, i s'està en el procés de negociació. L'associació que avui ens acompanya i que saludo, evidentment, ha de ser escoltada; vull recordar que vam votar tots per unanimitat la seva compareixença a la Comissió de Justícia i Dret d'aquest Parlament. Però, en tot cas, l'obligació que té el departament és de negociar-ho amb els sindicats, que s'han presentat a unes eleccions sindicals fa ben poc i que són els que tenen la capacitat legal per incidir en aquesta qüestió. Però no hi ha manca de sensibilitat. Aquí hi ha el projecte de decret que s'hauria hagut de fer fa molt temps.

I, en tot cas, una reflexió final. Jo convido la senyora Ribera que rellegeixi la seva intervenció en la interpellació al conseller. Miri, la ironia és un recurs parlamentari que està molt bé, eh?; s'ha de saber utilitzar, per això. I una cosa és la ironia i una altra de ben diferent la brometa fàcil o la frivoltització de temes que són seriosos. La seguretat és un tema molt delicat, complex, que requereix molt de rigor, primera, perquè de la inseguretat es deriva que hi hagin persones que són víctimes de la inseguretat, i segona, perquè els professionals que treballen per assegurar la nostra seguretat mereixen un respecte, el respecte..., que no dic que vostè els faltés al respecte, sinó que es tractin amb rigor i serietat temes que són seriosos, no amb brometes fàcils, no parlant d'«el Rubalcaba», no dient: «Senyor conseller, ara l'examinaré»... No, això no, això no és així, sincerament. (*Remor de veus.*)

Nosaltres li demanem que tracti amb rigor els temes de seguretat. La seguretat és un tema de país. Evidentment, aquest tema de país s'aborda des de posicions diverses, segons la posició ideològica de cada força política. Però també és veritat que fins ara en aquest Parlament ha existit un gran acord entre les forces polítiques, deixant de banda el PP i Ciutadans, sobre els temes de seguretat. I nosaltres els demanem que es tornin a situar dins d'aquest gran acord. Des del rigor i des del respecte podem pactar futurs acords en altres mocions; des de la brometa fàcil no ens trobaran pactant.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

El senyor Domingo, el senyor José Domingo, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En términos de seguridad probablemente nos pongamos de acuerdo en muchas cosas. Otra cosa es que nos pongamos de acuerdo en el despliegue o en el repliegue, pero en cuanto al tratamiento de las concepciones en materia de seguridad, seguro que hay aspectos en que nos podemos poner de acuerdo. Es decir, no confundamos tampoco los términos, puestos a ser precisos y a aplicar bien las palabras.

Precisamente por ello, porque el concepto de seguridad es muy amplio y esta moción es muy amplia, podemos

decir que es el modelo de moción perdigonada; es decir, se lanzan muchas cosas, y alguna puede que caiga. Entendemos que la voluntad de la moción es correcta, y algunos aspectos merecerán nuestro apoyo y otros no, como es lógico en una moción tan amplia.

Precisamente hablando del despliegue/repliegue, nosotros estamos de acuerdo en agilizar la construcción de las comisarías –no podía ser de otra manera, vistas las condiciones en que se encuentran en estos momentos determinadas comarcas, en las que, por razón de repliegue y esperando el despliegue, todavía no se han agilizado estas comisarías–, pero, vista nuestra posición de parar en estos momentos el despliegue, no podemos coincidir con la fecha fija que se pone aquí, de junio del 2008, y precisamente por eso merecerá nuestra abstención.

Sí que merecerá apoyo el mantenimiento de la seguridad en las comarcas, como no podía ser de otra manera, y de ahí que recibirá el apoyo de nuestra formación.

Se incumplió en su día la moción que aprobó el Parlamento en cuanto a la fecha para la convocatoria de la Junta de Seguridad. Se había acordado que era la de 31 de octubre, creo recordar. Bueno, parece ser, según hemos conocido en estos días, que va a ser próximamente convocada, y además entendemos que no es tanto la fecha como el objetivo que se ha de mantener o se ha de fijar en el orden del día; sí que sería conveniente que en esta Junta de Seguridad realmente se aprobara lo que se dice aquí, las vacantes generadas por los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado en Cataluña. De ahí que merezca también nuestro apoyo esta propuesta.

En cuanto a los diez mandamientos que se prevén en la propuesta 1.4, pues nosotros, que somos un partido laico, y entendiendo que sí que puede tener una referencia, y buena, el concepto de diez, pero, desde luego, no sabemos por qué –en esto coincidimos– pueden ser diez, nueve, ocho... Y, en definitiva, por la inconcreción que merece esta propuesta, tampoco merecerá nuestro apoyo.

Ya hemos manifestado nuestra posición en relación con las manifestaciones no comunicadas, y en la moción presentada esta mañana por el Partido Popular. Sí que entendemos el espíritu de la moción, pero quizá, realmente, la literalidad de la misma no sería correcta, por su propia terminología, y de ahí que procedamos a abstenernos en la misma.

En lo que hace referencia a la coordinación de los distintos cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, hemos presentado en este sentido distintas mociones en este Parlamento precisamente previendo propuestas de resolución pidiendo la unificación de la base común de información entre las distintas fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado y los Mossos d'Esquadra, y de ahí que apoyemos esta medida.

Yo les pediría, en relación con la segunda actividad, al Gobierno y a la oposición, un acuerdo; y lo digo por la Associació per la Integració Laboral - Mossos d'Esquadra. De verdad, no les hagamos venir más; es decir, resolvamos ya de una vez el tema, y que no tenga que tener presencia semanal la Associació per la Integració

Laboral en esta cámara. Se lo pido por ellos, es decir, que es un tema ya casi de humanidad, en el sentido... Me gustaría que realmente, de una forma acelerada, rápida, se dé solución a este tema.

En cuanto a lo que hace referencia a la convocatoria con carácter inmediato de la comisión de gobierno, según establece la ley de seguridad de Catalunya, el sistema de seguridad de Catalunya, las convocatorias de la comisión de gobierno tienen que ser trimestrales. Es decir, no sé hasta qué punto es necesario que sean inmediatas, puesto que por ley tienen que ser trimestrales. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Cumplamos con la norma, y con eso sería suficiente; no hacía falta fijar una inmediatez.

El president

Senyor...

El Sr. Domingo Domingo

Por ello anunciamos que pediremos votación separada de determinados puntos, que anunciaremos en su debido momento.

El president

M'ho hauria de dir ara, senyor... (*Veus de fons.*) Sí, sí. Si m'ho diu ara, ja està...

El Sr. Domingo Domingo

Pues serían los puntos 1.2, 1.4, 2.1 y 5.2.

El president

Senyora Ribera, té la paraula... (*La Sra. Nebrera González demana per parlar.*) Senyora Nebrera? (*Veus de fons.*) Ho farem després –ho farem després. Té la paraula la senyora Ribera per *posicionar-se* sobre les esmenes –ho remarco.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. A veure, respecte de l'esmena presentada pel Partit Popular, acceptarem l'esmena que ens presenta.

Respecte del que...

El president

Quina, quina esmena?

La Sra. Ribera i Garijo

L'esmena, en concret, al punt 4.2.

Respecte del que s'ha dit aquí i del que s'ha parlat sobre la frivolitat, només dir-li, senyor Bosch, que no ho utilitzi com una cortina de fum per eludir responsabilitats o per ser seriós en el compliment des del Govern de les responsabilitats que en matèria de seguretat tenen. En l'acord, en el rigor i en el respecte ens trobaran sempre en matèria de seguretat, i això és el que estem fent.

Anant a les qüestions concretes que han plantejat, és seriós que les comissaries no es retardin, que no s'inicien en barracons. No és seriós dir que van haver-hi retards en

la nostra època i que ara continuen havent-n'hi, o que el decret de segona activitat és per primera vegada que es fa i no s'havia fet abans. Abans se van fer les lleis, després es va fer el pacte, l'any 2003, i a vostès els correspon desplegar-lo. No és seriós parlar de sensibilitat i voler dixer fora del cos totes aquelles persones que tenen incapacitat absoluta i gran invalidesa. Aquesta sensibilitat s'ha de demostrar, i aquesta seriositat també.

Les «biondes», de què s'ha parlat abans... La quantitat que s'hi destina és alta perquè el cost és car, senyora Gomà, el cost és car, de les «biondes». I el que em sembla trist és que amb tant cost només s'hagi fet un quilòmetre, fins ara, i que s'hagi de refer, amb el que ha costat, perquè no passa la normativa corresponent.

La moció que hem presentat és llarga perquè hi han al darrere molts punts concrets. I estem esperant del Govern no només paraules, sinó fets. I l'acord es demostra caminant, no amb paraules. I les polítiques serioses en matèria de seguretat també es demostren practicant-les.

Gràcies.

El president

La senyora Nebrera volia demanar votació separada?

La Sra. Nebrera González

Sí, per demanar la votació separada dels punts 1.1, 1.2, 1.3 i 4.2, i dels punts 2, 3 i 5.2, i dels punts 1.4, 4.1 i 5.1.

El president

Entenc que els tres blocs han estat votacions diferents, no?

(Pausa llarga.)

Doncs, passaríem a la votació.

Votarem en primer lloc, ateses les votacions separades que s'han demanat, el punt 1.2. *(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)* Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Disculpi, senyor president. M'he confós a l'hora de relacionar... És el punt 1.1, no 1.2.

El president

Sí, sí. No, no, ja ho sé.

El Sr. Domingo Domingo

No, no, però és que jo he demanat la votació separada del punt 1.1, no del punt 1.2. Ho dic ara, perquè m'havia confós.

El president

D'acord, però l'1.2 també l'ha demanat el Grup Parlamentari del Partit Popular.

Votem el punt 1.2.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 68 vots en contra.

Votem ara el punt 1.1.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem ara el punt 1.3.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 1 abstenció.

Seguidament, el punt 1.4.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 68 vots en contra i 14 abstencions.

Seguidament votarem el punt 2.1.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 79 vots en contra i 3 abstencions.

Seguidament votarem el punt 5.2.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 79 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament els punts 2.3 i 4.2.

Comença la votació. *(El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.)* S'atura la votació.

El Sr. Llobet Navarro

Al 4.2 demanaríem votació separada..., perquè abans ho havíem demanat en bloc: 1.1, 1.2, 1.3, 4.2. Però, bé, el 4.2 sí que separat del 2.4.

El president

És que he entès que el bloc era 4.2, 2.3... Perdó.

Per tant, votem el punt 4.2.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 68 vots en contra.

Ara votarem el punt 2.3.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

També ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 79 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament els punts 4.1 i 5.1.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjats per 51 vots a favor, 68 vots en contra, 11 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 79 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball (tram. 302-00070/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball. Té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(Pausa. Remor de veus.) Senyora diputada... Senyors diputats, senyores diputades... Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyors diputades, senyors diputats, la moció que avui presentem té com a objectiu millorar el funcionament de la Inspecció de Treball i la Seguretat Social a Catalunya, fer una inspecció molt més eficaç i eficient, sobretot en el que fa referència a les infraccions derivades de l'incompliment de la normativa amb relació a la salut laboral i la sinistralitat laboral. Aquesta moció consta de dos punts.

El primer és instar el Govern de Catalunya que es dirigeixi al Govern central perquè modifiqui la legislació que fa referència als tècnics habilitats de la Inspecció de Treball en matèria de riscos laborals, i perquè aquests tinguin més competències. Nosaltres ho hem manifestat moltes vegades en aquest Parlament, la nostra preocupació per la millora de les condicions de treball dels treballadors i treballadores, per garantir-ne la salut i la seguretat. Són al voltant de noranta persones les que han mort a Catalunya durant aquest any en accidents laborals. A part d'això, també hi han hagut els accidents de treball, les malalties professionals, els riscos psicosocials... Tot això encara és més elevat aquí a Catalunya. Ho hem dit en diverses ocasions i ens hem manifestat en aquest sentit. I també en aquest sentit pensem que la Inspecció de Treball té un paper molt important per combatre aquesta xacra.

Evidentment, la Inspecció de Treball no és l'única mesura que ha d'existir per combatre la sinistralitat i les malalties laborals, però sí que és un element important. Està clar que la conscienciació, la formació, el suport a les petites i mitjanes empreses, també han d'existir; tot això està contemplat en el Pla de govern de prevenció de riscos laborals del 2005-2008. Com també en

algun moment també ens podríem plantejar que la fiscalia hauria d'intervenir en tot el que són els accidents laborals, en alguns casos. Però nosaltres no volem tractar de tot el tema de la sinistralitat laboral, sinó d'una figura molt concreta, que són els tècnics habilitats i les seves funcions per fer una inspecció de treball molt més eficaç.

Aquesta figura es va crear a causa de la manca d'inspectors i subinspectors, i el Govern del Partit Popular en el seu temps va fer aquest decret per habilitar gent, tècnics que fessin aquesta funció. I el Govern de la Generalitat ho va aprofitar contractant cinquanta tècnics habilitats, que ja la consellera en l'àmbit de la nostra interpellació va dir que això havia estat un increment del 50 per cent dels recursos de personal destinats a fer tasques en inspecció de treball. Vam dir-ho també en l'àmbit de la interpellació: la ràtio nombre de treballadors / inspectors a Catalunya i a l'Estat és molt inferior a la ràtio que hi ha de mitjana europea i a diversos països de la Unió Europea. Nosaltres moltes vegades diem: «És que la despesa del PIB en ensenyament a la Unió Europea és tal, i Catalunya volem que sigui...», o diem en sanitat o ho diem en altres coses. Doncs, també volem que, en el que fa referència a la Inspecció de Treball, en aquesta ràtio ens puguem assemblar, apropar-nos a la Unió Europea.

I és per això que el Govern fa un esforç. En va contractar cinquanta; ara, en els nous pressupostos, en contractarà vint-i-cinc de nous. Aquest esforç estaria bé que anés acompanyat que fos molt més eficaç i eficient la contractació d'aquestes persones. I és en aquest sentit que nosaltres pensem que la legislació estatal s'ha de canviar.

I s'ha de canviar en dos sentits, donar-los més competències. Un, en el sentit que intervinguin en tot el procés, i –ho deia la consellera– pot ser que hi hagi tècnic habilitat que vagi a inspeccionar una empresa a on hi ha un greu risc que hi pugui haver un accident i no pot parilitzar-ho, sinó que ha de fer l'informe a la Inspecció de Treball, i després ha d'haver-hi una altra visita; per tant, és en aquest sentit. I després, per una altra banda, també que puguin intervindre en el que són els riscos psicosocials. Aquesta és la primera part.

I la segona part és, evidentment –i aquí recullo una esmena tècnica que han fet Esquerra Republicana i el Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi–, que en la Inspecció de Treball els traspassos es facin ja. És una vergonya que el Govern central ho estigui retardant. L'1 de gener, els traspassos havien d'estar a Catalunya, i és en aquest sentit que nosaltres exigim aquests traspassos ja, i en aquest sentit donem tot el nostre suport al Govern de la Generalitat per la feina que està fent.

També hem vist que no hi ha hagut cap partit, a part de Convergència i Unió, que hagi presentat esmenes. I cal dir..., en tot cas, ja ho veurem, però que el que fan les esmenes de Convergència i Unió és fer una altra moció; és una altra moció; no és aquesta. *(Veus de fons.)* Eh? I aquesta...

El president

Senyora Civit...

La Sra. Civit Illa

I aquesta altra moció, en tot cas –sí, ja acabo, senyor president–, ja li contestaré després, però és una nova organització i unes noves funcions. Hem creat un consell de relacions laborals; hi ha una comissió sobre la inspecció. Penso que, sobre el que vostès plantegen, estaria bé que es tractés en aquell àmbit.

Moltes gràcies.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb el Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per defensar-les, l'honorable senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. En primer lloc, per manifestar plenament l'acord amb la moció subsegüent plantejada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

I només defensar aquesta matisació, aquest èmfasi en el tema que, mentre la moció parlava d'«iniciar la negociació per al traspàs», plantegem que el que s'ha de fer és, per reconeixement de la realitat, «continuar negociant», continuar negociant aquest traspàs, perquè el Govern de la Generalitat ja ha encetat, junt amb el Govern de l'Estat, la comissió o l'organisme bilateral per discutir aquest traspàs.

Dit això, reiterar el nostre suport i la nostra coincidència en els termes de la moció subsegüent, bàsicament perquè, com deia ara fa un moment la diputada que l'ha presentat, estem en un moment en què tornem a repetir quelcom que en la història de la Inspecció de Treball ja ha succeït. Va haver-hi un moment en què, relacionats amb els temes d'ocupació, un conjunt de funcionaris públics que estaven treballant, vetllant per una part petita de totes les tasques que té la inspecció, com era el control de la contractació..., va arribar un moment que tothom vàrem coincidir que era un reforç fort i evident per a la Inspecció de Treball que aquells col·lectius de treballadors, de funcionaris públics, assolissin la condició de subinspectors en àmbits d'ocupació, amb funcions en petites empreses per poder fer, per poder desembossar la funció de la Inspecció de Treball.

Aquesta és la idea que hi ha darrere quan plantegem que aquests tècnics habilitats puguin arribar a fer aquestes funcions; per tant, evitant burocràcia, agilitant la tramitació d'expedients, establint-ho amb competències concretes, en un tema en què el Govern de la Generalitat té competències. I també aquí plantegem ja una de les primeres línies de com pensem que el sistema estatal, únic a nivell de tot l'Estat, però organitzat en serveis diferents amb les comunitats autònomes..., es poden mantenir tots aquests criteris que nosaltres plantegem, d'unitat, concepció integral, unitat d'actuació, ingrés únic i dotació de recursos; també la Generalitat amb aquests tècnics pot fer la seva aportació, la seva aportació per millorar-ho. Ho deia la consellera i es repetia ara: sobre una plantilla d'uns cent quinze inspectors, aportar cinquanta persones

és incrementar-ne el 50 per cent, però aquest any veurem que hi aportem el 75 per cent, millorem els recursos.

Des d'aquesta perspectiva, és evident que els dos punts van en una direcció: exercir les competències, exercir-les en col·laboració amb el conjunt de l'Estat, millorar l'actuació, amb un objectiu, que això repercuteixi en la millora de les condicions de treball i en la reducció de la sinistralitat. Des d'aquesta perspectiva, creiem..., i esperonem el Govern a continuar en aquesta línia de negociació i a incorporar també aquests recursos i afavorir que els recursos que hi posem siguin els més eficaços possibles per a l'objectiu que busquem, que és reduir la sinistralitat a les empreses catalanes.

Des d'aquesta perspectiva, només dir que votarem a favor de la moció presentada pel Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El president

La senyora Meritxell Borràs defensarà les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera, aquesta moció subsegüent a la interpellació que vam veure, doncs, fa quinze dies impulsa o vol impulsar, amb una voluntat de fons que compartim tota la cambra, que és millorar la prevenció dels riscos laborals..., i planteja, des del seu punt vista, lògicament, fer més eficaços les eines de què disposem per treballar en la matèria de prevenció de riscos laborals; per tant, disminuir la sinistralitat laboral i millorar la salut en el treball.

El fet sorprenent, per nosaltres, és que en la interpellació, i també en la moció, tenint en compte que un dels elements més importants, més innovadors també, del nou Estatut és el traspàs de la Inspecció de Treball i la Seguretat Social, en el seu article 170..., és que la interpellació, i també gairebé, bàsicament, la moció subsegüent, no es basen en aquest fet, sinó que es basen, almenys la interpellació d'una forma exclusiva, en les funcions dels tècnics habilitats en matèria de vigilància i control de prevenció i riscos laborals, volent-los equiparar, amb les seves paraules, al que és el cos d'inspecció, per tant no anant a allò que verdaderament és essencial, que és el traspàs del cos de la inspecció, sinó que, com que segurament veuen que aquest tema és molt difícil, doncs, escolta'm, de moment, posem-hi pedaços i treballam per tal que els tècnics habilitats en matèria de vigilància i control de prevenció, doncs, tinguin més recursos, no?

I d'aquí neix el punt número 1 de la moció, en què vostès demanen més competències. I algunes d'elles jo entenc que en l'àmbit de treballar en el que són els riscos psicosocials, entenem que segurament podrien anar més enllà del que actualment s'hi va, i així ens diuen que en algunes comunitats autònomes de l'Estat espanyol s'està fent. Però no hi entrarem, aquí.

Nosaltres creiem, sincerament, que el cos tècnic fa unes funcions que el cos d'inspecció no pot fer, que són mesures, és fer analítiques, fer medicions... Sí, sí, sí, el cos

d'inspecció també necessita uns tècnics que els ajudin. I per tant, en aquest sentit, és fonamental també la seva presència.

Però nosaltres creiem, en el fons, que aquesta moció que vostès plantegen evidencia el fet real, i és que el traspàs de la inspecció ens queda molt lluny. Tant és així, que vostès sol·liciten..., i ens preocupa, i molt, que en la moció digui que «es declara la necessitat de fer efectiu amb agilitat el traspàs de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, i insta el Govern a *iniciar* la negociació». És clar, lògicament, s'han hagut d'esmenar vostès mateixos, perquè en la moció evidencien que no s'ha iniciat re; que vostès ho han anunciat, que han dit, des de l'any 2004 el conseller Saura va dir que aquest era un tema important, vital, que era un element vital de les transferències que s'havien de fer de l'Estat, i que a més a més amb el nou Estatut ho tornaven a avalar, i la consellera ho ha dit en la mateixa cambra, però la realitat és que aquest tema està molt verd. El juliol del 2007 ens han dit que han fet la ponència, però ni tan sols això ho valora la seva moció. La seva moció ens diu que s'iniciï —que s'iniciï— el que és, doncs, la negociació.

Per tant, vostès mateixos es posen en evidència, no?, i s'autoesmenen, perquè no quedi tan clar que tot plegat és una obra de teatre, si em permeten, és un pur parlar, és una foto, però que en el fons, doncs, no hi ha re, no hi ha re substancial que ens garanteixi que d'una forma relativament ràpida i imminent això serà una realitat. Una realitat necessària per poder treballar en la línia que nosaltres creiem que és fonamental, que és el traspàs del cos de la inspecció, un avenç important que es fa amb el nou Estatut, no?

Per tant, vostès demostrin que el més calent és a l'aiguera, i això és fruit que el Govern central no té la voluntat del traspàs; vostès ho saben, el Govern central no té la voluntat del traspàs, de cap manera. Però el que és més greu i, per nosaltres, més preocupant és que vostès no tenen la capacitat de desencallar tot això, no tenen la capacitat que això canviï. El Govern central no té la voluntat, però el Govern de la Generalitat de Catalunya no té la capacitat de canviar les coses.

I, per tant, això és un drama per al país, amb sinceritat, perquè, amb aquest Govern tan amic, a vegades s'és tan amic que no se'ls pot demanar ni allò que ens correspon. I per tant, d'aquesta manera, no podem avançar en el que és fonamental per al país (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que és avançar en l'àmbit de millorar la situació dels riscos laborals, la salut laboral a la feina. I per tant, escoltin, no posin pedaços, que el cos o, més ben dit, els tècnics...

El president

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

...els tècnics —sí, acabo de seguida, president, si em permet— puguin fer la seva feina en investigació, en prevenció, en totes les mesures que, evidentment, han de fer, però que qui faci la feina en l'àmbit dels riscos laborals i de la salut laboral siguin aquells a qui els correspon:

el cos de la inspecció. Per tant, que ens traspassin la inspecció, i no posem un pedaç, manca de la voluntat del Govern central i de la incapacitat del Govern que vostès defensen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posició els grups. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, començo dient d'entrada que, evidentment, el nostre grup donarà suport a la moció que presenta la companya d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, evidentment, perquè és un traspàs absolutament essencial per assegurar un aspecte de cara a un dret fonamental, com és la salut en el treball i la lluita contra la sinistralitat laboral. És evident que necessita una inspecció de treball que estigui amatent perquè aquestes qüestions es desenvolupin adequadament en els centres laborals, però al mateix temps també és un element importantíssim per disposar d'una economia competitiva, d'una economia en la qual les empreses no tinguin un absentisme laboral, no tinguin unes baixes derivades, precisament, del fet que no estem prou atents que aquests assumptes es resolguin.

És un dels pocs traspassos que contempla l'Estatut retallat. Jo..., la senyora Meritxell Borràs, aquest discurs abrindant que fa..., bé, doncs, és que va ser dels pocs que van deixar vius, eh?, vostès mateixos, en el seu pacte amb el senyor Zapatero, un dels pocs que van deixar vius. I, per tant, aquest abrindament que vostè porta al Parlament de Catalunya, doncs, esperem que el porti a l'hora de..., quan canviï el marc polític —perquè un dia canviarà, ja li ho ben asseguro—, doncs, també estigui amb aquest abrindament a favor d'ell.

També estem preocupats, i hem de reconèixer que la situació a hores d'ara no és senzilla. L'altre dia un personatge com el senyor Gerardo Díaz Ferrán, que coincideix que és president de la CEOE, un d'aquells de la caspa centralista a Madrid —hi ha coses que no canviem—, deia que s'oposava de forma contundent al traspàs i afirmava que «esto no va por buen camino». Bé, exactament no sabem què és el que no va *por buen camino*, segurament és ell que no va pel bon camí, perquè al segle XXI que encara els criteris del nacionalisme unitarista espanyol passin per davant dels criteris i del principi de subsidiarietat, de proximitat, d'eficàcia, d'eficiència, doncs, realment és absolutament preocupant.

I això no és atribuïble, senyora Borràs, ni a aquesta cambra ni al Govern de la Generalitat. Això és atribuïble a una estructura d'estat que o s'aborda tal com és i es plantegen solucions tal com és, o realment no arribarem a solucions de fons. Perquè vostè creu, senyora Borràs, que si fos la consellera de Treball aconseguiria aquest traspàs de forma immediata? Gràcies a què? Pot explicar quina és exactament la força diferencial que vostès poden tenir? Aquí el que hem de fer, si és que hem de fer alguna cosa, és posar-nos d'acord en aquesta cam-

bra, anar junts a defensar que aquest traspàs es faci des de Madrid al més ràpidament possible, no anar a posar «cunyes» i anar a posar diferències de criteri com si uns aquí fossin millors que els altres per aconseguir les coses des de Madrid, i realment aconseguir que això és vagi desencallant.

També hem de dir que el senyor Zapatero evidentment no és lleial amb Catalunya. Però això ja ho sabem. Però si va ser qui va dir que recolzaria l'Estatut que aprovés aquesta cambra parlamentària. Aquí no se'n ha de dir que ara resulta que perquè hi ha no sé quin govern el Zapatero no és lleial. No, el senyor Zapatero, com el PSOE, com tots els partits nacionals i nacionalistes espanyols no són lleials amb Catalunya perquè tenen altres criteris, perquè els primen altres criteris i altres prioritats,

Per tant, si ens en volem sortir, crec que hem de deixar el partidisme a banda, que hem de deixar d'intentar treure rèdits a curt termini i propostes tàctiques de vol gallinacci de curta volada, i fer acords de cambra parlamentària, acords nacionals, que és l'única forma que podem anar realment a treure'n alguna cosa a Madrid.

Per tant, senyora Borràs, i a tota la cambra, el que hauríem de fer és votar a favor d'aquesta moció i anar plegats a fer força, no aprofitar aquí buscar bons i dolents a veure qui està més o menys capacitat, perquè el resultat davant de Madrid serà exactament el mateix, governin uns o governin els altres, i per això, des del nostre grup si alguna cosa sempre hem afavorit és que hi hagi pactes nacionals sobre qüestions de fons i sobre qüestions que són imprescindibles per a Catalunya, i aquesta ho és.

També volem fer una interpretació de la moció que ens presenta la diputada Civit. Quan es parla en el punt 2.1, podríem dir..., que és això que hi diu «concepció única i integral del sistema d'inspecció de treball i seguretat social», per nosaltres la concepció única i integral és que aquest sistema estigui funcionant de forma integrada en el que ha de ser el sistema d'inspecció del treball i seguretat social de Catalunya, no, en cap cas, integrat en un sistema espanyol a partir d'uns criteris que es decidirien des de Madrid i que simplement aquí faríem una gestió de gestoria sobre el que ha de ser una inspecció de treball, que ha de tenir uns criteris propis fonamentats en l'estructura productiva del país.

I, per últim, dir que per Esquerra Republicana això és un pas endavant en el marc català de relacions laborals; és un primer pas important, però que ha d'anar en el futur acompanyat d'altres passos, com ha de ser aconseguir un marc de negociació col·lectiva pròpia, i, per tant, també ho situem dins d'un marc més generalista.

Per tant, senyor president, donarem suport a aquesta moció. I una vegada més una crida a la unitat si volem realment treure'n alguna cosa de profit del que aprova aquest Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, venim aquí..., ja d'entrada per dir-li, senyora diputada, que el vot del nostre grup serà un vot negatiu als dos punts de la seva moció, i tractarem d'explicar el motiu del perquè.

Tota moció és fruit realment d'una interpellació. Jo he llegit molt deteniment la seva interpellació, i la seva interpellació no deixa realment de sorprendre que amaga dos conceptes per nosaltres molt importants.

Li parlaré del primer punt. Sobre el segon punt, doncs, jo penso que vostè ha aprofitat que el Pisuerga passa per Valladolid –o si ho vol en to català li diré que l'Ebre per Tortosa– per introduir una esmena –que vostè havia presentat al Grup Mixt ja em penso que a l'altre Ple– amb el tema reiteratiu d'inspecció. Per tant, vostè ha aprofitat aquest tema per introduir aquest punt, que jo penso que no ve ni a la interpellació que vostè va fer, ni tampoc al cas concret, sinó a reiterar el que vostès van presentar.

Però, fixant-me concretament, o fixant-se, el meu grup, amb el que és el primer, que és el que parla realment de les competències dels tècnics habilitats, doncs, escolti'm, em sorprèn moltíssim. Sempre que no funciona una cosa, la culpa és de Madrid; sempre que una cosa no va, la culpa és de Madrid. I miri vostè, vostè aquí el que està demanant és més competències per als tècnics habilitats. I jo penso que aquí vostè està amagant dues qüestions: la primera qüestió que vostè està amagant és tota la gestió negativa total i absoluta que estan tenint vostès amb sinistralitat laboral. I en això les dades penso que són les més clares i les més concises per dir-ho.

Vostè va dir en la seva interpellació que des del 2003 havia tingut una lleugera recuperació en el tema de sinistralitat. Permeti'm, senyora diputada, que li digui que això no és veritat, que no és cert, perquè si nosaltres agafem les dades de l'Observatori de Treball ens adonem que des del 2005 al 2006 hi han hagut 10.305 accidents més a Catalunya. Són dades de l'Observatori de Treball del Departament de Treball. Per tant, penso que no són dades que s'hagin tret d'algun lloc a part.

Però, miri, per reflectir més aquesta negativa gestió, li diré que, si anem al que és mortalitat comparativament del que és l'any 2005-2006, són quaranta-un morts més per accidents de treball. Déu n'hi do!, quaranta-una víctimes més. Això vol dir que realment s'està millorant la sinistralitat laboral?

Però, miri, com aquí sempre que es parla de Madrid i es diu que la Comunitat de Madrid..., permeti que els fiqui un exemple. He volgut buscar comparativament algunes comunitats autònomes i he hagut de buscar aquelles comunitats autònomes que tenen una relació quant a la població activa. I he agafat Andalusia, he agafat Catalunya, com és obvi, i Madrid. Doncs, miri, sobtadament a Catalunya són 163.000 els accidents el 2006; 163.000,5 a Andalusia –dos governs, per cert, socialistes, com el de Catalunya, tripartit; a Madrid, 140.000. La diferència: 23.000 accidents més a Catalunya.

Penso que són dades més que suficients per demostrar que vostè... –i ara vaig a la segona part del posicionament. Vostès pretenen realment que donant més competències als inspectors, competències sancionadores, coercitives, vostès pal·liaran realment el que és la sinistralitat? Vostès pensen que amb aquesta mesura seran capaços realment de poder evitar més accidents de treball? Creguin que no.

Hi han unes altres mesures millors que la que vostès estan proposant sobtadament, que és sancionar l'empresari, fer culpable l'empresari, fer mesures coercitives a l'empresari. I sap què vol l'empresari? No vol sancions, vol mesures preventives, recursos i cultura de prevenció.

I, per tant, deixem ja aquest debat tan estèril que quan fa mal alguna cosa sempre mirem a Madrid. Mirem-nos una mica nosaltres, que possiblement el mal el tenim nosaltres, i el recurs per solucionar-lo està en un govern tripartit, que per cert, presenta una moció que sobtadament amb una esmena del mateix equip de Govern, i precisament, si vostès volen instar Madrid, no hi ha el Partit Socialista o el senyor Montilla que pertanyen al Partit Socialista Obrer Espanyol? Per què ho fan, això? Facin-ho directament. Això vol dir que vostès pesen molt poc a Madrid i que a Madrid no se'ls fa cas.

Moltes gràcies..., o que el senyor Zapatero els fot un cop més al cap!

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor José Domingo en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Esta es una moción trampa, y es una moción trampa porque, primero, establece una indeterminación tan grande en los términos que no dice nada. Decir que se inste al Gobierno de la Generalitat para que a su vez traslade al Gobierno del Estado la necesidad de modificar el marco normativo en materia de vigilancia y control de cumplimiento en la materia de prevención de..., para ampliar suficientemente las competencias del personal técnico habilitado en la realización de funciones de comprobación de este... ¿Qué competencias? Habrá que concretarlas; todas, las sancionadoras, la de los riesgos psicosociales, como aquí se ha..., las de expedición de actas de liquidación... ¿Cuáles son las competencias que se pretende...? No tiene seguridad, pero, bueno, puestos a meter, lo metemos todo.

Y después añaden: «Y permitir...», para permitir que constituyan un instrumento igualmente eficaz que la inspección de trabajo y seguridad social en la lucha contra la siniestralidad laboral. ¿Estamos tratando de equiparar el cuerpo de técnicos habilitados con el cuerpo de inspectores de trabajo y seguridad social? ¿Se está pretendiendo eso? Es decir, ¿lo que se está pretendiendo es que si no hay traspaso realicen las funciones de la inspección los técnicos habilitados?, pregunto.

De la descripción de la moción no sé a dónde se va –no sé a dónde se va. Por eso quiero decir que no podemos

apoyar a una moción tan genérica que no dice casi nada pero lo puede decir todo. Es decir que no nos fiamos de este primer punto y de ahí que no podamos apoyarlo.

Está claro que ahora mismo las funciones de los técnicos habilitados de vigilancia y control son las funciones de colaboración con la Inspección de Trabajo y Seguridad Social según establece propiamente el Decreto 12/2006 que los creó en Cataluña.

En todo caso, nos parece positivo que se incremente el número de técnicos habilitados, le felicitamos en esa medida. Quizás insuficientemente. Incrementémoslos más para precisamente subir la ratio, puesto que se están estableciendo unas funciones, sin duda imprescindibles, como es la de colaboración con la Inspección de Trabajo.

Pero es que el problema está en la indeterminación de todo. Ahora cabo de escuchar al señor Uriel Bertran, que reclama una concepción única y catalana integral del sistema de la Inspección de Treball i Seguretat Social, es decir, un modelo catalán de sistema de inspección de trabajo y seguridad social, y me quedo sorprendido, ¡asintiendo entusiastamente a la señora Civit sobre ese modelo! ¡No habíamos quedado en eso en los últimos debates! En qué quedamos, ¿va a haber un sistema de inspección catalán de trabajo y seguridad social, o va a haber un sistema de inspección de trabajo y seguridad social en toda España?

Yo creo que el grado de confusión que se ha alcanzado aquí entre los distintos grupos parlamentarios y las distintas pretensiones hacen inviable ese modelo, porque, sinceramente, *conseller* –ya que está aquí se lo digo–, no creo que exista un modelo, no se ha pensado el modelo para el traspaso. ¿Cuál es el modelo que se va a establecer? Si es un sistema integral catalán de seguridad social, a partir de ahora ¿van a gestionar las prestaciones de seguridad social la comunidad autónoma catalana? Ya le gustaría al señor Bertran, estoy seguro. Pero ese no es el modelo, porque, señor Bertran, la OIT, cuando habla de autoridad central, todavía habla d'estados, por regla general. Y en este caso, mientras que..., entiendo su postura, es decir, para conseguir la inspección de trabajo debemos ser un estado, y si no somos un estado no conseguiremos la inspección de trabajo. Pues, bueno, dejémoslo mucho más simplemente y mucho más sencillo. Como ahora ya somos un estado, España, y tenemos una inspección de trabajo, tiene que haber una autoridad central clarísimamente coordinada e integrada. Eso no quiere decir que haya competencias en materia de inspección de trabajo, en materia de salud laboral que correspondan a las comunidades autónomas.

En definitiva, yo creo que, en estos momentos, ni los agentes sociales, ni el Gobierno central, y a pesar de algunos pronunciamientos de hoy mismo, o de ayer, de algún sindicato que lo ha realizado con tono de urgencia quizás debido a la existencia de esta moción hoy, a pesar de eso ninguno, ninguno desea todavía el traspaso, porque entre otras cosas no hay modelo de traspaso, no se ha establecido cómo se va a hacer, y en tanto que no se pongan las cartas sobre la mesa y se defina si alta inspección, si consorcio o cómo se va a hacer, es muy difícil que se concrete el traspaso.

Evidentemente ya les anuncio que votamos que no, entre otras cosas porque estamos en contra del traspaso.

El president

Senyora Civit, pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Evidentment, nosaltres recollim l'esmena del Partit Socialista, Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, que penso que és una esmena tècnica, i evidentment no recollim les de Convergència i Unió. Per què? Perquè, a veure, nosaltres el que pensem és que realment el que és un drama de país és que no ens haguem volgut posar d'acord en una cosa tan senzilla com aquesta, realment. Miri, no pot ser el tot o el res, que o ens donen la inspecció o no fem res; no, això no. Hem d'intervenir per exigir els traspassos de la inspecció a Madrid, que és el punt número dos, i el mateix per implementar mesures perquè la nostra inspecció de treball sigui més eficaç.

Jo penso que el problema de fons..., diré ben clar quin és, i és... Per què hi ha la sinistralitat laboral? Per què hi ha la...? Per una qüestió de precarietat laboral. I està definit. Com més contractes temporals i precaris hi han, és més alt el nombre d'accidents laborals. I això amb dades està demostrat. I això és causa de les diverses reformes laborals que va fer el Partit Popular amb el suport de Convergència.

I és aquí a on no volen entrar, i per això hi ha aquest nivell de sinistralitat laboral. Que la qüestió no és si a Madrid o a Catalunya o a Andalusia n'hi ha més o menys. Jo no entraré a discutir això. Jo dic: «A Catalunya n'hi ha.» El 2007, des que hi han els tècnics habilitats, ha disminuït el nombre de morts el 2007, però encara n'hi ha molts i, per tant, hi hem de posar mesures. I les mesures són la proposta que nosaltres fem.

Evidentment, seran complicats, o seran difícils, els traspassos. Hi serem. Ara, no és el mateix els traspassos si governa el Partit Socialista que si governa el Partit Popular. (*Remor de veus.*) No qualssevol governs són iguals. I això ho sabem, i l'experiència hi és.

I, finalment dir que..., quin és el traspàs i quin és el model? El que hem pactat en l'acord estratègic. I què diu la segona part de la nostra moció, que diu: «Un únic model genèric», etcètera? Doncs, el que hem acordat en l'acord estratègic, re més. I nosaltres respectem l'acord estratègic, que és així com ho hem posat. Per tant, jo diria que és una llàstima que no haguéssim pogut fer pinya en aquestes dues coses: en el canvi d'aquesta legislació laboral i en l'exigència dels traspassos de la inspecció de treball a Catalunya. Però, en fi, desgraciadament, són altres els interessos que ja estan per davant.

(*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*)

El president

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

Sí, senyor president, per contradiccions. (*Pausa.*) El Grup de Convergència i Unió no dubtaria a votar favorablement la moció que haguessin presentat els grups del Govern si verdaderament allò que ha dit, «exigir els traspassos», hi constés. Simplement, diu que «s'iniciï», i demostra que a dia d'avui no s'ha fet res. Per tant, l'únic que ha fet el Govern és pures paraules. No hi ha res a darrere, i vostè mateixa ho ha dit: «El que vol aprovar aquesta moció no és res més que l'acord estratègic», que li recordo que naixia el 2004 i mor el 2007. Morirà el 2007, sense tenir encara aquestes competències.

Gràcies.

El president

Senyora Civit...

La Sra. Civit Illa

Senyora Borràs... (*Remor de veus. Pausa.*)

El president

Senyora Civit, si ha dir alguna cosa, ho hauria de fer ara.

La Sra. Civit Illa

Senyora Borràs, vostè no ha escoltat. Ha dit que jo he recollit l'esmena..., a on no diu «s'iniciï», sinó «es continuï».

El president

No havent-hi en aquest cas petició de votació separada, posarem directament la moció a votació.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 68 vots a favor i 63 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 302-00071/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el sistema ferroviari, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

(*Pausa.*)

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat –que surt–, senyor conseller de Política Territorial, procedim a substantiar aquesta moció subsegüent a la interpellació. A la interpellació vam plantejar tres temes: primer, determinar les responsabilitats que tenia el Govern de la Generalitat en l'incident que es va esdevenir a l'Hospitalet de Llobregat, concretament al túnel del Gornal; segon, plantejar la necessitat d'incorporar nous mecanismes

de gestió en l'àmbit ferroviari, i tercer tot el paquet d'indemnitzacions, justament al conjunt de ciutadans que van patir una actuació maldestra, una actuació no pertinent, una actuació, si m'ho permeten, negligent del Ministeri de Foment de l'Estat espanyol.

Del primer punt no en parlarem, no n'hem volgut parlar en aquesta moció. Estem esperant que el conseller comparegui per explicar el que va passar. I els antecedents que tenim no són excessivament positius, en el sentit que vostès, els tres partits que donen suport al Govern, van impedir que el conseller de Política Territorial comparegués a la Comissió de Política Territorial arran d'una proposta del Partit Popular. Esperem que quan se substanciï la nostra tinguem més marge de maniobra. Però aquest tema nosaltres no el deixarem. Creiem que no hi va haver una actitud del tot adequada del Govern de la Generalitat. I quan tinguem tots els elements sobre la taula haurem de veure si exigim responsabilitats o no. Pel que sembla, hi ha bastants elements foscos avui, encara. I vostè tindria, té l'obligació de comparèixer en aquest Parlament, no perquè li demani l'oposició, sinó per compte propi.

Segon element que plantegem –i ja entro a descriure els continguts d'aquesta moció–, que és dret a decidir en matèria d'infraestructures. Vam sortir 700.000 catalans i catalanes al carrer demanant que volíem el dret a poder decidir sobre allò que ens afecta directament, i aquesta moció posa aquest element sobre la taula. En una situació en què pràcticament tot està aturat, que vostès mateixos, el Govern, han reconegut el seu fracàs. I diuen que a la propera reunió de la Comissió Bilateral, si és que finalment es produeix, no hi anirà res, que no hi ha teca, que no hi ha matèria, que aquella promesa –se'n recorden?–, l'enèsima promesa del president Zapatero, que el dia 1 de gener estaria transferit el servei de Rodalies, s'ha acabat en no res. I vostès en tenen la responsabilitat.

Però aquesta moció va més enllà. Aquesta moció el que diu és: «Escolti, no podem tenir la gestió de l'operadora, del servei, si no controlem la infraestructura.» Podem tenir els millors trens del món, però si la infraestructura la continua gestionant Madrid, la continua gestionant la senyora Magdalena Álvarez, la continua gestionant Adif, les coses no aniran bé.

I, per tant, plantegem dos horitzons: Objectiu final, que se'ns transfereixi la titularitat de les infraestructures via 150.2, i, segon, mentrestant aconseguim l'encomanda de gestió. Mentre les estacions..., senyores i senyors diputats, l'estació de Sants la gestiona l'Adif. Hi ha una quantitat molt important d'estacions que continua gestionant l'Adif. El manteniment el fa l'Adif i s'ha demostrat que no té la capacitat de fer-ho. Per tant, el que demanem és dret a decidir, capacitat operativa per poder resoldre els temes. Això és el que els posem sobre la taula.

Segon paquet d'aquesta moció, de dir anem a compensar aquells usuaris que s'han vist perjudicats per aquest mal servei, i, per tant, descrivim tot un seguit de mesures indemnitzatòries. Ho demana Convergència i Unió només? No, ho demanen els usuaris, però el Síndic de

Greuges ens insta a tots plegats a tirar endavant tot un paquet de mesures indemnitzatòries.

Quan hi va haver el que hi a haver en el tema de l'apagada, el Govern més o menys es va espavilar. Quan la responsabilitat és del Govern espanyol, el Govern de la Generalitat i el tripartit fan un pas enrere.

Nosaltres els demanem –molt ràpidament– indemnització a tots els usuaris perjudicats, no que els tornin el bitllet només: indemnització més bestreta, més l'avançament que pugui fer el Govern de la Generalitat. Segon, que també aquells usuaris dels serveis de mitja distància puguin veure compensats els problemes amb el 50 per cent de descompte. Tractar de la mateixa manera els usuaris de Ferrocarrils de la Generalitat com es tracta els usuaris de Rodalies. Compensar aquells veïns que tenen habitatges afectats. Sanció pel mal servei des de l'1 de gener del 2006. Utilitzar l'Agència Catalana del Consum i que l'Estat indemnitzi Ferrocarrils de la Generalitat pel lucre cessant.

Els demanem bàsicament això, estar al costat dels usuaris. I vostès tenen aquest dilema: o estan al costat de Madrid o estan al costat dels usuaris. Ens agradaria creure que vostès encara consideren que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya són la raó bàsica per la qual fem política.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Per presentar l'esmena presentada pels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

(Remor de veus.)

Si us plau...

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades, amb tota la tranquil·litat que dona la bona consciència d'estar treballant pel poble de Catalunya (*forta remor de veus*), com acaba de fer el grup dels socialistes catalans avui a Madrid en aprovar i aixecar el veto del Senat que Convergència i Unió, en una rara interpretació (*remor de veus*), en una rara interpretació...

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Labandera Ganachipi

...del concepte del dret a decidir, eh?, va decidir actuar contra el poble de Catalunya (*forta remor de veus*), contra el Govern de Catalunya, contra l'interès general de la nostra nació. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau. Un moment, un moment, senyor Labandera. Si us plau, continuem debatent la moció, si us plau. (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Vostès han optat per una interpretació del dret a decidir a favor del PP (*remor de veus*), dels interessos generals, polítics..., no generals, sinó polítics i sectorials del Partit Popular. Vostès han estat al costat del Partit Popular al Senat i avui al Congrés. I, per tant, aquesta és la conclusió.

I, per això, senyor diputat, la tranquil·litat meua és absoluta, perquè l'interès que mou aquesta esmena, i passo a referir-me a ella, justament va en la línia d'allò que fa i està fent el Govern de Catalunya. Hem presentat una esmena de substitució en la línia de: primer punt, «establir els criteris i negociar amb el Govern de l'Estat la creació d'un consorci interadministratiu encarregat de la realització de les obres de les grans infraestructures ferroviàries, com poden ser els accessos al port, els túnels per la línia d'alta velocitat, la duplicació de la línia Barcelona - Vic i el nou accés ferroviari a l'aeroport.» Aquesta és una proposta responsable, aquesta és una proposta de govern. En aquest sentit, s'ha manifestat el Govern de Catalunya, s'ha manifestat l'Ajuntament de Barcelona, s'han manifestat els grups que donen suport al Govern. I això realment mereixeria el suport de la cambra, mereixeria l'acceptació dels grups de l'oposició, del proponent de la moció i, sobretot, el suport d'aquesta cambra, perquè donaríem un pas real i efectiu en la millora de la gestió de les obres públiques.

I amb relació també, senyor Rull, al punt 1, vostè recorre al 150.2 perquè creu que per aquesta porta, per aquesta via, doncs, es poden tenir per a Catalunya més competències. Nosaltres considerem que en l'àmbit competencial tenim un estatut, aprovat molt majoritàriament a Catalunya, amb un resultat de referèndum molt important, que és realment l'eina bàsica que permet incrementar la capacitat competencial del país en matèria d'infraestructures. Però li haig de recordar, senyor Rull, que vostè fa una estranya coincidència, amb aquesta proposta. Jo li vaig sentir aquesta proposta a un partit d'implantació espanyola, el Partit Popular, quan deia: «No cal un nou estatut a Catalunya. Explorem la via del 150.2.» Exactament el que vostè ve a plantejar avui aquí. Una segona –o tercera– estranya coincidència, que ens aventura que tindrem en els propers mesos, senyor Rull, més coincidències d'aquestes. Que no són tàctiques; jo penso que són ideològiques, conceptuais. En temes clau per al país, la dreta catalana tria primer els interessos de la dreta que els interessos de Catalunya, i això, senyor Rull, no cal..., li ho dic moltes vegades, però avui li ho torno a repetir: és curiosa i estranya aquesta coincidència.

Amb relació al punt 2, només li faré una sèrie de preguntes. Us proposem fer un seguiment de les mesures de compensació, aquelles que ja estan en el camí, treballades pel Govern de la Generalitat. Us proposem negociar, conjuntament amb els ajuntaments, les mesures compensatòries als municipis, que estan compromeses, que s'han de concretar i s'han de desenvolupar. Us proposem negociar amb l'Estat un conjunt de les indemnitzacions, i us negareu? Us oposeu al Pla urgent de rehabilitació de les estacions de la línia C-2, de l'adaptació als problemes de mobilitat de les persones? En realitat, jo crec que és molt difícil justificar la nega-

tiva a aquesta esmena. I la negativa a aquesta esmena, senyor Rull, us posa, o posa Convergència i Unió, més a prop del divan del psicoanalista que de la taula de les responsabilitats de govern.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats... En cas que no s'accepti l'esmena, votarem en contra de la moció de Convergència i Unió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, el primer que s'ha de dir és que l'esmena presentada pels grups que donen suport al Govern recull gairebé totes les qüestions que planteja la moció de Convergència i Unió, excepte una. Recull la creació d'un consorci interadministratiu encarregat de la realització de les grans infraestructures; negociar l'encomana de gestió de la Generalitat a l'àmbit viari, ferroviari i hidràulic; negociar la dotació del consorci amb pressupost i equip tècnic; acordar les transferències del servei de rodalies dins l'actual legislatura estatal acompanyada del finançament i dels recursos necessaris; obrir el procés de negociacions de la transferència dels serveis ferroviaris regionals de competència estatal; fer el seguiment de les mesures de compensació als usuaris de rodalies i ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; negociar amb els ajuntaments mesures compensatòries col·lectives; negociar amb el Govern de l'Estat els criteris i procediments necessaris; negociar un pla urgent de rehabilitació i adaptació de les estacions; negociar amb el Govern de l'Estat campanyes –promoció del transport públic ferroviari, fidelització d'usuaris, etcètera.

I per tant, quin és el motiu fonamental per no acceptar l'esmena? Jo crec que és la negociació a l'empara de l'article 150.2 de la Constitució en detriment de la negociació bilateral Estat - Catalunya.

Escolti, si això ja ho deia el PP –això ja ho deia el PP–: «Per què hem de fer un estatut si ho podem aconseguir per la via del 150.2?» Però que siguin precisament vostès qui prefereixin anar per la via del 150.2 i en contra del concepte de negociació bilateral que consagra el Govern de la Generalitat de Catalunya com a subjecte polític per tractar de tu a tu l'Estat, és un clar exemple de cessió en la sobirania política. Això que presenten vostès no té res a veure amb el dret a decidir de Catalunya.

Això no té res a veure sobre les seves infraestructures. Només té a veure amb el suposat dret de Convergència i Unió a participar en les negociacions escamotejant al Govern de la Generalitat les competències que li reserva l'Estatut, que vostès van pactar amb el PSOE. Quina poca fe que tenen en l'Estatut que va pactar el senyor Mas! Quina poca fe! I ja no diguem en el del 30 de setembre, aquell que vostès van rebaixar. Prefereixen bandejar les competències que estableix l'actual Estatut, i en què, per cert, res de tot això que ara demanen figurava en el catàleg de l'addicional corresponent i que

ni tan sols en van fer esment en la tramitació de l'Estatut, per acollir-se ara a les tesis del Partit Popular.

Però no ens enganyem, tot això té un interès purament partidista: «És clar, com que jo no formo part del Govern, m'he de buscar una via per tal que hi pugui participar. Me'n vaig a buscar una via que em garanteixi ser-hi present encara que això signifiqui una cessió de sobirania.» Escoltin, acceptin d'una vegada que estan a l'oposició. Acceptin-ho d'una vegada, que no es poden permetre determinats protagonismes. I no manipulin el dret a decidir, és massa seriós. No ho frivolitzin amb l'única finalitat d'aconseguir una foto mediàtica. Acceptin la seva posició política amb esportivitat, perquè més que ser hereus del lema aquell olímpic del *mens sana in corpore sano*, sembla que siguin hereus del *mens capta in corpore insepulto*. (Rialles.) Perquè ja em diran vostès si això és una clara aposta per la sobirania del país: anar per la via del 150.2.

És per això que, com comprendrà vostè, senyor Rull, un partit com el nostre, que té com a objectiu la màxima aspiració nacional, els votarà en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats..., senyor Labandera, evidentment vostè té una clara memòria selectiva, no? I, evidentment, com en altres coses que fan vostès –també en la memòria històrica–, vostè s'ha oblidat de dir que en aquest veto, evidentment, va formar part també un partit com Esquerra Republicana, que, que jo sàpiga, forma part del Govern de la Generalitat. I que jo sàpiga..., i vostè ho dirà si ells van en contra dels interessos de Catalunya o no. Perquè ara representa que nosaltres anem en contra dels interessos de Catalunya i vostès, que governen, que cogovernen amb Esquerra Republicana, sembla que el dret a decidir que tenen ells és diferent al dret a decidir que podem tindre la resta de catalans o de partits polítics.

Dit això, nosaltres..., i aquí, el missatge és per a Convergència i Unió, no? Hi han dues parts ben diferenciades de la moció. Una, en la qual es tracta el traspàs de rodalies. I una altra, en què es relaciona el que són les indemnitzacions, que és el tema que a nosaltres realment ens preocupa en aquest cas. Vostès, senyors de Convergència, també han intentat, com sempre, fer l'ullet a Esquerra Republicana, per veure si amb l'apunt del dret a decidir sobre les infraestructures els feien trencar el tripartit i votar amb vostès. I han vist que no, han vist que, en el fons, la cohesió que hi ha entre ells, per molt que ho intentin vostès, difícilment l'acabaran trencant.

El que sí que els dic, evidentment, és que nosaltres, a la primera part, de rodalies, no hi donarem suport. No hi donarem suport, perquè nosaltres..., evidentment, res més lluny de ser sospitosos que no vulguem que hi hagi

el traspàs de rodalies. Evidentment, nosaltres és un dels pocs punts de l'Estatut que no el tenim recorregut al Constitucional. I per tant, nosaltres sí que volem que hi hagi un traspàs de rodalies. Evidentment, el que volem és que es faci en les millors condicions. Aquí coincidim amb afirmacions que ha fet el mateix conseller. Evidentment, s'ha de fer un traspàs de rodalies ordenat, que tinguem els ingressos econòmics i financers suficients i necessaris de present i de futur, amb les inversions necessàries de present i de futur.

I un altre tema molt important que aquí no s'ha tocat, que no és «baladí», que és els mateixos treballadors. Evidentment, estem parlant d'un col·lectiu de més de vuit-centes o nou-centes persones, de treballadors, amb uns drets adquirits molt elevats, amb molta antiguitat, i que, evidentment, no es pot fer un traspàs sense que hi hagi un consentiment clar per part dels mateixos treballadors. No fos que ara hi hagués un traspàs de la competència i tinguem a l'endemà la primera vaga per part del sector de rodalies, en aquest cas, inclòs a la Generalitat.

Per tant, nosaltres, el primer punt, ja li avanço que no li votarem.

El segon punt sí. Evidentment, li votarem el segon punt. Compartim bona part de les aportacions que fan vostès, excepte el punt *h*, per una qüestió més aviat jurídica, legal que no una altra qüestió. Evidentment, totes les formacions polítiques, almenys les de l'oposició, ja han presentat diferents propostes de resolució en la Comissió de Política Territorial sobre com hem d'indemnitzar, o com creiem que s'ha d'indemnitzar els afectats. Sí que és evident que nosaltres, i així en la Comissió d'Afers Institucionals i en la Comissió de Política Territorial vam intentar, evidentment, que els sectors implicats directament vinguessin aquí a explicar-hi la seva, per veure, efectivament, que és el millor per a ells a l'hora d'indemnitzar-los, i vostès no van voler –el tripartit–, vam demanar que estiguessin aquí els sindicats, en defensa dels treballadors; vam demanar que estiguessin aquí les patronals, evidentment en defensa dels empresaris, perquè també estan totalment afectats per aquesta problemàtica, i també vam demanar que hi estigués la Unió de Consumidors, i també la Confederació d'Associacions de Veïns, per defensar els interessos d'aquests ciutadans, tant de l'àmbit privat, com a usuaris de transport públic, com també com a treballadors. I vostès en cap moment van permetre que vinguessin aquí per poder exposar quines són aquelles indemnitzacions que creien que, efectivament, nosaltres, des del Govern de la Generalitat, exigint-les al Govern de l'Estat, s'havien d'implementar aquí, a Catalunya, per part del Govern de l'Estat.

Hi ha una altra qüestió important. Perquè aquí hi haurien dues vessants. Una primera, les indemnitzacions directes d'aquells afectats de rodalies. Però després, una altra qüestió important també, que en aquest cas sí que ho reflecteix la moció de Convergència, en el punt *g*, i la diferència amb la del Partit Socialista, bé, el tripartit, al punt *b*, quan enraonem dels danys morals. Escolti, l'altre dia, el nostre grup parlamentari va anar a una trobada, a una assemblea al Gornal, en la qual, allí, a l'assemblea hi havien no només els afectats del Gornal,

hi havien també els afectats de Sants, del Prat –veïns del Prat–, de Santa Coloma –la línia 9–, la línia 2 de Badalona. Amb la qual cosa, ells, quan els escoltaves, veies que hauríem de fer alguna cosa per intentar compensar els danys morals que s’han produït. Ja tenim un precedent, que és el Carmel. En aquest precedent, no només vam entrar a valorar aquelles indemnitzacions i aquelles reparacions que s’han de fer als edificis –només faltaria que no es reparés allò que hem malmès nosaltres mateixos, la mateixa Administració–, sinó que també, alhora, hem d’entrar a valorar els danys morals d’aquests col·lectius, que si haguessin estat presents en aquell acte, hauríem vist realment que ho estan passant molt malament. I creiem –i amb això nosaltres donem suport a la segona part de la moció presentada per Convergència– que hem d’exigir –i així ho farem en seu parlamentària– danys morals de reparació als afectats per les obres de l’AVE.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l’honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa va estar al costat i al darrere de la majoria que el 16 de novembre va aprovar en aquest Parlament una resolució que no es limitava sols a demanar responsabilitats i dimissions, sinó que donava suport al Govern perquè tirés endavant unes actuacions ja endegades per millorar la situació dels usuaris, per trobar solucions, per evitar que els problemes es repetissin. I vàrem estar també a la manifestació del dia 30 de novembre, per demanar millors infraestructures per a Catalunya i ampliar la capacitat de decidir d’aquest poble amb relació a les seves infraestructures.

Ara els ciutadans de Catalunya esperen. I era d’esperar que aquesta resolució d’avui anés en la línia d’ampliar el consens polític i demostrar, davant de qui s’ha de demostrar, que tenim, en aquest país, unitat suficient, no només per demanar dimissions a ministres, no només per estar emprenyats, sinó per fer propostes resolutives. Aquí és on es guanya el respecte. I abans de decidir sobre la autodeterminació del país i de què volem ser quan siguem grans a partir del 2014 potser cal començar per demostrar que aquí estem en condicions d’ampliar una majoria política que inclogui la totalitat del Govern per tirar endavant allò que ara s’espera, un cop restablert el trànsit ferroviari, que és: gestió de les infraestructures, capacitat de poder per via consorcial intervenir en l’execució de les obres, poder acompanyar els usuaris i els municipis afectats en la reclamació de les seves responsabilitats, etcètera. Tot allò que pretén plantejar la moció presentada per Convergència i Unió i que el Govern, els grups que donem suport al Govern creiem que ampliem, concretam i fem més viable.

Senyors de Convergència i Unió, vostès creuen que és possible continuar avançant, crear un escenari propici

al que demanava el seu president del seu grup ahir? Senyor president Montilla, demà –avui– s’havien de veure per parlar d’infraestructures al Palau... (*veus de fons*) –o demà–, doncs, demà. Ens hem de veure, demanem mà estesa. Crec que tenim la legitimitat, des dels grups que donem suport al Govern, a demanar-los a vostès que avui, abans de demà, facin un gest, com el que poden encara fer acceptant les esmenes que els proposem, que li demostrï, amb el clima que s’haurà de produir en la reunió de demà, que hi ha una àmplia entesa en aquesta cambra per demanar el consorci interadministratiu per realitzar les obres de grans infraestructures ferroviàries que Catalunya necessita, perquè tingui un bon pressupost i una bona dotació tècnica, perquè ens passin l’encomana de gestió de l’execució d’aquestes obres i d’altres essencials per al futur del Pla d’infraestructures de Catalunya –aquest que volem pactar entre tothom–, perquè puguem en aquesta, ja, legislatura obtenir ja el traspàs immediat –la legislatura de Madrid em refereixo–, obtenir el traspàs de rodalies i endegar –cosa que no s’havia fet mai encara– la petició formal d’endegar el traspàs de tots els serveis regionals a Catalunya.

És l’hora i l’oportunitat d’establir un ampli consens en aquesta cambra, que jo m’atreveria a dir de les forces catalanistes, en què òbviament hem d’incorporar els socialistes en aquest país, perquè si no, el catalanisme i la construcció nacional difícilment avança, si no ampliem aquesta majoria que vàrem fer el 16 de novembre i que vàrem fer el 30 de novembre i en la qual, per raons òbvies, els socialistes no s’hi van incorporar, però que ara tenim l’oportunitat, aprovant una àmplia resolució com la que hem proposat des del Govern, molt treballada, molt consensuada i seguint fil per randa les seves propostes, d’incorporar una majoria que faci respecte a Madrid i que vegin que no només estem d’acord a l’hora d’emprenyar-nos, de protestar i de demanar dimissions, sinó que estem d’acord a l’hora de fer propostes constructives de com volem construir l’autogovern amb les eines que ja tenim. Com podem anar a demanar superar determinats marcs si no som capaços ni de posar-nos d’acord en com podem fer unes obres demà mateix amb la constitució d’un consorci o donant suport als ajuntaments a l’hora de reclamar indemnitzacions i millores en els seus municipis que satisfacin els ciutadans? És evident que això era possible avui. És evident que això és possible avui i demà, a la reunió entre el president del seu grup i el president Montilla. Si no, què anirà a parlar demà el senyor Mas amb el senyor Montilla? Si no hem estat capaços de posar-nos d’acord en això, què pot anar a demanar demà? Que parlem del futur? No, parlem del present, parlem d’allò que els ciutadans de Catalunya estan esperant després del dia 30 i després del dia 16, que és que d’aquesta cambra surtin ja propostes concretes perquè aquestes obres, aquestes infraestructures, aquestes millores, siguin realitzades des de Catalunya pel seu Govern i amb un ampli suport polític en aquesta cambra.

Creguin-me, repensin-s’ho, Catalunya ho necessita, i així demostraran que també vostès estan al costat dels ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ejerciendo nuestro legítimo derecho a decidir, daremos apoyo a casi la totalidad del punto segundo y no daremos apoyo a ninguno de los aspectos del punto primero.

Desde luego no me acaba de sorprender, bueno, un diputado tan avezado como el señor Rull, su optimismo. Y lo digo porque es evidente que no teniendo el pájaro en mano usted ya *es posa a fer volar coloms*. Es decir, ¿cuando todavía no está el traspaso de las cercanías y de los regionales ya en mano, es decir –y parece ser que va para más largo de lo que se pensaba–, usted ya quiere todas las infraestructuras ferroviarias del Estado en Catalunya? Sinceramente, su ambición es legítima des del punto de vista nacional, lógica, pero insensata por decirlo de alguna manera, y sobre todo atendiendo a los términos en que se plantea.

En primer lugar, y he dicho insensata, porque usted pretende la encomienda de gestión de todas las infraestructuras ferroviarias de la titularidad del Estado al Govern de la Generalitat, al que un día tras otro le está llamando incompetente.

Es decir, permítame que por lo menos piénsese el riesgo que corremos. Es decir, pasamos de un..., «de Guatemala a Guatepeor», a lo mejor. Yo lo digo para que usted lo tenga en cuenta a la hora de gestionar las peticiones que realiza.

Pero ¿qué experiencia tiene la Generalitat en infraestructuras ferroviarias cuando prácticamente no ha construido una red de ferrocarril, un kilómetro de ferrocarril en los últimos tiempos, y ya le quiere encomendar la gestión de todas las infraestructuras ferroviarias del Estado?

Pero es que además es absolutamente ilógica la propuesta en los términos que se plantea. Se fija un término de dos meses para que se presente un proyecto de proposición de ley orgánica para presentar a la Mesa del Congrés de Diputats –le recuerdo que en esos momentos estará disuelto el Congreso, es decir que quizá los tiempos no hayan sido los más adecuados–, pero para transferir a la Generalitat toda la titularidad de las infraestructuras ferroviarias por la vía del 150.2. Sinceramente, en primer lugar porque nosotros dimos apoyo en su día al traspaso de cercanías, cuando de realice en la forma adecuada, es decir, con los medios adecuados y con los fondos adecuados, tal como se está planteando y gestionando. Y no vamos a dar autorización, no pretendemos en modo alguno el traspaso de todas las infraestructuras ferroviarias del Estado, entre otras cosas porque el marco estatal... –y usted sabe que son razones de interés general las que lo impiden–, y ningún gobierno, ni siquiera el del señor Zapatero, a pesar de las buenas relaciones que tienen, va a autorizar la existencia de ese traspaso.

En definitiva, utilizando nuestro derecho a decidir, damos que no al punto primero.

Y no deja de ser sorprendente que se apele al derecho a decidir de aquéllos que han utilizado su derecho a rectificar, porque gran parte de las causas que se están padeciendo actualmente en Catalunya obedecen a aquéllos que en su día decidieron equivocadamente trazados y que ahora estamos pagando todos. Y en eso, a lo mejor, toda la cámara está afectada, menos nosotros como ya tuvimos ocasión de decir.

En el apartado segundo, que hace referencia a los mecanismos de indemnización, ahí –ahí sí–, ahí contará con nuestro apoyo porque esto es realmente lo que interesa a los ciudadanos, a los afectados dar compensaciones, indemnizaciones a los usuarios de la red de ferrocarriles, a los vecinos, a los restaurantes, a los comercios afectados por un equivocado trazado y por los daños sufridos por un equivocado trazado.

No daremos apoyo a la iniciación de expedientes sancionadores. En primer lugar, porque creemos que no es el mecanismo adecuado y, como se ha dicho, jurídicamente nos parece improcedente. Pero en todo caso, vistos los criterios que se están manteniendo en determinadas administraciones públicas en que se pagan multas de otras administraciones –y me estoy refiriendo concretamente a Acció Cultural del País Valencià...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Nos tememos que dentro de poco haya dentro de nada algunas administraciones que hagan recaudaciones, destinen ingresos públicos para pagar las multas de Ferrocarriles de la Generalitat, de Renfe, o de Adif o de alguna de las empresas públicas que gestionan las infraestructuras.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por eso, no vamos a dar apoyo tampoco...

El president

Senyor Rull, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que el senyor Domingo ha situat molt bé el tema, no només amb el tema del bon Nadal, que també compartim la..., sinó que diu: «Escolti, vostès són massa ambiciosos.» Sí, és que és la nostra obligació. Som ambiciosos –som ambiciosos–, i, per tant, el que ens sorprèn és la intervenció d'Esquerra Republicana de limitar la capacitat de decidir en aquest terme. Escolti, l'única manera per la qual es transfereixi la titularitat de la infraestructura a la Generalitat de Catalunya és a través del 150.2.

L'encomana de gestió és una altra cosa. I nosaltres hi estem d'acord, com a pas previ; parlem-ne. Senyor Milà,

escolti, cap problema amb acceptar la seva esmena, perquè el que ens planteja el tripartit, com sempre, doncs és un parany. És a dir, o accepten la nostra esmena íntegrament sense poder-ne modificar ni una espurna o res de res i vostès són uns irresponsables. No, no, escolti, li acceptem íntegrament la seva esmena, en el primer punt. Però, escolti, 150.2, que no és incompatible –que no és incompatible–, al contrari és més ambiciós.

Senyor Vigo, si us plau, el plantejament que fa de dir... Primer, l'interessant de la intervenció del senyor Vigo és que diu que l'Estatut és bo. Bé, escolti, doncs sembla que Esquerra Republicana no deia això. L'Estatut és bo, no rebaixi les expectatives de l'Estatut. Anem més enllà, no n'hi ha prou amb sortir al carrer. Senyor Vigo, el que s'ha de fer és portar en seu parlamentària, abans d'unes eleccions espanyoles, quin és l'horitzó de llibertat, de poder i de capacitat de decisió que té Catalunya. No fer-ho, senyor Vigo, és una irresponsabilitat. I avui vostès estan expressant-se exactament amb aquests termes. No és incompatible.

Segon element que nosaltres plantegem, tot el paquet d'indemnitzacions. Els comentava que hi havia un dilema, o situar-se al costat del Ministeri de Foment, o situar-se al costat dels usuaris i les usuàries que han patit tots aquests problemes. I vostès els tenen molt collats, els tenen molt lligats, massa lligats, no donen marge que hi hagi..., que es desplegui amb tota rotunditat la capacitat indemnitzatòria.

I tercer, senyor Labandera, escolti, en aquest Ple només hi ha hagut un consens clar i evident. Vol que li digui quin és aquest consens? El consens del PSC, del PP i de Ciutadans d'arrencar allò que en diuen crosta nacionalista. Aquest és l'únic consens que hi ha hagut en aquest Ple. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rull –senyor Rull–, no s'ha posicionat sobre la segona esmena. (*Rialles.*) Les dues –les dues, eh? (*El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.*) Senyor Labandera, trenta segons exactes.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, trenta segons, senyor president, per dir-li al senyor Rull que el que anima i el que preocupa el Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi són els temes nacionals, no els temes nacionalistes, no es confongui. Els grans temes nacionals, i aquí sempre ens hi trobarà, si vol el consens, però vostès no volen consens, vostès volen el desgast, l'erosió sistemàtica electoral... (*remor de veus*), qualsevol cosa val per tal d'intentar –per tal d'intentar– obtenir un vot. Tanta por té de les urnes? Tanta por té dels dolents resultats electorals que hi pot haver?

El president

Senyor Labandera, s'han acabat els trenta segons.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president.

El president

Senyor Milà... (*Forta remor de veus.*) Senyores diputades i senyors diputats... Senyor Milà, si no hi ha un silenci a la cambra no farem res, i, per tant... (*Pausa.*)

Té exactament els mateixos trenta segons.

El Sr. Milà i Solsona

Senyor Rull, m'agafo a la seva paraula de l'acceptació íntegra de les nostres esmenes, condicionada al 150.2. Per què no fem una cosa? Per què no esperem primer a veure el resultat de la reunió que hi ha d'haver respecte a la primera fase de la transacció i posteriorment estem disposats a parlar de la via del 150, però no podem donar per descartada una via que encara no hem provat. Perdoni, però creia que buscava un consens per poder aprovar aquesta resolució.

Gràcies.

El president

Senyor Rull, trenta segons exactes.

El Sr. Rull i Andreu

Però per què els fa por anar per la via del 150.2? Els diem: «Els acceptem íntegrament la primera part, no renunciem a aquest 150.2.» Ens han fet fer –i amb tota cordialitat, senyor Milà, perquè sé que vostè de bona fe vol arribar a un acord– el ridícul en d'altres ocasions. Els recordo el tema de l'aeroport, que es van negar a votar una proposta que deia exactament el mateix que defensaven vostès, simplement perquè era de Convergència i Unió.

Escolti, menys complexos, votin això que nosaltres els plantegem...

El president

Senyor Rull, s'han acabat els trenta segons.

El Sr. Rull i Andreu

...i em sembla que el conjunt del país ens ho agrairà. Facin aquest exercici de responsabilitat.

El president

Entenc que votem la moció amb les esmenes incorporades, per tant, eh?

El Sr. Rull i Andreu

No acceptem les esmenes; per tant, es vota.

El president

Ah!, jo havia entès que sí.

El Sr. Rull i Andreu

No, no les acceptem –no les acceptem.

El president

Per tant, senyor Rull, no accepta les esmenes.

Digui'm, digui'm, senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Demanaríem votació separada del punt 1 i del punt 2.h, en un mateix bloc.

El president

Punt 1 i 2.a. Hi ha alguna altra votació separada?

El Sr. Llobet Navarro

Hac –hac.

El president

Hac, perdoni.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.) Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Nosaltres també demanem votació separada del punt 1.a, de la resta.

Deia que els acceptàvem l'esmena que ens plantegen sempre que es mantingués la 1.b –sempre que es mantingués la 1.b–, que són els termes en què m'he expressat en la intervenció anterior.

Gracies, senyor president.

El president

El que vol és votació separada del punt 1.a, queda entès així, no?

Alguna altra votació separada? Senyor Domingo, potser?

El Sr. Domingo Domingo

Por si he entendido mal, señor Llobet, queríamos votación separada exclusivamente del punto 2.h, no en el bloque 2.h...

El president

Sí, no pateixi que està organitzat.

Votarem, en primer lloc, el punt 1.a.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 83 vots en contra i cap abstenció.

Ara votarem la resta del punt 1 –la resta del punt 1.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor i 82 vots en contra.

Votem seguidament el punt 2.h, estrictament el punt 2.h.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 83 vots en contra.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

La resta de la moció ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

Senyores diputades i senyors diputats, els desitjo un bon Nadal i sobretot que l'any 2008 sigui molt millor que el 2007. Bones festes!

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i onze minuts.